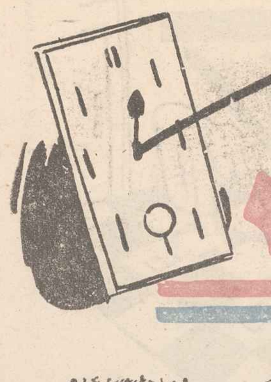

Λίγα λεπτά ευθυμίας

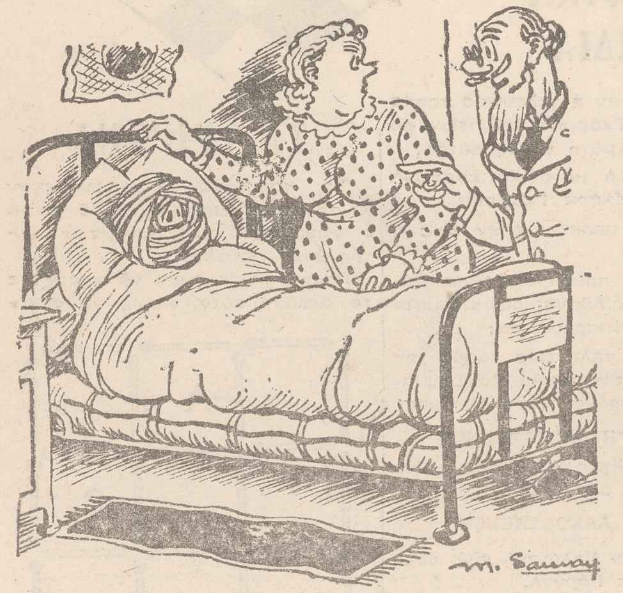

Ρεκὸρ διαγνώσεως

—Βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι ὁ ἀσθενής μας ἔχει σήμερα καλυτέραν ὄψιν.

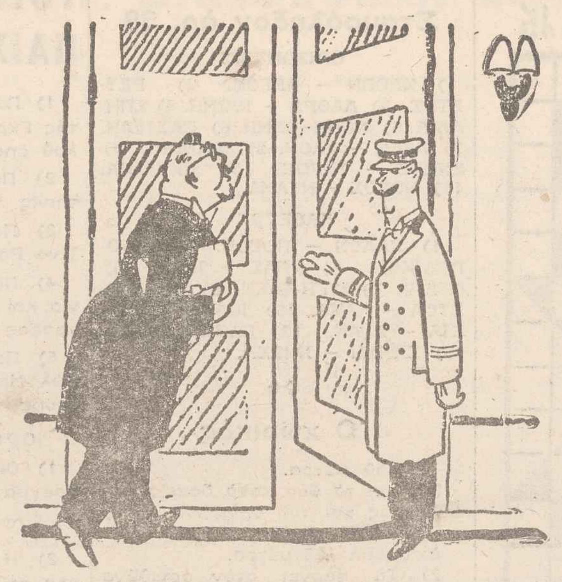

Ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις

—Ἄρχισε πρὸ πολλοῦ ἡ διάλεξις;

—Μάλιστα, κ. καθηγητά. Οἱ ἀκροαταὶ ἤδη κοιμοῦνται.

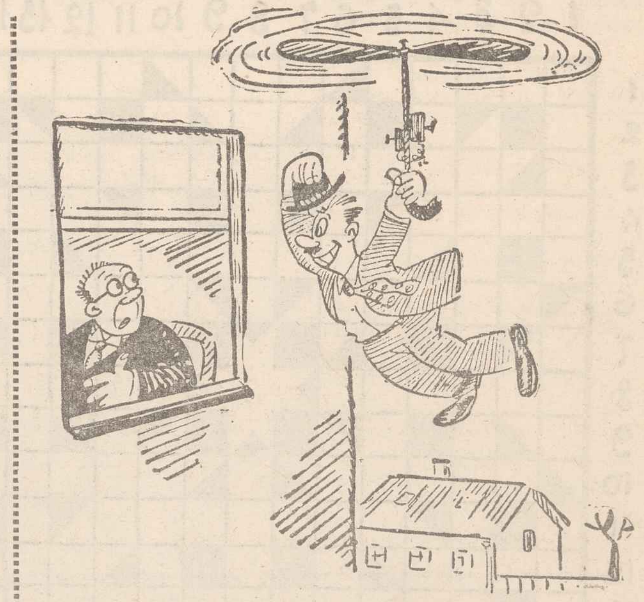

Ἕνας πολυμήχανος

—Ἀναγκάσθηκα νὰ κάνω αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι, γιατὶ οἱ δανεισταί μου περιμένουν διαρκῶς στὴν ἐξώπορτα.

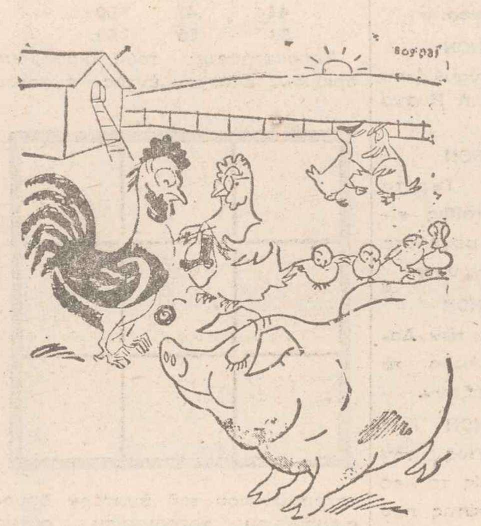

Δικαία ὑπεροψία

—Μᾶς κάνει τελευταίως τὸν βαρύ, γιατὶ ἀφότου μοίρασαν τὶς ἀντιασφυξιογόνες προσωπίδες, λέει πὼς τὸ μοῦτρο του εἶνε τῆς μόδας.

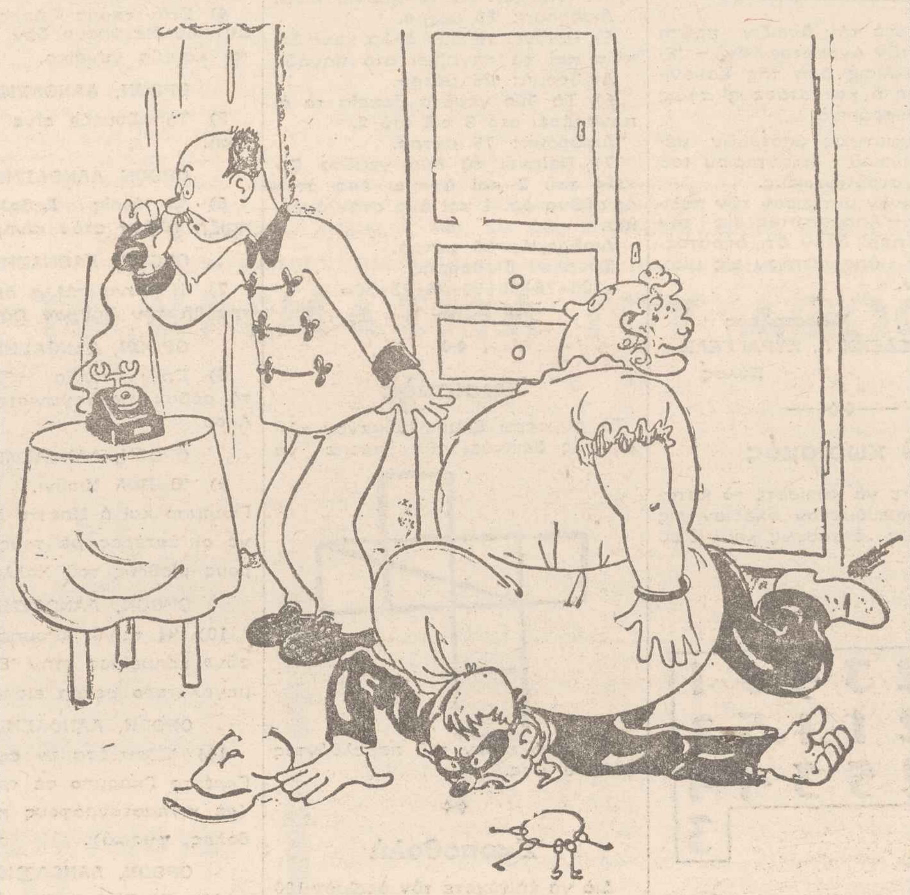

Ἀδύνατον!

—Καὶ σᾶς παρακαλῶ, κ. ἀστυνόμε, κάνετε γρήγορα. Ἡ γυναίκα μου ἔχει συλλάβει τὸν διαρρήκτη, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴν τῆς ξεφύγη!

Ἔρως τοῦ μέλλοντος

—Ὤ, ἀγάπη μου... Πόσο μ' ἔχουν μαγεύσει τὰ μεγάλα γυαλένια μάτια σου καὶ τὸ ὡραῖο στρογγυλό σου στόμα...

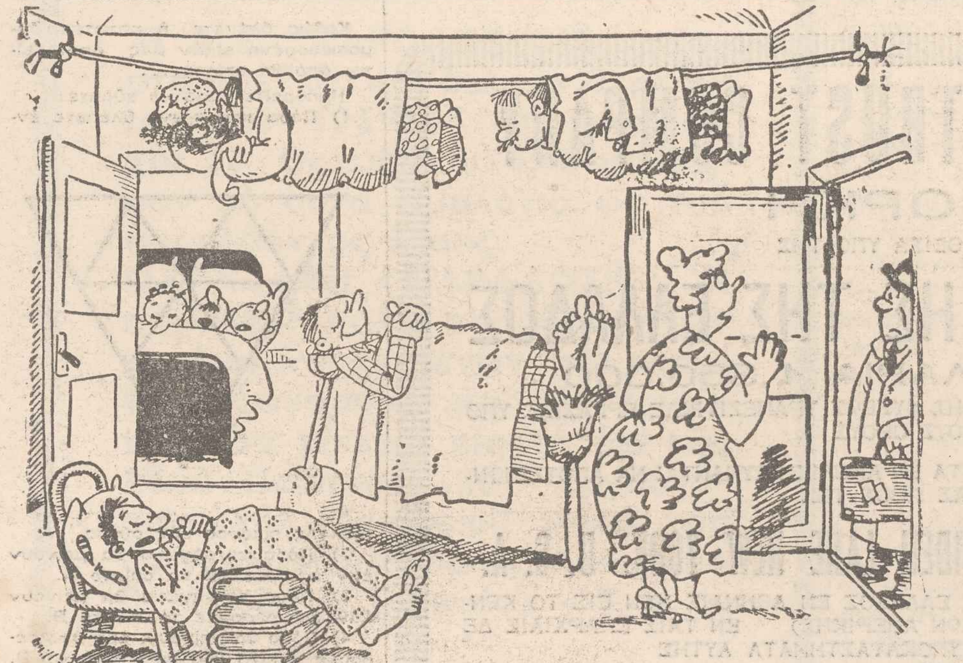

Αἰσιόδοξος ξενοδόχος

—Περᾶστε, κύριε... θὰ σᾶς βολέψουμε καὶ σᾶς...

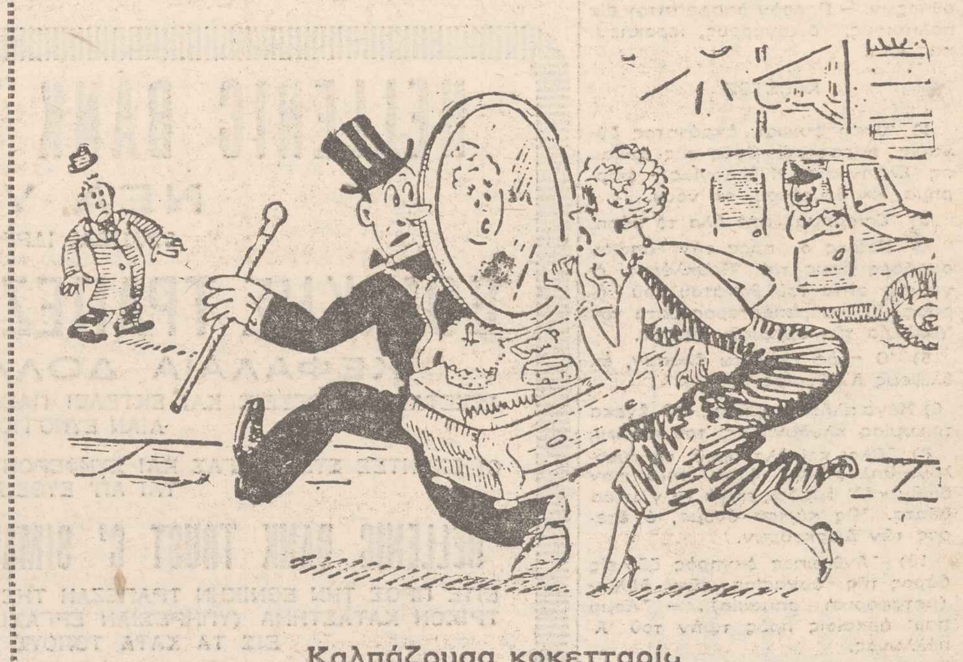

Καλπάζουσα κοκετταρία

—Ἔλα, Εὐρυδίκη, ἑτοιμάσου, ἐπὶ τέλους. Πλησιάζουμε στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 4

Ἀθῆναι
6 Μαΐου 1939
Ἔτος Γ' Ἀρ. φύλλου 137

▼

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ Η ΚΟΙΤΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Θρῦλος καὶ ἱστορία μιᾶς πολυταράχου θαλάσσης

●

Η ΦΥΣΙΣ: ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΑΡΣΕΡ

Ἄνδρες ποὺ γίνονται γυναῖκες καὶ ἀντιστρόφως

●

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΤΤΗ...

Ἕνα περίεργον ἄρθρον τῆς Ζάρα Λεάντερ

●

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Πῶς ἀμύνεται μία σύγχρονος ἀστυνομία κατὰ τῶν κακοποιῶν

▲

Διηγήματα, ἔρευνες πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

Π
Ε64

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Κορτάρω τὴν κόρη σας, κύριε, ἐπὶ δυὸ χρόνια.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάνω ἐγὼ γι' αὐτό;

— Νά.... Ζητῶ τὴν ἄδειά σας νὰ τὴν παντρευτῶ.

— Ὤ! ἔκαμε ὁ πατέρας τῆς νέας. Κι' ἐγὼ νόμισα πὼς ζητούσατε ....σύνταξι!

◆◆

—Ἂν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη μαζί μου, ἀγαπητή μου, κύτταξε νὰ ζήσῃς μὲ τὴ μητέρα σου.

— Ὡραία ἡ ἰδέα σου ἀντρούλη μου. Θὰ τῆς γράψω νὰ ἔρθῃ.

◆◆

—Πάλι τὶς ἔφαγες Ἀντωνάκη;

— Ναί, ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἄδικα. Ἐγὼ κι' ὁ ἀδελφός μου μοιάζουμε τόσο πολύ, ὥστε δσες φορὲς κάνει αὐτὸς ἀταξίες, ὁ μπαμπᾶς μᾶς τὶς βρέχει καὶ τῶν δύο γιὰ νὰ μὴν κάνῃ λάθος!

◆◆

—Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποὺ τὸ σκυλί σας δαγκώνει τὴν πεθερά μου.

—Καὶ τί θέλετε ; Νὰ τὸ σκοτώσω;

— Ὄχι. Νὰ τὸ ἀγοράσω γιὰ τὸ σπίτι μου.

◆◆

— Ὅταν σὲ δάνεισα τὶς πεντακόσιες δραχμές, μὲ βεβαίωσες πὼς τὶς ἤθελες γιὰ λίγον καιρό.

— Εἶνε ἀλήθεια. Τίς ξώδεψα σὲ μιὰ ὥρα.

◆◆

— Δὲν ντρέπεσαι, νέος ἄνθρωπος, νὰ ζητᾷς λεφτά;

—Ξέρετε, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πῆρα χωρὶς νὰ ζητήσω, μὲ βάλανε δυὸ χρόνια φυλακή.

◆◆

— Τί ἐγγύησι μοῦ δίνετε γιὰ νὰ σᾶς δανείσω αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Τὸ λόγο ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου.

— Αἴ, τότε πηγαίνετε νὰ βρῆτε αὐτὸν τὸν τίμιο ἄνθρωπο κι' ἐλᾶτε νὰ σᾶς τὰ δώσω.

◆◆

— Πρέπει νὰ σταματήσῃ κάθε δουλειὰ τοῦ κεφαλιοῦ.

— Ἀδύνατον γιατρέ μου θὰ καταστραφῶ.

— Μήπως εἶσαι συγγραφεύς;

— Ὄχι Εἶμαι κουρέας.

◆◆

— Τί γυρεύεις στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, Λεβύ;

—Εἶμαι μάρτυς.

— Σὲ ποιὰ ὑπόθεσι;

— Ἔ... κάποια θὰ βρεθῇ!...

◆◆

Ὁ πατέρας.— Ὄχι κύριε. Δὲν μεγάλωσα τὴν κόρη μου γιὰ νὰ τὴν βλέπω νὰ ζῇ μ' ἕνα γαϊδοῦρι...

Ὁ ὑποψήφιος γαμβρός.— Μὰ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὴ ζητάω κ' ἐγώ. Γιὰ νὰ πάψῃ νὰ ζῇ ἔτσι!...

◆◆

Κάποια ἄλλη φορὰ μιὰ παρέα Ἄγγλων εἶχε πάει ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχή. Περνῶντας ἀπὸ ἕνα μέρος εἶδαν πεταμένα χάμω ἄδεια μπουκάλια, καὶ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες.

—Σκωτσέζοι θὰ ἐκάθησαν ἐδῶ, εἶπε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα δείχνοντας τὰ πεταμένα ἀντικείμενα.

— Ἀδύνατον, παρετήρησε ἕνας ἄλλος. Ἂν εἶχαν περάσει ἀπὸ 'δῶ Σκωτσέζοι, θὰ τὰ εἶχαν πάρει μαζί τους!

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"
Ἀθῆναι
6
ΜΑΪΟΥ 1939
Ἀριθμὸς φύλλου 137

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν ἐφέτος καὶ ἐκδρομικὰ ἀτμόπλοια. Οἱ Ἕλληνες δηλαδὴ θὰ ἀρχίσουν, χάρις εἰς τὸ πάμφθηνον εἰσιτήριον, νὰ ταξιδεύουν, διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν θάλασσαν, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ περισσότεροι ἔχουν μίαν ἀόριστον ἰδέαν... ἀπὸ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας. Ἀλλὰ τὸ θαυμάσιον μέτρον τῶν ἐκδρομικῶν αὐτῶν πλοίων δὲν θὰ ἔχῃ μόνον ὡς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τὴν «θαλασσοφιλίαν». Τὰ καράβια μὲ τὸ φθηνὸ εἰσιτήριον, θὰ ἀναλάβουν, μεταξὺ τῶν, ἄλλων, τὸ δυσχερὲς καθῆκον νὰ διδάξουν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὀλίγην γεωγραφίαν. Καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα, βέβαια, νὰ μάθῃ ὁ στεριανὸς Ἕλλην τὴν νησιωτικὴν Ἑλλάδα, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς γραφικότητος καὶ τῆς διαυγείας ποὺ εἶνε σπαρμένο στὸ Αἰγαῖο καὶ ἀποτελεῖ τὴν θαυμαστὴ προέκτασι καὶ συμπλήρωσι τῆς πατρίδος μας.

Ἡ ἐφετεινὴ πλουσία ἀνθοπαραγωγὴ ἐξηυτέλισε τοὺς «Μάηδες». «Ἕνα τάλληρο, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου!» ἐφώναζαν τὶς βραδυνὲς ὧρες τῆς παραμονῆς οἱ ἀνθοπῶλαι. Ἀλλὰ οἱ φιλανθεῖς, δύσπιστοι λόγῳ τῆς φθήνειας, ἐπλησίαζαν, ἐξήταζαν τὰ προσφερόμενα ἄνθη καὶ ἐρωτοῦσαν: «Μήπως δὲν εἶνε φρέσκα;» Οἱ πωληταὶ ἠναγκάζοντο νὰ ἀναπτύξουν ὅλην τὴν εὐγλωττίαν των διὰ νὰ πείσουν τοὺς διστακτικοὺς Ἀθηναίους φιλανθεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὴν ψυχολογίαν ὅλων τῶν ἀγοραστῶν τοῦ κόσμου: Ἔχουν ἐμπιστοσύνην μόνον στὸ ἐμπόρευμα ποὺ δικαίως ἢ ἀδίκως τὸ ἀκριβοπληρώνουν...

Θαυμασία πράγματι ἡ ἰδέα νὰ ὀργανωθῇ ἀνθοκηπουρικὴ Ἔκθεσις εἰς τὴν Κηφισσιάν, ὅπου ὁ κόσμος θὰ θαυμάσῃ τὰ δροσερὰ καὶ εὔοσμα προϊόντα τῶν περιβολιῶν. Θὰ εἴχαμεν ὅμως μίαν πρότασιν νὰ κάμωμεν πρὸς τοὺς ὀργανωτάς: Νὰ κάμουν καὶ ἕνα παράρτημα εἰς τὴν ἔκθεσιν ὅπου θὰ ἐκτεθοῦν προϊόντα ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ περιβόλια τῶν περιοδικῶν. Θὰ εἶχεν ἔτσι ἡ ἔκθεσις καὶ ἀτπραξιόν, ποὺ θὰ προσείλκυε κόσμον καὶ κοσμάκην.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἀπὸ τὸ πρωτομαγιάτικο περιβόλι πρωϊνῆς συναδέλφου δρέπομεν μερικὰ ἄνθη: «Ἡ πρωτομαγιά, ἑορτὴ τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ ἔρωτος, διεξήχθη εἰς μίαν ἀτμοσφαῖραν μεγαλειώδους λαϊκῆς χαρᾶς. Ὁ ἑορτασμὸς παρουσιάσθη ἐφέτος ὑπέρποτε μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὸς καὶ εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τὰ περιβόλια ἐξέσπασεν ἡ λαϊκὴ χαρά». «...Ἡ θαυμασία παρέλασις τῆς Τριήρου (;) καὶ τοῦ Διονύσου πλαισιουμένη ἀπὸ τὰ ζωντανώτερα λουλούδια τῆς Ἀττικῆς, τὰ ὡραῖα κορίτσια τοῦ προαστείου παριστῶντα τὸν Ἔρωταν θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος»! Ἀφοῦ ὁ συντάκτης ὁμιλεῖ μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν προαστείων, καταλήγει ὡς ἑξῆς: «Οἱ ρωμαντικώτεροι τῶν Ἀθηναίων, ὅσοι ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἀπολαύσουν τὸ ἀνθισμένον ὕπαιθρον μακρὰν ἀπὸ τὸν ὠργανωμένον θόρυβον, ἐπροτίμησαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ ὅρια τῶν Ἀθηνῶν». Τώρα πῶς αἱ «θεσπέσιαι ἑορταὶ τῶν προαστείων μὲ τὰ κορίτσια ποὺ παρίστανον τὸν Ἔρωταν, ἔγιναν αἰφνιδίως «ὠργανωμένος θόρυβος», αὐτὸ μόνον ὁ συντάκτης τῆς περιγραφῆς ἠμπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ. Ἴσως μὲ τὴν πρόθεσιν αὐτὴν μᾶς λέγει ὅτι: «Εἰς τὴν Γλυφάδαν ὁ ἑορτασμός... ἐξεφάντωσεν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ κέντρα, ποὺ συνέρρευσεν ἡ ἀριστοκρατία τῆς πρωτευούσης. Γενικῶς πάντως ἠμπορεῖ νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἑώρτασαν τὴν πρωτομαγιὰν μέσα εἰς τὰ πλαίσια ἑνὸς χαρμοσύνου συναγερμοῦ». Ὁ ἑορτασμὸς πού... ἐξεφάντωσε, τὰ κέντρα ποὺ συνέρρευσαν καὶ ὁ συναγερμὸς μὲ τὰ πλαίσιά του, μαζὺ βεβαίως μὲ τὰ κορίτσια τὰ «παριστῶντα τὸν Ἔρωταν», ἀποτελοῦν προφανῶς τὸ μπουκέτο ποὺ ἔρδεψεν ὁ γράφων ἀπὸ τὰ περιβόλια ὅπου διέκρινε τὴν «μεγαλειώδη λαϊκὴν χαράν». Καὶ εὐγενῶς φερόμενος τὸ προσφέρει εἰς τοὺς νοήμονας καὶ φιλανθεῖς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος του.

Ἡ στήλη τοῦ ἀστρολόγου πρωϊνῆς συναδέλφου ἤρχισε νὰ θαυματουργῇ: «Ἀριθ. 40 (Ἐρασμία—Ἀθῆναι). Τυχερή σας ὥρα ἡ 5η ἀπογευματινή. Ἡμέρας ἔχετε δύο τυχεράς: τὴν Πέμπτην καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Μαΐου. Ἔχετε ἄριστον ζώδιον. Θὰ παντρευθῆτε ἐγκαίρως καὶ θὰ χωρίσετε. Οἱ ἀριθμοὶ 25, 37, 72 εἶνε γιὰ σᾶς πολύτιμοι' νὰ τοὺς ἐπιδιώκετε». Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ δνὶς Ἐρασμία θὰ σπεύσῃ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ μυστηριώδους ἀποκρυφιστοῦ, ἐπεξηγοῦσα καταλλήλως καὶ τοὺς χρησμούς του. Ἂν δηλαδὴ δὲν παντρευθῇ 26 ἐτῶν, ἂς περιμένῃ τὰ 36 ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὰ 72' Ὅσον διὰ τὸ φαινόμενον τῶν δύο τυχερῶν ἡμερῶν, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ μὲν Πέμπτη θὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, ἡ δὲ Κυριακὴ μὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαζυγίου της. Ἐκτὸς πλέον ἂν ὁ βαθύνους ἀστρολόγος ἐννοῇ ὅτι τυχερὴ θὰ ἀποβῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη διὰ τὸν σύζυγον τῆς Ἐρασμίας.

Τὰ σοφὰ μέτρα ποὺ ἔλαβεν ἡ Τροχαία διὰ νὰ μετριάσῃ τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα καὶ νὰ βάλῃ μίαν λογικὴν τάξιν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν κεντρικῶν ἀρτηριῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ σκανδαλίζουν τοὺς Ἀθηναίους, ποὺ εἶνε, ὡς γνωστόν, ὁ πιὸ ἀπειθάρχητος λαὸς τῆς γῆς. Οἱ ἀστυφύλακες, ποὺ ἐτάχθησαν νὰ δίδουν τὰ τόσον ἁπλᾶ καὶ πολιτισμένα των μαθήματα εἰς τοὺς πεζοὺς ποὺ ἐπιχειροῦν τὰς ἐπικινδύνους διαβάσεις τῶν μεγάλων διασταυρώσεων, μετὰ κόπου κατορθώνουν νὰ συγκρατήσουν τοὺς ἀνυπομόνους πολίτας, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ περάσουν εἰς τὸ ἔναντι πεζοδρόμιον προτοῦ ἀνάψῃ τὸ φωτεινὸν σῆμα τῆς ἐλευθεροκινησίας. «Βρὲ ἀδερφὲ γιατί δὲν μᾶς ἀφήνετε νὰ περάσουμε;» διαμαρτύρονται. Καὶ προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν τὴν ἄγρυπνον καὶ εὐγενῆ ἐπιτήρησιν τοῦ γαντοφορεμένου ἀστυφύλακος διὰ νὰ περάσουν παρανόμως εἰς τὸ ἔναντι πεζοδρόμιον, προτιμῶντες νὰ πεθάνουν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς παρὰ νὰ περιμένουν. «Καὶ γιὰ ποῦ τόσο βιαστικός;» ἠρώτησε θυμόσοφος συμπολίτης ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνυπομόνους ποὺ κατώρθωσε νὰ περάσῃ σῶος ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν θανατηφόρον παρέλασιν τῶν ἀεροδυναμικῶν. «Πάω στοῦ Ζαχαράτου», ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Καὶ σχεδὸν τρέχων, κατηυθύνθη πρὸς τὸ Σύνταγμα, διὰ νὰ διαθέσῃ δύο ὥρας εἰς τὸν καφέν του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Γενικῶς —καὶ τοῦτο νὰ τὸ ξέρουν καλὰ οἱ γυναῖκες— ἕνας ἄνδρας, ποὺ κάνει πνεῦμα μιλῶντας γιὰ τὸν ἔρωτα, δὲν ἐρωτεύθηκε ποτὲ κατὰ βάθος.

Γεωργία Σάνδη

◆◆

Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε ἡ ἀχίλλειος πτέρνα γιὰ ὅλους σχεδὸν τοὺς ἄνδρες.

Κα Νέκερ

◆◆

Ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἀπὸ τὸν κραταιότερο αὐτοκράτορα ὣς τὸν τελευταῖο ἐργάτη, εἶνε ψεῦτες.

Ντὲ Πομπαντοὺρ

◆◆

Οἱ κοινοὶ ἄνδρες σκέπτονται λίγο, πιστεύουν στὰ λόγια καὶ ἐνεργοῦν ἐξ ἐνστίκτου.

Κα Ρολλὰν

◆◆

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

—Τὸ λουλοῦδι μαραίνεται, ἡ γυναίκα «μαραίνει».

—Τὸ λουλοῦδι ἀρέσει γιὰ τὸ ἄρωμά του, ἡ γυναίκα ἀρωματίζεται γιὰ ν' ἀρέσῃ.

◆◆

—Ὅλα τὰ λουλούδια μποροῦν νὰ δεθοῦν σὲ μπουκέτο, ἐνῷ ὅλες οἱ γυναῖκες, βέβαια, δὲν εἶνε γιά... δέσιμο.

◆◆

—Τὰ λουλούδια ἔχουν μιὰ συμβολικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ δὲν μιλοῦν. Οἱ γυναῖκες θὰ εὕρισκαν τρόπο νὰ μιλήσουν ἀκόμα κι' ἂν δὲν εἶχαν γλῶσσα.

◆◆

—Τὰ λουλούδια διατηροῦν τὴ φρεσκάδα τους καὶ τὴ ζωηρότητά τους μὲ τὴ δροσιὰ καὶ μὲ τὸ πότισμα τοῦ κηπουροῦ. Οἱ γυναῖκες μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ ἀνδρός των.

◆◆

—Ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη, ἐνῷ ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν τοὺς ποιητάς.

◆◆

—Τῶν περισσοτέρων λουλουδιῶν τ' ἀγκάθια βρίσκονται στὸ κοτσάνι τους, ἐνῷ τῶν γυναικῶν στή... γλῶσσα τους.

—Τὰ λουλούδια ὅταν μαραίνωνται, χάνουν τὸ χρῶμα τους, ἐνῷ οἱ γυναῖκες τότε ἀκριβῶς «χρωματίζονται».

◆◆

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ γέλιο μιᾶς γυναίκας εἶνε, κατὰ κανόνα, εἰλικρινέστερο ἀπὸ τὸ κλάμμα της.

Πιρὸν

◆◆

Οἱ γυναῖκες εἶνε ὅπως οἱ κορυδαλλοί. Κάθε τί ποὺ λάμπει τὶς θαμπώνει.

Ροσεμπρὰν

◆◆

Μιὰ γυναίκα ἀρνεῖται ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ἐπιθυμεῖ περισσότερο.

Σκαρρὸν

◆◆

Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ ἄρωμα, τὸ τόσο γλυκὸ καὶ τόσο λεπτό, τοῦ ἀγκαθωτοῦ ἐκείνου ἄνθους ποὺ λέγεται ζωή.

Βολταῖρος

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Προχθὲς ἡ Κατερίνα, σκουπίζοντας τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της, βρῆκε ἕνα τάλληρο. Σὰν τίμιο κορίτσι τὸ παρέδωσε στὴν κυρία. Κι' ἐκείνη τῆς εἶπε:

—Μπράβο Κατερίνα. Μπορεῖς νὰ τὸ κρατήσῃς, ἡ ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν τιμιότητά σου.

Ἀλλὰ χθὲς ἡ κυρία ἄφησε νὰ τῆς πέσῃ ἕνα πεννυτάρι.

— Κατερίνα, τὴ ρωτᾷ, μήπως βρῆκες κανένα πεννυτάρι;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπαντᾷ ἡ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ τὸ κράτησα ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν τιμιότητά μου!

◆◆

— Ἡ ἀνάπαυσις τοῦ ἀπογεύματος εἶνε ἡ καλυτέρα στιγμὴ τῆς ἡμέρας μου.

— Κοιμᾶσαι;

— Ὄχι. Κοιμᾶται ἡ....γυναῖκα μου!

◆◆

Κάποτε συναντήθησαν πέντε Σκωτσέζοι, στενοὶ φίλοι. Ἀφοῦ τὰ εἶπαν κάμποση ὥρα κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ἐπρότεινε:

— Πᾶμε σ' ἕνα μπὰρ νὰ πιοῦμε;

— Πᾶμε! συμφώνησαν οἱ ἄλλοι τρεῖς.

—Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι! εἶπε ὁ τέταρτος.

— Γιατί;

—Γιατί δὲν ἔχω λεπτά.

Οἱ ἄλλοι τέσσερις ἔμειναν γιὰ λίγο σκεπτικοί. Κι' ἔπειτα εἶπε ὁ ἕνας :

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἔλα καὶ μὴν πίνῃς!

◆◆

— Πῶς διάβολο ἔγινες τόσο φαλακρός;

— Ἀπὸ τύφο.

— Μὰ κι' ἐγὼ ἔπαθα τύφο κι' ὅμως δὲν ἔκανα φαλάκρα.

— Νὰ σοῦ πῶ φίλε μου. Ὁ τύφος ἢ ἠλίθιο ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο ἢ τοῦ κάνει φαλάκρα... Ἐσύ, δόξα σοι ὁ Θεός, τὰ μαλλιά σου τάχεις.

◆◆

— Κατηγορούμενε, κατεδικάσθης εἰς ἰσόβια. Ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε;

—Παρακαλῶ νὰ συμψηφισθῇ εἰς τὴν ποινὴν καὶ ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεώς μου!....

◆◆

— Σᾶς εἶδα ἀπόψε στὸ ὄνειρό μου καὶ θυμᾶμαι πὼς δὲν μὲ χαιρετήσατε.

— Μὲ συγχωρῆτε πολύ, δεσποινίς. Θὰ ἤμουν, φαίνεται, ἀφηρημένος καὶ δὲν σᾶς εἶδα!

◆◆

— Ἀφοῦ ξεχάσατε τὸ πορτοφόλι σας, δὲν πειράζει. Μοῦ τὰ πληρώνετε αὔριο τὰ τσιγάρα.

— Κι' ἂν πεθάνω ἀπόψε;

— Ὤ, μικρὴ ἡ ζημία!....

◆◆

— Γιὰ νὰ τελειώσουμε τὴ δουλειά μας, πρέπει νὰ συναντηθοῦμε μιὰ μέρα. Θέλετε τὴν Πέμπτη;

— Ἀδύνατον. Τὴν Πέμπτη φεύγω γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Τότε, τὴν Παρασκευή;....

◆◆

— Σοῦ ἀναγγέλλω, φίλε μου τοὺς γάμους τῆς κόρης μου.

— Μπᾶ; Βρῆκες λοιπόν, γαμπρὸ ἀπὸ παληὰ οἰκογένεια, καθὼς ζητοῦσες;

— Βέβαια. Ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ λέγεται.... Ἀδάμ!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεία: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
6
ΜΑΪΟΥ 1939
Ἀριθμὸς φύλλου 137
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

=== Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΤΡΥΦΕΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Τοῦ κ. Σκίπη

Καλὰ κάνω, ποὺ δὲν εἶμαι κοσμικός. Μιὰ φορὰ ἀπεφάσισα νὰ βγῶ ἀπ' τὸ πρόγραμμά μου καὶ μοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴ μύτη. Γιατὶ ὑπέστην τὸν πιὸ ἄγριο αἰφνιδιασμὸ μιᾶς κοσμικῆς κυρίας. Τἄβαλε μαζί μου γιατὶ οἱ χρονογράφοι ἀσχολοῦνται δυσμενῶς μὲ τὸ γυναικεῖο ντύσιμο.

— Ἀλλά, κυρά μου, διαμαρτυρήθηκα ἐντόνως, δὲν ἔγραφα ποτέ μου ἐναντίον τῆς σημερινῆς γυναικείας τουαλέττας.

— Ἀδιάφορο. Δὲν ἐγράψατε ὅμως καὶ ὑπέρ...

— Γιατὶ δὲν μοῦ δόθηκε εὐκαιρία ἴσως.

— Ἰσχυρίζεσθε πὼς ἡ σημερινή μας τουαλέττα εἶνε ἄσεμνη.

—Ἐγώ; κάθε ἄλλο! Ἄλλος ἴσως. Θὰ μὲ συγχύζετε μὲ κάποιαν συνάδελφο, φαίνεται.

— Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Λοιπὸν ἄσεμνοι εἴσαστε' ἐσεῖς οἱ ἄνδρες, γιατὶ ἡ σκέψις σας πηγαίνει πάντα στὸ κακό. Μᾶς θέλετε ἴσως ὅπως, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὄθωνος; Μὲ τοὺς ἀνεβασμένους γιακάδες καὶ τὰ μακρυὰ μανίκια; Ἀλλὰ γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀπαίτησίς σας; Μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐπεμβαίνετε στὰ ζητήματά μας καὶ θέλετε νὰ μᾶς γυρίσετε πενῆντα χρόνια πίσω; Λοιπὸν νοιῶστε το μιὰ γιὰ πάντα πὼς ὅ,τι κερδίσαμε καλὰ κερδισμένο. Εἶνε ἐδάφη, ποὺ κατέχομε γερὰ καὶ δὲν μπορεῖ κανείς νὰ μᾶς τὰ πατήσῃ!

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴν ἤμουν τόσο ἀγεωγράφητος. Ἀπὸ ποῦ, παρακαλῶ, ἀρχίζουν καὶ ποῦ τελειώνουν αὐτὰ τὰ λατρευτά σας ἐδάφη ;

— Μὴν ἐξαντλεῖτε τὸ πνεῦμα σας. Τὸ χρειάζεσθε γιὰ τὰ χρονογραφήματά σας.

— Καλὰ καὶ ἅγια, τέλος πάντων, ὅλ' αὐτά. Ξεχνᾶτε πὼς τὴ μόδα δὲν τὴν ἀκολουθοῦνε μόνο οἱ ὡραῖες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄσχημες;

— Λυποῦμαι πολύ, ποὺ ὑπάρχουν γυναῖκες ἐλαττωματικές. Τί χρωστᾶμε ὅμως ἐμεῖς νὰ πληρώνουμε τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων ; Ποῦ ἀκούσθηκε ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα; Ἂς περιορίσετε τὸ ζήτημα σ' αὐτές.

—Καὶ ποία εἶν' ἐκείνη ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ παραδεχθῇ ποτὲ πὼς δὲν εἶνε Ἀφροδίτη;

— Καὶ μὲ τὸ δίκηο της. Ζητᾶτε τ' ἀδύνατα. Ἡ φύσις δὲν ἔχει μόνο ὀμορφιές' ἔχει κι' ἀσχήμιες. Οἱ καλαίσθητοι ὅμως ἄνθρωποι, ξέρουν νὰ διαλέγουν. Μὴ κυττάζετε τὶς ἄσχημες. Κυττᾶτε τὶς ὡραῖες. Ἢ μήπως νομίζετε πὼς τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ σᾶς τοὺς ἄνδρες. Ὑπάρχει νομίζετε κωμικώτερο ντύσιμο ἀπὸ τὸ ντύσιμό σας; Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε χρονογράφους. Καὶ οἱ λίγες ποὺ βγῆκαν τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν ἀσχολοῦνται παρὰ μὲ τὰ δικά μας ζητήματα. Ἂς δοκίζαν κι' αὐτὲς νὰ ἠθικολογοῦν εἰς βάρος σας καὶ τότε βλέπαμε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶνε προτιμότερο νὰ περιορισθῆτε στὰ δικά σας ζητήματα καὶ νὰ μᾶς ἀφήσετε ἥσυχες. Καταλαβαίνω βέβαια πώς, ὁ ἐγωϊσμός σας δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμε πιὰ νὰ συγκαταλεγώμαστε μεταξὺ τῶν ἀψύχων ἀντικειμένων σας. Πάρτε το ἀπόφασι ὅτι ἔχουμε τὰ ἴδια δικαιώματα στὴ ζωή. Καὶ σᾶς συμβουλεύω καὶ κάτι. Φτιάστε ἕνα μουσεῖο καὶ κρεμᾶστε ἐκεῖ μέσα τὶς παρελθοντολογικὲς σας ἰδέες, ὅπως οἱ Γάλλοι ἐξέθεσαν στὸ Κλουνύ τους τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο δεῖγμα τῆς μεσαιωνικῆς βαρβαρότητος!...

Στὸν τελευταῖο ὑπαινιγμὸ της ἔκρινα καλὸ νὰ διακόψω τὸν διάλογο αὐτόν, ὁ ὁποῖος ὅσον ἐπήγαινε γινόταν καὶ πιὸ τρυφερός!

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

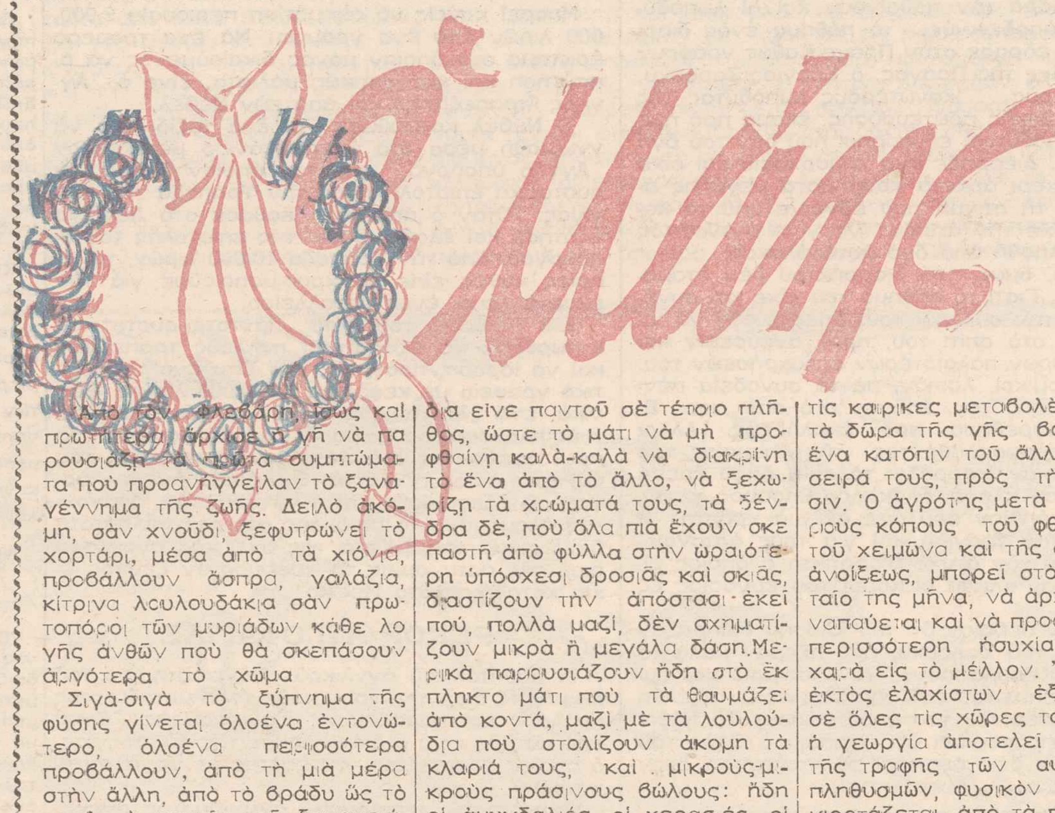

Μάης

Ἀπὸ τὸν Φλεβάρη ἴσως καὶ πρωτήτερα ἀρχίζει ἡ γῆ νὰ παρουσιάζῃ τὰ πρῶτα συμπτώματα ποὺ προαγγέλλουν τὸ ξαναγέννημα τῆς ζωῆς. Δειλὰ ἀκόμη, σὰν χνούδι ξεφυτρώνει τὸ χορτάρι, μέσα ἀπὸ τὰ χιόνια προβάλλουν ἄστρα, γαλάζια, κίτρινα λουλουδάκια σὰν πρωτοπόροι τῶν μυριάδων κάθε λογῆς ἀνθῶν ποὺ θὰ σκεπάσουν ἀργότερα τὸ χῶμα

Σιγὰ-σιγὰ τὸ ξύπνημα τῆς φύσης γίνεται ὁλοένα ἐντονώτερο, ὁλοένα περισσότερα προβάλλουν, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ἀπὸ τὸ βράδυ ὣς τὸ πρωΐ, τὰ σημεῖα τοῦ ξανανειώματος τῆς γῆς. Τὸ αἰώνιο θαῦμα τῆς ἀνοίξεως, ποὺ κάθε χρόνο μᾶς ξαφνιάζει τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ καὶ γεμίζει τὸ εἶναι μας ἔκστασι καὶ εὐδαιμονία μπροστὰ σ' ἕναν ἀνθισμένο κῆπο, μπροστὰ σ' ἕνα λουλουδιασμένο λειβάδι, μπροστὰ σ' ἕνα ἀγρὸ γεμᾶτο παπαροῦνες, συντελεῖται ὀλίγο κατ' ὀλίγο ὅσο νὰ φτάσῃ στὸ ἀπερίγραπτο καὶ ἀνέκφραστο κορύφωμα τοῦ Μαΐου.

Ὁ Μάρτης μὲ τὴν παιδική του δροσιὰ καὶ ἀστάθεια, ὁ Ἀπρίλης μὲ τὴν ἀπαλώτερη καὶ σταθερώτερη ἀτμόσφαιρά του, ποὺ τὴν γεμίζει ὁλοένα περισσότερο φῶς, περισσότερα λουλούδια καὶ περισσότερη ἁρμονία, σὰν τὴν ὡραία ἐφηβικὴν ἡλικία προετοιμάζουν τὴν ὥριμην ἄνθησι τοῦ Μαγιοῦ.

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Πρωτομαγιᾶς δὲν εἶνε συμβατικός, εἶνε ἀπόλυτος, πραγματικός. Τὰ στάχυα στοὺς ἀγροὺς ἔχουν ψηλώσει τόσο πολύ, ὥστε σχεδὸν νὰ κρύβουν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ περπατάει ἀνάμεσά τους. Τὰ παντὸς εἴδους χορτάρια ἔχουν μεγαλώσει, ἔχουν ἀναπτύξει καὶ πετάξει τὰ κλαδιά τους ὥστε νὰ σκεπάσουν τὶς πέτρες καὶ τὴ γῆ ὁλόγυρά τους Τὰ λουλούδια εἶνε παντοῦ σὲ τέτοιο πλῆθος, ὥστε τὸ μάτι νὰ μὴ προφθαίνῃ καλὰ-καλὰ νὰ διακρίνῃ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, νὰ ξεχωρίσῃ τὰ χρώματά τους, τὰ δένδρα δέ, ποὺ ὅλα πιὰ ἔχουν σκεπασθῆ ἀπὸ φύλλα στὴν ὡραιότερη ὑπόσχεσι δροσιᾶς καὶ σκιᾶς, διαστίζουν τὴν ἀπόστασι ἐκεῖ ποὺ, πολλὰ μαζί, δὲν σχηματίζουν μικρὰ ἢ μεγάλα δάση. Μερικὰ παρουσιάζουν ἤδη στὸ ἔκπληκτο μάτι ποὺ τὰ θαυμάζει ἀπὸ κοντά, μαζὶ μὲ τὰ λουλούδια ποὺ στολίζουν ἀκόμη τὰ κλαριά τους, καὶ μικρούς-μικροὺς πράσινους βώλους: ἤδη οἱ ἀμυγδαλιές, οἱ κερασιές, οἱ μουσμουλιὲς ἐκάρπισαν, ἐνῷ ταυτοχρόνως στὰ περιβόλια ὁ ἀέρας εὐωδιάζει ἀπὸ τὰ ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα, ἀπὸ τοὺς μενεξέδες, τὶς πασχαλιές, τὶς ἀκακίες, τὴν ἀγγελική

Ἡ πρώτη μέρα τοῦ Μαΐου γιορτάζεται δικαίως λοιπὸν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὡς ἑορτὴ τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ φωτός, ὡς ἑορτὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης, ὡς ἑορτὴ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἡδονῆς.

Δικαίως ἔψαλαν τὸν Μάη οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν — αὐτοὶ εἶνε οἱ πραγματικοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν λαῶν — καὶ δικαίως ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν ὑμνοῦν καὶ σήμερα σὲ ὅλες τὶς χῶρες.

Ἀνεξαρτήτως τῆς γοητείας ποὺ ἐξασκεῖ μὲ τὰ λουλούδια του, μὲ τὰ ἀρώματά του, μὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀέρα ποὺ εἶνε σὰν ἁπαλὸ χάδεμα, ὁ Μάης σημαίνει γιὰ τὸν χωριάτη τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἐλπίδων του, τὸ στεφάνωμα τῶν κόπων του καί, ἁπλούστερα ἀκόμη, τὴν βεβαίωσι ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ δικοί του θὰ ἔχουν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, θὰ ἔχουν νὰ ζήσουν. Μὲ τὸν Μάη πιὰ ἐν γένει περνοῦν οἱ ἀβεβαιότητες καὶ οἱ φόβοι γιὰ τὶς καιρικὲς μεταβολὲς καὶ ὅλα τὰ δῶρα τῆς γῆς βαίνουν, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, μὲ τὴ σειρά τους, πρὸς τὴν ὡρίμανσί τους. Ὁ ἀγρότης μετὰ τοὺς σκληροὺς κόπους τοῦ φθινοπώρου, τοῦ χειμῶνα καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνοίξεως, μπορεῖ στὸν τελευταῖο της μῆνα, νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ προσβλέπῃ μὲ περισσότερη ἡσυχία καὶ μὲ χαρὰ εἰς τὸ μέλλον. Ἐπειδὴ δὲ ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου ἡ γεωργία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς τροφῆς τῶν αὐτοχθόνων πληθυσμῶν, φυσικὸν εἶνε νὰ γιορτάζεται, ἀπὸ τὰ παλαιότατα χρόνια καὶ σὲ ὅλα τὰ μέρη, ὁ μῆνας αὐτὸς ποὺ προσφέρει τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴ χαρά.

Τὴν ποιητικότητα, τὸν σωματισμὸ τοῦ Μαΐου, τὴν ἔκστασι, τὴν ὁποίαν γεμίζει τὸ εἶναι μας, μὲ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ μᾶς προσφέρει, ὅλα αὐτὰ τὰ κλείνει ὡραῖα ὁ ἑλληνικὸς λαὸς στὸ γραφικὸ ἔθιμο τῶν στεφάνων τοῦ Μαϊοῦ ποὺ κρεμάει στὶς πόρτες καὶ στὰ μπαλκόνια τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχικῶν σπιτιῶν. Συμβολικά, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, φέρνει τὴν χαρὰ ὅλη τοῦ Μαϊοῦ στὸ σπίτι του, μὲ τὴν ἐνδόμυχη εὐχὴ νὰ μείνῃ, νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ πέρασμα ὅλου τοῦ χρόνου ὅσο νἄρθῃ καὶ πάλι ἡ Ἄνοιξις μὲ τὰ καλά της. Βέβαια οἱ «μάηδες» θὰ ξεραθοῦν καὶ ὅπως ὅλα τὰ ἀνθρώπινα καὶ αὐτὸ τὸ ὡραῖο ἔθιμο ἔχει μέσα του τὴν μελαγχολία καὶ τὴ θλίψι τοῦ περαστικοῦ. Ἀλλ' ἂν καῇ ὁ μάης τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θ' ἀνάψῃ τὸ τζάκι, ἡ ζεστὴ γωνιὰ τοῦ χειμῶνα θἄχῃ κάτι τὸ λουλουδιασμένο, τὸ ἀνοιξιάτικο, ἀρκεῖ στὶς καρδιές μας καὶ στὴν ψυχή μας νὰ ξέρουμε νὰ κρατήσουμε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴ χαρά.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΕΓΚΩΜΙΑ ΞΕΝΟΥ

Τοῦ κ. Λαύρα

Ἐνῷ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι εἴμεθα κατ' ἐξοχὴν μελαγχολικὸς λαός, οἱ ξένοι, οἱ ἐπισκεπτόμενοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν χώραν μας καὶ ἰδίως τὴν πρωτεύουσαν καὶ μὴ περιοριζόμενοι μόνον εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ Παρθενῶνος, ἀλλὰ παρακαλουθοῦντες καὶ τὴν νέαν ζωήν μας, δηλώνουν ἀπεριφράστως τὸ ἀντίθετον.

Ἕνας εὐγενὴς καὶ ἀκραιφνὴς φιλέλλην ἔλεγε:

— Εἶσθε λαός, ὁ ὁποῖος περνᾶτε τὴν ζωήν σας ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ ὑπὸ συνοδείαν ἀσμάτων! Εἰς καμμίαν ἄλλην εὐρωπαϊκὴν πόλιν δὲν ἀκούονται τόσα τραγούδια, ὅσα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κατ' ἀρχὰς ἐνομίσθη ὅτι ὁ εὐγενὴς ξένος ἐννοοῦσε τὸν ἀριθμὸν τῶν Ὠδείων καὶ τὴν ἀνὰ τὰς διαφόρους συνοικίας ἄσκησιν κυριῶν, δεσποινίδων καὶ ἱεροψαλτῶν εἰς τὴν φωνητικὴν μουσικήν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ τούτου.

— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο. Ὠδεῖα καὶ μαθητευομένους ἔχομεν καὶ ἡμεῖς εἶπεν. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχομεν καὶ τὸ ὁποῖον δίδει τὸν ἰδιαίτερον χρωματισμὸν εἰς τὴν πόλιν σας, εἶνε, ὅτι ὅλη ἡ ζωή σας τραγουδᾷ. Εἰς τὴν συνοικίαν, ποὺ κατοικῶ, μόλις χαράξῃ ὁ Θεὸς τὴν ὡραίαν αὐγήν σας, ἀρχίζουν ὅλα νὰ τραγουδοῦν. Ἐν πρώτοις αἱ ἀνεγειρόμεναι οἰκοδομαὶ εἶνε ὅλαι Ὠδεῖα. Μαστόροι, τσιμεντάδες, μαραγκοὶ μαζὶ μὲ τὴν δουλειὰν ἀρχίζουν καὶ τὸ τραγοῦδι. Ὅλοι οἱ πωληταὶ προσφέρουν τὰ εἴδη των εἰς τοὺς διαφόρους τόνους τῆς μουσικῆς κλίμακος. Ὑπάρχουν δὲ μοτίβα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐδημιουργήσουν μεγάλους συνθέτας. Ἀπὸ τὰ κολοκυθάκια, τὰ μπιζέλια, τὶς φράουλες καὶ τὰ κεράσια μποροῦσαν νὰ βγοῦν οἱ καλλίτερες ἄριες καὶ τὰ θαυμασιώτερα λάϊτ-μοτίφ. Ἐδῶ ὁ κόσμος δὲν μιλεῖ τὴν πεζὴν γλῶσσαν τῶν ἄλλων μεγαλουπόλεων' τραγουδεῖ!

Οἱ αὐλές, οἱ νεροχύτες, οἱ κουζῖνες ἐκχύνουν κύματα ἀσμάτων, καὶ αὐτὰ τὰ τετράποδά σας ἔχουν ἰδιαίτερον τρόπον νὰ ἐκφράζωνται νὰ τραγουδοῦν τὸν λαμπρὸν ἥλιον, τὸν γαλανὸν οὐρανό σας καὶ τὰ θυμαστὰ σεληνόφωτα τῆς Ἀττικῆς. ποτὲ εἰς τὸν τόπον μου δὲν ἄκουσα γαϊδάρους νὰ ψάλλουν μὲ τόσον πάθος καὶ γάτους νὰ μεταχειρίζωνται τὴν μουσικὴν κλίμακα κατὰ παρόμοιον τρόπον εἰς τὰς νυκτερινὰς ὑποθέσεις των...

Εἶσθε εὐτυχεῖς κύριε, διότι κάμνετε τὴν ζωήν σας ἕνα τραγοῦδι. Καὶ μιὰ καρέκλα γιὰ διόρθωμα ἐννοεῖτε νὰ τὴν τραγουδήσετε...

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἔλθῃ ἕνας εὐγενὴς καὶ παρατηρητικὸς ξένος γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὰ μάτια καὶ νὰ μᾶς πῇ μὲ πόσα ᾠδικὰ φαινόμενα εἶνε συνυφασμένη ἡ ζωὴ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τί χαρίσματα ἔχει τὰ ὁποῖα ἐμεῖς δὲν ἐκτιμήσαμεν καθόλου.

ΛΑΥΡΑΣ

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Ἡ αἰωνία πυρκαϊὰ

Ἀπὸ πενῆντα ἐτῶν ἕνα μεταλλεῖο καρβούνων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καίγεται. Ἡ φωτιά, ποὺ μεταδόθηκε, ἄγνωστον πῶς στὶς ὑπόγειες στοὲς τοῦ μεταλλείου, συντηρεῖται ἀπὸ τὰ στρώματα τοῦ καρβούνου, ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ μεταλλεῖο καὶ ποὺ εἶνε ἀδύνατο τώρα νὰ τὰ ἐκμεταλλευθοῦν. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσαν ἦταν νὰ προσπαθήσουν νὰ περιορίσουν τὶς ζημίες στὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ μεταλλείου. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶνε μέχρι σήμερα ἱκανοποιητικό. Ἔτσι περιορίζονται στὸ νὰ βλέπουν τὴν πυρκαϊὰ ποὺ καίει σιγὰ-σιγὰ τὸ κάρβουνο τοῦ μεταλλείου καὶ νὰ διερωτῶνται πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ πάψῃ ἡ φωτιὰ αὐτή, ποὺ κατήντησε αἰωνία.

Ὅταν κοιμᾶται

Ἕνας νεαρός, δεκατεσσάρων ἐτῶν, ποὺ κατοικεῖ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Καλαβρίας, ὁμιλεῖ κιόλας κάμποσες γλῶσσες....στὸν ὕπνο του. Εἶνε φύσις πολὺ νευρικὴ καὶ κάμνει ὧρες πολλὲς ἕως ὅτου κοιμηθῇ, ὁ δὲ ὕπνος του εἶνε ἀπὸ τοὺς πειὸ ταραγμένους. Τοῦ συμβαίνει, λοιπόν, κατὰ τὸν ὕπνο του νὰ ὁμιλῇ. Προφέρει λόγια ἀκατάληπτα, καὶ ξαφνικὰ ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ Ἑλληνικά, Λατινικὰ ἢ Γαλλικά. Μόλις ξυπνήσει τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ προφέρῃ ἔστω καὶ μία λέξι ἀπὸ τὶς γλῶσσες αὐτές. Δὲν ξέρει πειὰ παρὰ μόνον τὴ μητρικὴ του γλῶσσα, τὴν Ἰταλική. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ εἶνε τὸ πειὸ ἐκπληκτικὸ εἶνε ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε οὔτε ἕνα μάθημα ξένης γλώσσης, ἰδιαιτέρως δὲ Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν καὶ Γαλλικῶν.

Ἡ περίπτωσίς του εἶνε ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἐτράβηξε τὴν προσοχὴ πολλῶν γιατρῶν τῆς περιφερείας, οἱ ὁποῖοι, ὅμως, μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν μιὰ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου αὐτοῦ.

Χασμούρημα μιὰ φορά!

Ἕνας κάτοικος τῆς πόλεως Ντητρόϊ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, πάσχει ἀπὸ τὴν πειὸ περίεργη καὶ πειὸ δυσάρεστη ἀρρώστεια. Τοῦ συμβαίνει συχνὰ νὰ χασμουριέται μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοῦ....βγαίνῃ ἡ κάτω σιαγών! Ὅταν εἶνε στὰ καλά του, χασμουριέται, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ μόλις νευριάσει, λίγο ἐξ αἰτίας κάποιου πράγματος καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ χασμουριέται τόσο δυνατά, ποὺ ἡ κάτω σιαγών του του «ἐξαρθρώνεται», κάμνοντας ἕνα ξερὸ κρότο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοῦ προκαλεῖ φρικτοὺς πόνους καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος ἀμέσως νὰ καλέσῃ γιατρό. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς βρίσκεται ἤδη στὸ πεντηκοστὸ βγάλσιμο τοῦ σαγονιοῦ του καὶ δὲν ἔφτασε στὸ τέλος, γιατὶ οἱ γιατροὶ δὲν βρῆκαν ἀκόμη τὸν τρόπο νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴ δυσάρεστη αὐτὴ πάθησι.

Μηχανὲς ποὺ ὑπολογίζουν

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐσημειώθηκαν μεγάλαι πρόοδοι στὴν τελειοποίησι τῶν ἀριθμητικῶν μηχανῶν, πού, ὡς γνωστόν, κάμνουν ἀριθμητικοὺς ὑπολογισμούς, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Μερικὰ μοντέλα ποὺ ἐτέθησαν ἐν χρήσει τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ εἶνε τόσο περίπλοκα ἀλλὰ καὶ δίνουν τόσο καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα, ποὺ ἀρχίζει νὰ σκέπτεται κανεὶς μήπως ἀποκτήσαμε μὲ τὴν κολοσσιαία αὐτὴ πρόοδο τῆς μηχανικῆς, μηχανές, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ σκέπτωνται. Αὐτὲς οἱ περίφημες μηχανὲς εἶνε ἱκανὲς νὰ κάμουν, σὲ μερικὰ λεπτά, λογαριασμούς, ποὺ θὰ ἀπαιτοῦσαν, ἐὰν γινόταν ἀπὸ ἕναν ἔμπειρο λογιστή, δουλειά, ἀρκετῶν ὡρῶν. Ἀλλὰ τὸ πειὸ ἐκπληκτικὸ τῶν μηχανῶν αὐτῶν εἶνε, ὅτι κατέστησαν ἱκανὲς νὰ λύσουν μαθηματικὰ προβλήματα, τόσο περίπλοκα, ὥστε νὰ ἔχουν βρῇ προηγουμένως μ' αὐτὰ τὸ μπελᾶ τους οἱ μαθηματικοί. Ἔτσι μὲ τὴ φόρα, ποὺ πῆραν οἱ μηχανικὲς αὐτὲς τελειοποιήσεις, δὲν ἀποκλείεται νὰ θεωρῆται περιττὸν νὰ μαθαίνουν οἱ ἄνθρωποι....μαθηματικά.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΟΥ

Καμμιὰ φορὰ τὴν παθαίνουν καὶ οἱ λωποδύτες, ὅπως ἀποδεικνύει τὸ πάθημα ἑνὸς διαρρήκτου, ποὺ ἔδρασε στὴν Πράγα. Καθὼς γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς Πράγας, ὁ Σέργιος Ζαρόσκυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς... ἱκανωτέρους λωποδύτας τῆς Τσεχοσλοβακικῆς πρωτευούσης, ἔκαμε πρὸ ἡμερῶν μιὰ λωποδυτικὴ ἐπιχείρησι ποὺ δὲν τοῦ βγῆκε σὲ καλό. Διέρρηξε ἕνα χρυσοχοεῖο καὶ εἶχε βάλει στὸ χέρι ἀρκετὰ κοσμήματα μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κατάστημα, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς καὶ νὰ συλληφθῇ ἀπὸ δυὸ ἀστυφύλακας.

Ἡ ἀτυχία, ὅμως, τοῦ διαρρήκτου δὲν σταματᾶ ἕως ἐδῶ. Γιατὶ τὸ πάθημά του εἶχε καὶ συνέχεια. Μετὰ τὴν σύλληψί του, ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἔρευνα στὸ σπίτι του, πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλων λαφύρων παλαιοτέρων ἐπιχειρήσεών του.

Οἱ ἀστυνομικοί, λοιπόν, μὲ τὴ συνοδεία πάντοτε τοῦ λωποδύτου, ἐπῆγαν στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ, ὅμως, εὑρέθησαν πρὸ ἐκπλήξεως. Ἄλλοι ἄγνωστοι, ἐπωφεληθέντες τῆς ἀπουσίας τοῦ Ζαρόσκυ, εἶχαν διαρρήξει τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε καὶ τοῦ εἶχαν κλέψει ὁλόκληρο θησαυρὸ κλοπιμαίων, τὸν ὁποῖον ἐφύλαγε σὲ μιὰ κρύπτη. Ἡ ἔκπληξις ἦταν τραγικὴ καὶ γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ γιὰ τὸν ἄτυχο διαρρήκτη ὁ ὁποῖος εἶδεν ὅτι εἶχαν κλαπῆ οἱ κόποι του ἐργασίας ἕξ μηνῶν!

Θεωρεῖται βέβαιον ὅτι τὴν κλοπὴν διέπραξαν συνάδελφοι τοῦ Ζαρόσκυ, ποὺ ἤξεραν καλὰ τὸ μέρος ὅπου ἐφυλάσσοντο τὰ κλοπιμαῖα καὶ ἐμπῆκαν στὸ σπίτι του ἐνῷ ἐκεῖνος εἶχεν ἐξέλθῃ γιὰ τὰς νυκτερινὰς του ἐπιχειρήσεις. Τὸ πάθημα τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη ἀλλὰ δὲν ἀγαπάει τὸ νοικοκύρη ὅταν καὶ αὐτὸς εἶνε... λωποδύτης!

ΠΑΠΑΓΑΛΟΠΟΛΕΜΟΣ

Στὰς Βερμούδας νήσους ἄρχισε τελευταίως φοβερὸς πόλεμος ἐξοντώσεως ἐναντίον τῶν παπαγάλων, οἱ ὁποῖοι προξενοῦν μεγάλας ζημίας εἰς τὴν γεωργίαν. Κάθε εἴδους ὅπλο, ἀπὸ τὸ ἀρχέγονο τσεκοῦρι μέχρι τὸ πειὸ τελειοποιημένο ἐγγλέζικο δίκαννο, ἔχει ἐπιστρατευθῆ ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς τῶν Βερμούδων γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ στὸν παράξενον αὐτὸν ἀγῶνα.

Τὸ πειὸ περίεργο, ὅμως, εἶνε ὅτι ἐδῶ καὶ πενῆντα χρόνια δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνας παπαγάλος στὶς Βερμοῦδες. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνας Ἄγγλος ἀξιωματικὸς ποὺ τοποθετήθηκε σ' ἐκείνη τὴ φρουρά, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ γυναῖκα του, τῆς ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἕνα ζευγάρι παπαγάλους, τοὺς ὁποίους τὸ ζεῦγος, γυρίζοντας ἀργότερα στὴν Ἀγγλία, ἄφησε ἐλεύθερους.

Φαίνεται, λοιπόν, πὼς τὸ κλῖμα τῶν Βερμούδων ἦταν πολύ... παπαγαλογόνιμον, γιατὶ σὲ ἐλάχιστο διάστημα τὰ νησιὰ ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ τὰ παράξενα αὐτὰ πουλιά, ποὺ σκοτώνονται τώρα μὲ τόσο πεῖσμα ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς γεωργούς.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΠΑΤΕΩΝ

Μπορεῖ κανεὶς νὰ σχηματίσῃ περιουσία 2.000.000 λιρῶν ἀπὸ ἕνα γράμμα; Νὰ ἕνα τρομερὸ ἐρώτημα στὸ ὁποῖον μόνος δικαιούμενος νὰ ἀπαντήσῃ καὶ καταφατικῶς μάλιστα, εἶνε ὁ Ἄγγλος «τραπεζίτης» καὶ ἀπατεὼν Νέβελ.

Ὁ Νέβελ κατώρθωσε σ' ἕνα ταξίδι του νὰ γνωρισθῇ μέσα στὸ ὑπερωκεάνειο μὲ κάποιον Ἄγγλο ὑπουργό, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπῆρε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας. Ὅταν ὁ ἀπατεὼν ἔφθασε στὸ Λονδῖνο ἐζήτησε καὶ ἔλαβε, βάσει τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ὑπουργοῦ, ἀπὸ τὴν Τράπεζα 10.000 λιρῶν, τὶς ὁποῖες καθὼς εἶπε θὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι ἑνὸς μεταλλείου.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰδίου πάντοτε συστατικοῦ κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ πολλοὺς τραπεζίτας καὶ νὰ ἱδρύσῃ, πράγματι, στὸ Σίτυ ἕνα τραπεζιτικὸ γραφεῖο μὲ κεφάλαια 2.000.000 λιρῶν! Ξαφνικά, ἐνῷ εἶχε ἀρχίσει νὰ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τραπεζίτας, ἐξηφανίσθη ἕνα πρωῒ ἀφήνοντας στὸ Λονδῖνο τὴν γυναῖκα του καὶ ἕνα παιδὶ ἐννέα μηνῶν. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἐξηφανίσθη καὶ ἡ γυναῖκα του, ἀφήνοντας ὁλομόναχο τὸ παιδί της στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμά της. Κατὰ τὰς σχετικὰς ἀνακοινώσεις τῆς ἀστυνομίας τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος ἔχει καταφύγει στὸ Μεξικό!

ΡΕΚΟΡ ΑΥΓΟΦΑΓΙΑΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀγγλικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ διοργανώνουν κάθε τόσο μεταξύ τους πολλοὺς καὶ παράξενους διαγωνισμούς. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε ὁ διαγωνισμὸς τῆς αὐγοφαγίας, ὁ ὁποῖος ἐξετελέσθη καὶ ἐφέτος μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Νικητὴς τοῦ περιέργου ἀγωνίσματος ἀνεκηρύχθη ὁ φοιτητὴς Τζὼν Φόστερ, κατορθώσας νὰ φάῃ, κατ' ἀρχήν, 26 αὐγὰ σὲ δώδεκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὕστερα ἀπὸ διακοπὴ δέκα λεπτῶν ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔφαγε 36 ἀκόμη αὐγὰ σὲ διάστημα ἑνὸς τετάρτου!

ΤΟ ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ γηραιότερο δένδρο τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία εἶνε αὐθεντικῶς ἐξηκριβωμένη, ὑπάρχει στὴν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς νήσου Κεϋλάνης, στὴν πόλι Ἀνουραδαπούρα.

Ἡ παράδοσις, λέει, ὅτι τὸ 288 π. Χ. ἕνας Ἰνδὸς βασιλεὺς ξερρίζωσε ἕνα κλαδὶ ἀπὸ τὴν ἱερὴ συκιά, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναπαυόταν ὁ Βούδδας, καὶ τὸ φύτεψε σὲ μιὰ πλατεία τῆς Ἀνουραδαπούρας ψιθυρίζοντας τὴν ἑξῆς εὐχήν: «Τὸ δένδρο αὐτὸ θὰ ἀνθίζῃ καὶ θὰ θάλλῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Πράγματι τὸ κλαδὶ ἐκεῖνο φύτρωσε καὶ εἶνε ἡ σημερινὴ συκιὰ τῆς Ἀνουραδαπούρας, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ τόσους αἰῶνας τώρα «ν' ἀνθίζῃ καὶ νὰ θάλλῃ».

Ἡ καταγωγὴ τοῦ γκὸλφ

Δὲν πρόκειται, βέβαια, γιὰ τά... παντελόνια γκόλφ, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὁμώνυμό τους παιχνίδι, ποὺ θεωρεῖται ὡς τὸ ἐθνικὸ παιχνίδι τῶν Σκώτων. Λοιπόν, φαίνεται, ὅτι τὸ παιχνίδι αὐτὸ εἰσήχθη στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, ποὺ τὸ ἀντέγραψαν, μετατρέποντάς το λίγο, ἀπὸ ἕνα πολὺ παληὸ γαλλικὸ παιχνίδι, λησμονημένο ἐντελῶς σήμερα, ποὺ ὠνομαζόταν «Μάϊλ».

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, τὸ σπὸρ αὐτὸ διάδοθη στὴ Γαλλία, καθὼς καὶ σ' ὅλες τὶ βόρειες Χῶρες. Ἡ βιομηχανία, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν μικρῶν σφαιρῶν ἀπὸ λάστιχο καὶ τῶν μπαστουνιῶν τοῦ γκὸλφ ἔχει πάρει μεγάλη ἀνάπτυξι καὶ κάθε μέρα μεγαλώνει περισσότερο, γιατὶ καθημερινὰ τὸ σπὸρ αὐτὸ ἀποκτᾷ καὶ νέους πιστούς.

Ἡ ἐξυπνάδα τῶν πιθήκων

Ὁ δόκτωρ Τόμας, ἕνας φημισμένος ὑπνωτιστὴς τῆς Βιέννης, ἀπέδειξε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ μεταβιβάσουν τὶς σκέψεις τους στὸ μυαλὸ τῶν ζώων. Τελευταίως, ἔκαμε τὸ πείραμα ἐπὶ ἑνὸς μικροῦ πιθήκου. Ἔπιασε τὸν ἕνα βραχίονα τοῦ ζώου καὶ τὸ ἔκαμε ν' ἀνεβῇ σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου εἶχε τοποθετήσει διάφορα ἀντικείμενα. Ὑπῆρχαν ἕνα μῆλο, μιὰ μπανάνα, ἕνα μολῦβι, μιὰ μπάλλα καὶ ἕνα ὡρολόγι.

Κατόπιν ἄρχισε νὰ σκέπτεται, ὅτι ἤθελε τὸ μολῦβι. Ὁ πίθηκες, μὲ τὸν ἄλλον, τὸν ἐλεύθερο βραχίονά του, ἐδίστασε μερικὲς στιγμὲς ἐπάνω ἀπὸ τὰ διάφορα ἀντικείμενα κι' ὕστερα ἀποφάσισε κι' ἔδωσε τὸ μολῦβι στὸν δόκτορα Τόμας. Ὁ ὑπνωτιστής, ἄλλωστε, ἐξεπλάγη πολύ, γιατὶ δὲν περίμενε οὔτε ὁ ἴδιος ἕνα τόσο καλὸ ἀποτέλεσμα. Ἐπανέλαβε, λοιπόν, τὸ πείραμα μὲ ἄλλα ἀντικείμενα καὶ ὁ πίθηκος ποτὲ δὲν ἔκανε λάθος. Ἀπεδείχθη ἔτσι, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταβιβάσῃ τὴν σκέψι του στὰ ζῶα, ἢ τουλάχιστον, στὸν ἐξυπνότερο ἀπὸ αὐτά, στὸν πίθηκο.

Τὸ ροῦμι τῶν ναυτῶν

Οἱ ναῦτες τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου ἔχουν δικαίωμα νὰ πίνουν κάθε μέρα ἕνα γκρόκ, δηλαδή, ἕνα ποτήρι ροῦμι.

Μέχρι τώρα τὸ γκρὸκ αὐτὸ περιεῖχε κατὰ τὰ τρία τέταρτα νερὸ καὶ κατὰ τὸ ἓν τέταρτον ροῦμι. Κατ' ὁμόθυμον, ὅμως, γνώμην τῶν πληρωμάτων, ἡ ἀναλογία αὐτὴ τοῦ ἀλκοόλ, ἦταν ἐντελῶς ἀνεπαρκής. Τὸ Ναυαρχεῖον, λοιπόν, παρεδέχθη αὐτὴν τὴν γνώμην καὶ ἀπεφάσισε, ὅπως, ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, τὸ γκρὸκ τῶν ναυτῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου περιέχῃ δύο μέρη νεροῦ καὶ ἕνα μέρος ἀλκοόλ. Εὐτυχεῖς ναῦτες!....

Οἱ παληὲς ἐφημερίδες

Ποιὸς ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἐμπορίου τῶν παληῶν ἐφημερίδων ἀνὰ τὸν κόσμο; Ἡ Κίνα π. χ. κάμνει μιὰ κολοσσιαία κατανάλωσι. Μόνον οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἀποστέλλουν κάθε χρόνο περισσότερους ἀπὸ 65.000 τόννους παληῶν ἐφημερίδων στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Ὑπάρχουν στὸ Χὸγκ-Κὸγκ ἐργοστάσια κατασκευῆς ἀποικιακῶν κασκῶν καὶ μικρῶν χαρτίνων φαναριῶν. Ἀλλὰ μεγάλες ποσότητες παληῶν ἐφημερίδων ἀποστέλλονται στὴν Καντῶνα, ὅπου κατασκευάζουν παιχνίδια καὶ διαφόρου εἴδους χαρτόνια. Ἐκτὸς αὐτοῦ κατασκευάζονται διάφορα διακοσμητικὰ χαρτάκια, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Κινέζουν στολίζουν τοὺς δρόμους των. Ἀλλὰ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς ξέρουν, ὅτι τὰ χρωματιστὰ χαρτιὰ προέρχονται ἀπὸ παληὲς ἐφημερίδες.

Ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ εἰσχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ εἰς τὰς καθυστερημένας ἀσιατικὰς Χώρας καταργεῖ, ὡς γνωστὸν τὰ χαρέμια, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται πλέον ὡς ἀνάμνησις μιᾶς ἐποχῆς ποὺ παρῆλθε γιὰ πάντα. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἀκόμη τόποι, ὅπως τὸ Ἰράκ, ὅπου ἡ πολυγαμία ἰσχύει ὡς θεσμός. Τελευταίως ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος Χέρμπερτ Βόλφ, ἐπεσκέφθη τὸν τόπον αὐτὸν τῶν παραμυθιῶν τῆς Χαλιμᾶς καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπῆρε ὡραιοτάτας φωτογραφίας, μίαν ἐκ τῶν ὁποίων μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος της δημοσιεύομεν ἀνωτέρω. Αἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ ἑνὸς ἰθαγενοῦς ἄρχοντος ἀκούουν τὰ λαγγεμένα τραγούδια ἑνὸς ἐγχωρίου ὀργανοπαίκτου.

ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ: Η ΚΟΙΤΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Σήμερον ἡ Μεσόγειος, «ἡ κλειστὴ θάλασσα» τῶν ἀρχαίων, εἶνε καὶ πάλιν, ὅπως πολλάκις, εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν αἰώνων, τὸ πεδίον ἀνταγωνισμοῦ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Κατὰ τὴν γεωγολίαν, ἡ «ἐσωτερικὴ» αὐτὴ θάλασσα ἦταν ἄλλοτε, πρὸ ἑκατομμυρίων ἐτῶν ἴσως, μία λίμνη καὶ φαίνεται μάλιστα ὅτι ἐχωρίζετο εἰς δύο τμήματα, τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικόν. Οἱ εἰδικοὶ διατείνονται ὅτι τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτὰρ ἦτο ἄλλοτε κλειστὸν καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου ἡ Σικελία ἀπετέλει συνέχειαν τῆς Ἰταλίας καὶ ταυτοχρόνως ἦτο ἡνωμένη μὲ τὴν ἀφρικανικὴν ἀκτήν. Ἴσως μάλιστα νὰ ἦτο κλειστὸς καὶ ὁ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἀλβανίας πορθμὸς τοῦ Ὀτράντο, ὡς καὶ ὁ Βόσπορος. Γεωλογικαὶ μεταστροφαὶ κατόπιν ἐπέφεραν τὸν καταποντισμὸν διαφόρων τμημάτων τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς καὶ οὕτω οἱ τέσσερις παλαιὲς λίμνες, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ἡ Ἀδριατική, ἡ Δυτικὴ καὶ Ἀνατολικὴ Μεσόγειος ἑνώθησαν εἰς μίαν μόνην θάλασσαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ κέντρον τοῦ παλαιοῦ κόσμου καὶ ἡ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πολιτισμοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐξηπλώθησαν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέκτησαν ὅλας τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου. Πράγματι, γύρω εἰς τὸ μεγάλο αὐτὸ λεκανοπέδιον ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν — ἂν ἐξαιρέσωμε τὴν μακρυνὴ Κίνα, τὴν Ἰαπωνία καὶ τὰς Ἰνδίας — ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ἀπότοκος τῶν ὁποίων εἶνε ὁ σημερινὸς πολιτισμός, ὁ ὁποῖος ἔχει κυριαρχήσει ὅλης τῆς γῆς.

Πρῶτος ἐνεφανίσθη, πρὸ ἕξη χιλιάδων ἐτῶν, ὁ αἰγυπτιακὸς πολιτισμός. Ἡ Αἴγυπτος, δῶρον τοῦ Νείλου, εἶνε ἡ πρώτη χώρα τῆς Μεσογείου, ἡ ὁποία ἔφθασε ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων χρόνων εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον πολιτισμοῦ. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἡλιακὸν ἔτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς 365 ἡμέρες. Ἡ ἀνάγκη τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς ἐγγείου ἰδιοκτησίας ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐτησία πλημμύρα τοῦ Νείλου ἤγαγε τοὺς Αἰγυπτίους εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς γεωμετρίας. Ἡ κρατικὴ ὀργάνωσίς των μὲ τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Φαραώ, καὶ τὰς διαφόρους τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας συνήθως οἱ γυιοὶ ἀκολουθοῦσαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα, καὶ τῶν ὁποίων κυριώτεραι ἦσαν ἡ τῶν ἱερέων, ἡ τῶν πολεμιστῶν, ἡ τῶν γεωργῶν, ἡ τῶν χειροτεχνῶν καὶ ἡ τῶν βοσκῶν, ἦτο τελεία, εἶχε δὲ ἀναπτυχθῆ ἀρκετὰ καὶ ἡ ἰατρικὴ καὶ ἰδίως ἡ ὀφθαλμολογία, διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀσθενειῶν τῶν ματιῶν, τὶς ὁποῖες ἐπέφεραν αἱ καυστικαὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ οἱ θερμοὶ ἄνεμοι τῆς ἐρήμου. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν ἀνακαλύψει καὶ τὴν ἱερογλυφικὴν γραφήν, εἶχαν ἀνεγείρει θαυμασίας πόλεις μὲ πολυτελεστάτους ναοὺς καὶ μοναδικὰ ἀνάκτορα καὶ μὲ τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα μνημεῖα, τὰ ὁποῖα σώζονται ἀκόμη σήμερα καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν τῶν γενεῶν — τὴν Σφίγγα καὶ τὰς Πυραμίδας — χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀκριβῶς ἐξηγηθῆ καὶ σήμερον ἡ χρῆσις των Τὰ πλοῖα τῶν Αἰγυπτίων διεξῆγον ἤδη ζωηρὸν ἐμπόριον μὲ τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν Κύπρον, τὴν Κρήτην καὶ κατόπιν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει κατόπιν τοὺς Βαβυλωνίους καὶ τοὺς Ἀσσυρίους, λαοὺς ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ εἶχαν κοιτίδα τὴν μεταξὺ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου εὔφορον πεδιάδα καὶ τὴν ὀρεινήν, βορείως αὐτῆς χώραν, ἐπεξέτειναν κατ' ἐπανάληψιν τὸ κράτος των μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου. Ἐὰν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος — τῆς περιφημότερης μεταξὺ τῶν ἑβδομῆντα περίπου πυραμίδων ποὺ σώζονται ἀκόμη σήμερα στὴν Αἴγυπτο — ἐργάσθησαν, κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἐπὶ τριάντα ἔτη ἑκατὸ χιλιάδες ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ἀντηλλάσσοντο μὲ νέους κατὰ τριμηνίαν — ἀναφέρεται ὅτι τὰ τείχη τῆς Βαβυλῶνος εἶχαν ἐν ὅλῳ μῆκος 90 χιλιομέτρων, ὅτι ἦσαν ὑψηλότατα καὶ τόσο πλατειά, ὥστε ἕνα ἀμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα μποροῦσε χωρὶς καμμία δυσκολία νὰ στρέψῃ ἐπάνω των. Διακόσιοι πενῆντα ὀχυροὶ πύργοι διέκοπταν εἰς ὡρισμένας ἀποστάσεις τὰ τείχη καὶ ἑκατὸ σιδερένιες πύλες ἐχρησίμευαν τὴν ἡμέρα γιὰ τὴν ζωηρὰ κίνησι τῶν κατοίκων τῆς πόλεως μὲ τὴν ὕπαιθρο. Ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ἡλίου Βὲλ (ὁ γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν πύργος τοῦ Βαβὲλ) εἶχε ἑπτὰ ταράτσες, οἱ ὁποῖες ἔφθαναν τὸ ὕψος τῶν 200 μέτρων.

Ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἀσσυρίων, ἐξ ἄλλου, ἡ Νινεβύ, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον λαμπρὴ ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα. Μεταξὺ τῶν θαυμάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἀναφέρονται οἱ κρεμαστοὶ κῆποι, τοὺς ὁποίους ἐγκατέστησε σὲ ψηλές, ἀπέραντες ταράτσες ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἦταν Περσὶς πριγκήπισσα καὶ συνηθισμένη εἰς τὴν ὀρεινὴν πατρίδα της, ὑπέφερε εἰς τὸ ζεστὸ κλίμα τῆς πρωτευούσης τοῦ Ἀσσυριακοῦ κράτους.

Ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τοὺς πολιτισμοὺς αὐτοὺς ἀνεπτύχθη, μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Μεσογείου, ὅπου ἡ Συρία καὶ δὴ εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν τμῆμα αὐτῆς, εἰς τὴν Χαναὰν ἢ Παλαιστίνην, ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Γνωστὴ εἶνε εἰς ὅλους ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ἡ ἱστορία τῶν Ἑβραίων. Ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰωσὴφ καὶ ὁ Μωϋσῆς, ὁ Σαοὺλ καὶ ὁ Δαυΐδ, ὁ Σολομὼν καὶ ἡ Ἰουδήθ, εἶνε ὀνόματα τὰ ὁποῖα εἶνε γνωστὰ εἰς ὅλους καὶ δὲν συνδέονται μόνον μὲ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Δύσεως, ἀλλὰ ἀρρήκτως μὲ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, διὰ τὴν ταχεῖαν ἐξάπλωσιν τῆς ὁποίας εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ἐχρησίμευσε ἡ Μεσόγειος. Δὲν μπορεῖ νὰ παραλείψῃ κανείς, εἰς τὴν γρήγορη αὐτὴ ἀνασκόπησι, τοὺς Φρυγούς, τοὺς Λυδοὺς καὶ τοὺς Φοίνικας. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ὑπῆρξαν πρὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ καλύτεροι ποντοπόροι τῆς ἀρχαιότητος. Διέτρεξαν ὅλην τὴν Μεσόγειον, ἵδρυσαν ἀποικίας εἰς τὰς ἀκτάς της, ἔφθασαν μέχρι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν καὶ πρῶτοι, κατὰ τὰ 600 π. Χ., ἔκαναν, κατ' ἐντολὴν Αἰγυπτίου Φαραώ, τὸν περίπλουν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ ἔφθασαν μετὰ τρία χρόνια διὰ τῶν Στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ πάλιν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐτελειοποίησαν τὴν ὑαλουργικὴν καὶ τὴν κατεργασίαν τῶν μετάλλων καὶ πρῶτοι ἐφήρμοσαν μέτρα καὶ σταθμά. Οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδαι, ἂν καὶ μακρὰν τῆς Μεσογείου εὑρισκόμενοι, ἔφθασαν κατ' ἐπανάληψιν μέχρις αὐτῆς.

Εἰς τὴν Μεσόγειον ἀνεπτύχθη κατόπιν ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, τοῦ ὁποίου προηγήθη ὁ μινωϊκὸς καὶ ὁ μυκηναϊκός. Τὸν ἑλληνικὸν διεδέχθη ὁ ρωμαϊκὸς καὶ ὁ ἑλληνο-ρωμαϊκός, ὁ ὁποῖος ἐξηπλώθη ὄχι μόνον εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς τῆς κλειστῆς αὐτῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἀπὸ τὰς ἀρχαίας τριήρεις τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τὰ βαρεὰ πλοῖα τῶν Αἰγυπτίων, ἀπὸ τὰς νεωτέρας τριήρεις τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀπὸ τὶς ρωμαϊκὲς γαλέρες μέχρι τῶν σημερινῶν σιδερένιων κολοσσῶν, τῶν ταχυτάτων τορπιλλοβόλων καὶ τῶν ὑποβρυχίων ἐπὶ χιλιάδες χρόνια οἱ ἄνθρωποι διέσχισαν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τὰ κύματα τῆς Μεσογείου, μὲ παντὸς εἴδους πλοῖα, ἀπὸ τὴν ἀρχέγονον σχεδίαν μέχρι τῶν σημερινῶν τελειοτάτων ἐπιβατικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων. Εἰς τὴν Μεσόγειον ἐπαίχθη κατ' ἐπανάληψιν ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος, ἡ ναυμαχία τοῦ Ἀρτεμισίου, ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνος, οἱ πόλεμοι τῆς Καρχηδόνος, οἱ σταυροφορίες, οἱ πόλεμοι τοῦ Βυζαντίου, ἡ ἐπιδρομὴ τῶν Τούρκων, ἡ ναυτικὴ ἐπικράτησις τῆς Βενετίας καὶ τῆς Γενούης, ἡ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ὑπὸ τὸν δὸν Ἰωάννην τῆς Αὐστρίας, οἱ χριστιανικοὶ στόλοι κατεναυμάχησαν τὴν τουρκικὴν ἀρμάδα, ἡ κατόπιν ἐξάπλωσις τῆς ἀγγλικῆς ναυτικῆς ἰσχύος, ἡ ὁποία ἐξειλίχθη εἰς θαλασσοκρατορίαν καὶ ἡ ὁποία κατέλαβε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἰνδιῶν τὸ Γιβραλτάρ, τὴν Μάλταν καὶ τὴν Αἴγυπτον, διάφοροι ἄλλαι ναυμαχίαι, ὅπως ἡ τῆς Λίσσας, τοῦ Ἀμπουκίρ, ἀποτελοῦν διάφορες φάσεις τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, οἱ ὁποίες ὅλες ἐπαίχθησαν εἰς τὴν Μεσόγειον.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πρὸς τὰς Ἰνδίας ὁδοῦ διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ἀφ' ἑτέρου, πλεῖστον μέρος τῆς ναυτικῆς κινήσεως τῆς Εὐρώπης ἐγένετο διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὅταν ὅμως ἡ διῶρυξ τοῦ Σουὲζ ἔφερε καὶ πάλιν εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν τὴν Μεσόγειον μὲ τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἡ Μεσόγειος ἀπέκτησε πάλιν τὴν σπουδαιότητά της.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι, λόγῳ τῆς μικρᾶς ποσότητος ὑδάτων, τὴν ὁποίαν οἱ ποταμοὶ ἐκχύνουν εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ λόγῳ τῶν πολλαπλῶν κόλπων της καὶ τοῦ θερμοῦ κλίματος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, ἡ Μεσόγειος θὰ εἶχεν ἴσως ἀποξηρανθῆ ἕνεκεν ἰσχυρᾶς ἐξατμίσεως, ἐὰν δὲν ἐτροφοδοτεῖτο συνεχῶς ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Πράγματι ἀπὸ τὸ Γιβραλτὰρ ρέει πρὸς τὴν Μεσόγειον συνεχῶς ἰσχυρὸν ρεῦμα ψυχροῦ ὕδατος, ἐνῷ εἰς μεγαλείτερον βάθος ἡ Μεσόγειος στέλλει πρὸς τὸν Ὠκεανόν, διὰ ρεύματος μικροτέρας ἐντάσεως, τὸ θερμὸν ὕδωρ τῆς λεκάνης της. Εἶνε γνωστὸν καὶ σχέδιον ἀποξηράνσεως τῆς Μεσογείου πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν γαιῶν, τὰς ὁποίας σήμερον σκεπάζει ἡ ἀπέραντος ἔκτασίς της. Τὸ σχέδιον αὐτὸ βεβαίως δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ ποτὲ καὶ ἡ Μεσόγειος, παρ' ὅλον τὸν σημερινὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν μεγάλων θαλασσίων δυνάμεων, θὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀποτελῇ τὴν ὁδὸν ἐπικοινωνίας καὶ τὸν σύνδεσμον μεταξὺ τῶν λαῶν.

Ἕνας παραστατικὸς χάρτης τῆς Μεσογείου

ΛΑΘΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ...

„Η ΦΥΣΙΣ: ΑΥΤΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΦΑΡΣΕΡ!"

ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΜΑΤΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ...

Τὰ τελευταῖα χρόνια, μὲ τὴν πρόοδον τῆς βιολογικῆς καὶ τῆς χειρουργικῆς ἐπιστήμης καὶ κυρίως μὲ τὴν δημοσιότητα ποὺ παίρνουν ὅλα καὶ τὰ πιὸ «ἀπόκρυφα», νὰ ποῦμε, φαινόμενα, σ' ὁποιοδήποτε μέρος τῆς γῆς κι' ἂν παρουσιασθοῦν, ἀρχίσαμε, καθημερινὰ σχεδόν, νὰ διαπιστώνωμε, ὅτι τὸ ὑπερφυσικὸ ἀνακατεύεται ὅλο καὶ περισσότερο στὴ ζωή μας, καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ νὰ πάψῃ πειὰ νὰ λογαριάζεται γιὰ ὑπερφυσικὸ καὶ ν' ἀποτελῇ κι' αὐτὸ τὴν ἁπλῆ πραγματικότητα, τὴ συνηθισμένη καὶ φυσική. Πρόκειται γιὰ τὰ ὑπερφυσικά, ἢ μᾶλλον γιὰ τὰ ἀνώμαλα φυσιολογικῶς φαινόμενα, ποὺ παρουσιάζουν ὡρισμένοι ἄνθρωποι —ὅπως εἶνε οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ ἄλλαξαν ἀπότομα φῦλο, ἢ οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν κοιμοῦνται ποτὲ ἢ κοιμοῦνται διαρκῶς, καὶ ἄλλοι, ποὺ ἔχουν στὸ δεξιὸ πλευρὸ τὴν καρδιά τους.

Ὁ περίφημος κλόουν Μίμο Σένζ, ποὺ εινε ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα θύματα τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς φύσεως. Ὅπως καὶ ὁ ξυλοκόπος Γιὰν Κόβαρ, ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν καρδιά του δεξιὰ καὶ τὸ σηκῶτι του ἀριστερά. Ἡ πρωτοφανὴς αὐτὴ ἀνωμαλία δὲν τὸν ἠμπόδισε, ἐννοεῖται νὰ γίνῃ διάσημος καλλιτέχνης τῶν ἱπποδρομιῶν.

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν —καὶ ἔχουν, ἀσφαλῶς, δίκηο— ὅτι πάντοτε καὶ κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια, παρουσίαζαν ὡρισμένοι ἄνθρωποι τέτοια φαινόμενα, ἀλλὰ τὰ φαινόμενα αὐτὰ δὲν κοινολογοῦντο, λόγῳ τῆς σεμνοτυφίας, ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε καὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὶς ἀνωμαλίες αὐτὲς τῆς φύσεως.

Ἔτσι οἱ ἄνθρωποι, στοὺς ὁποίους συνέβαινε τὸ φαινόμενον αὐτό, τὸ ἔπαιρναν γιὰ μεγάλο ἀτύχημα καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ κρύβουν ἀπ' ὅλους σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Σχετικῶς ἀναφέρεται τὸ ἀνέκδοτο ἑνὸς ὡρίμου πειὰ ἡλικίας Οὔγγρου στρατιώτου, πού... γέννησε ἕνα παιδὶ μέσα στὸ στρατόπεδο. Βέβαια, τὸ γεγονὸς αὐτὸ θεωρήθηκε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τότε ὡς ὑπερφυσικὸ καὶ καταπληκτικό. Σήμερα, ὅμως, ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἔχει ὑπ' ὄψιν της, καθημερινὰ σχεδόν, τέτοια φαινόμενα, ἐξηγεῖ τὴν περίπτωσι αὐτή. Ἁπλούστατα, φαίνεται, ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς γεννήθηκε πραγματικὰ ἄντρας καὶ ὅτι, ὅταν πειὰ εἶχε μεγαλώσει ἄλλαξε ἀπότομα φῦλο κι' ἔγινε γυναῖκα. Καθὼς τότε κυριαρχοῦσαν ἡ σεμνοτυφία στὰ ἤθη καὶ ἡ ἄγνοια στὴν ἐπιστήμη, δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιάσῃ τὴν περίπτωσι κι' ἐξακολούθησε νὰ «παριστάνῃ» τὸν ἄντρα, μέχρις ὅτου ἡ ἐγκυμοσύνη καὶ ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ ἀπεκάλυψαν τὸ μυστικό του.

Ἂν ὁ Οὔγγρος αὐτὸς στρατιώτης ζοῦσε σήμερα, τὸ ἀτύχημά του θὰ ἐθεωρεῖτο σὰν μιὰ περίπτωσις λάθους μέν, ἀλλὰ λάθους ἐντελῶς συνηθισμένου τῆς φύσεως, ποὺ ἡ ἐπιστήμη θὰ ἀνελάμβανε νὰ τὸ διορθώσῃ ἀμέσως.

Ἄλλως τε, συνέβη κατὰ τὴν σημερινὴ ἐποχὴ ἡ περίπτωσις ἀλλαγῆ φύλου ὡρισμένων γνωστῶν ἀτόμων —περίπτωσις ποὺ σχολιάσθη ὄχι γιατὶ ἐθεωρήθη φυσιολογικὰ ὡς κάτι τὸ πολὺ ἀσυνήθιστο, ἀλλὰ γιατὶ τὰ ἄτομα αὐτὰ ἦσαν γνωστὰ διεθνῶς.

Πῶς, λόγου χάριν, νὰ μὴ τρέξουν οἱ δημοσιογράφοι νὰ πάρουν συνέντευξι ἀπὸ τὴν Τσεχοσλοβάκο πρωταθλήτρια τοῦ στίβου Ζένκα Κούμκοβα, ὅταν ἔμαθαν πὼς ἐγκατέλειπε τὸν γυναικεῖο ἀθλητισμὸ γιατί... ἔγινε ἄνδρας; Τὸ χαρακτηριστικὸ ὅμως, ἐν συγκρίσει μὲ προηγούμενες ἐποχὲς εἶνε, ὅτι ἡ Κούμκοβα δέχθηκε τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς ἔκαμε καὶ δηλώσεις:

— Γίνομαι ἄνδρας, τοὺς εἶπε, γιατὶ θέλω νὰ τελειώσω μὲ τὴ γελοία αὐτὴ κατάστασι, ποὺ μ' ἔκαμε στόχο κακοῦ πνεύματος τῶν διαφόρων γελοιογράφων. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἦταν ἀνυπόφορη. Γι' αὐτὸ θὰ ἐγχειρισθῶ σὲ μερικὲς ἡμέρες. Ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν ἔνοιωθα τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ —ἐξακολούθησε. Προτιμοῦσα τὴ συντροφιὰ τῶν ἀνδρῶν κι' ἔπαιζα, ἀκόμα, καὶ φοὺτ-μπώλ. Τὰ ἀνδρικὰ αἰσθήματα ἐπάλευαν μέσα μου μὲ τὰ γυναικεῖα. Καὶ σιγὰ - σιγὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ὑπεχώρησαν μπρὸς στὰ ἀνδρικά. Τὴν ἐξέλιξι αὐτὴ ἀκολούθησε καὶ ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις.

Ἀμέσως, μετὰ τὴν περίπτωσι τῆς Κούμκοβα, παρουσιάστηκε ἡ περίπτωσις ἀλλαγῆς φύλου ἄλλων τριῶν γνωστῶν ἀθλητριῶν, μιᾶς Βελγίδος, μιᾶς Ἀγγλίδος καὶ μιᾶς Γαλλίδος, τὸ γεγονὸς δὲ αὐτὸ ἔκαμε τὸν κόσμο νὰ πιστέψῃ, ὅτι οἱ περιπτώσεις ἀλλαγῆς φύλλου παρουσιάζοναι μόνον στὶς γυναῖκες, ποὺ κάνουν ἐντατικὰ ἀθλητισμό. Ἡ γνώμη, ὅμως, αὐτὴ εἶνε ἀπολύτως λανθασμένη. Γιατί, ἂν οἱ τέσσερις αὐτὲς πρόσφατες περιπτώσεις ἀλλαγῆς φύλου μαθεύτηκαν, τοῦτο συνέβη, ὅπως εἴπαμε, λόγῳ τῆς διασημότητος τῶν ἀτόμων στὰ ὁποῖα παρουσιάσθηκε, ἐνῷ παρουσιάζονται καθημερινὰ πάμπολλα καὶ ἀκριβῶς ἰδίου τύπου φαινόμενα σὲ ἀρκετοὺς ἄλλους ἀνθρώπους —ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γιατὶ καὶ «οἱ ἄνδρες γεγόνασι γυναῖκες»— ποὺ δὲν μαθεύονται, ὅμως, ἀπὸ τὸ πολὺ κοινό, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ παθαίνουν δὲν εἶνε ἰδιαίτερα γνωστοί. Εἰδικά, μάλιστα, μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ φύλου ἀνδρός, ποὺ ἔγινε γυναῖκα μιὰ μόνον περίπτωσιν ἐγνώσθηκε εὐρύτερα. Συνέβη πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, μὲ ἥρωα τὸν σύζυγο μιᾶς γνωστῆς Παρισινῆς ἠθοποιοῦ, ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα καὶ σήμερα νὰ παίζῃ στὰ παρισινὰ θέατρα... μόνον ποὺ εἶνε πειὰ σήμερα χήρα.

◆◆

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ φύλου, ἡ ἐπιστήμη τὸ ἀποκαλεῖ «ἐνδο-σεξουαλιτέ», ὅρο, ποὺ τὸν ἔδωσε πρῶτος ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς βιολογίας Ριχάρδος Γκόλτσμιτ. Ὁ ὅρος, λοιπόν, αὐτὸς δηλώνει ἀρκετὰ καθαρά, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν θεωρεῖ ὡς περίπτωσι ἑρμαφροδιτισμοῦ τὸ φαινόμενο ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἀλλάζει φῦλο, ἀλλὰ τὸ παραδέχεται μόνον ὡς λίγο καθυστερημένη ἐκδήλωσι ἑνὸς λάθους τῆς φύσεως. Μάλιστα, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης Μαρανὸν δίδει τὴν ἑξῆς ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου: «Τὰ δύο φῦλα, λέγει, συνυπάρχουν σὲ κάθε ἄτομο, κατὰ τὴν ἀρχικὴ φάσι τῆς διαμορφώσεώς του. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φυσιολογικῆς ἐξελίξεως τῶν «κανονικῶν» ἀνθρώπων, ἕνα ἀπὸ τὰ δύο φῦλα ἀναπτύσσεται, ἐνῷ τὸ ἄλλο μένει σὲ ἐλαχιστότατες ὀργανικὲς λειτουργίες, ποὺ μόνον σὲ σπάνιες περιόδους τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀτόμου μποροῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Μπορεῖ, μάλιστα, κανείς, νὰ παρακολουθήσῃ σὲ κάθε ἄτομο τὴν ἐξέλιξι τῶν δύο αὐτῶν «σεξουαλιτέ»: Τὴ μιὰ δυνατὴ καὶ τὴν ἄλλη στοιχειωδῶς ὑπαρκτή. Ἡ τρόπον τινὰ διπλῆ αὐτὴ ἐξέλιξις γίνεται διαρκῶς πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς νηπιακῆς ἡλικίας, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ καθορισμὸς τοῦ φύλου εἶνε ἀκόμη ἀμφίβολος. Κάθε νήπιο θὰ περάσῃ, ἀναγκαστικά, ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς ἀντιθέου πρὸς τὸ ὁριστικὸ φῦλο του «σεξουαλιτέ». Τὸ στάδιο αὐτὸ παρατείνεται καμμιὰ φορὰ μέχρι τῆς ὡρίμου ἡλικίας —κι' αὐτό, ἁπλούστατα, συμβαίνει μὲ τὰ ἄτομα, ποὺ ἀλλάζουν ἀπότομα στὸ μέσον τῆς ζωῆς τους φῦλο.

◆◆

Ἡ ἀλλαγή, ὅμως, φύλλου δὲν εἶνε τὸ μοναδικὸ φαινόμενον «ἐπεμβάσεως τοῦ ὑπερφυσικοῦ στὴν φυσικὴ ζωή». Οἱ ἀνωμαλίες καὶ τὰ λάθη τῆς φύσεως εἶνε πολλὰ —ὅσα, τοὐλάχιστον, καὶ τὰ ἀνθρώπινα λάθη. Μόνον ποὺ ἐνῷ ἡ φύσις, τὰ ἀνθρώπινα λάθη ποὺ γίνονται εἰς βάρος της τὰ τιμωρεῖ σκληρότατα, οἱ ἄνθρωποι τὰ δικά τους λάθη, ποὺ γίνονται εἰς βάρος των, ἁπλῶς τὰ διορθώνουν καὶ τὰ συγχωροῦν.

Εἶνε πολλοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ φύσις δὲν κάνει ποτὲ λάθος. Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, τί εἶνε ἄλλο ἀπὸ λάθος τῆς φύσεως, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν καρδιά του στὸ δεξιὸ πλευρό του καὶ τὸ σηκότι στὸ ἀριστερό; Καὶ δὲν εἶνε ἕνας μόνον τέτοιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολλοί.

Ἡ καταπληκτικωτέρα θηριοδαμάστρια τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ Ἰταλο-Ἀμερικανὶς Ζακελίνα Κάττι, ἡ ὁποία κατορθώνει νὰ μαγνητίζῃ κυριολεκτικῶς καὶ νὰ ὑποτάσσῃ τὰ θηρία. Μερικοὶ ἐπιστήμονες ποὺ τὴν ἐξήτασαν, διατείνονται ὅτι ἡ δύναμις τοῦ βλέμματός της προέρχεται ἀπὸ τὸ διαφορετικὸν χρῶμα ποὺ ἔχουν τὰ μάτια της. Πραγματικῶς ἡ δεσποινὶς Κάττι, ἀπὸ ἕνα ἀπίστευτον λάθος τῆς φύσεως ἔχει τὸ ἕνα μάτι γαλάζιο καὶ τὸ ἄλλο καστανό.

Προχθὲς ἀκόμη οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες ἀνέφεραν μιὰ τέτοια περίπτωσι ἑνὸς νεαροῦ Γάλλου ξυλοκόπου τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἀρντεννῶν, ὀνόματι Ζὰν Κόβαρ. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέον ἄντρα εἴκοσι ἐτῶν, ποὺ δὲν ἀρρώστησε ποτὲ καὶ δὲν ἐξετάσθηκε ἀπὸ γιατρό. Τὸ σχεδὸν παιδί, λοιπόν, αὐτό, ποὺ εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς ὑγείας καὶ τῆς δυνάμεως, παρουσιάσθηκε στὸ στρατολογικὸ συμβούλιο γιὰ νὰ ἐξετασθῇ καὶ νὰ καταταχθῇ στρατιώτης, ὡς κληρωτός.

Ποιά, ὅμως, ἦταν καὶ ἡ δική του ἔκπληξις καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἰατρῶν, ποὺ τὸν ἐξήτασαν, ὅταν διαπιστώθηκε, ὅτι ἡ καρδιά του... βρισκόταν στὸ δεξιὸ πλευρὸ καὶ τὸ σηκότι του στὸ ἀριστερό. Φυσικά, ὁ νέος ἀπηλλάγη κάθε στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, μ' ὅλον ποὺ ἡ ὑγεία του φαίνεται ὅτι εἶνε σιδερένια.

◆◆

Ἡ προηγουμένη περίπτωσις μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ ἕνα τυπικὸ παράδειγμα λάθους τῆς φύσεως. Ἡ περίπτωσις, ὅμως, μερικῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐτραυματίσθησαν κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμο στὸ κεφάλι καὶ ζοῦν χωρὶς νὰ κοιμοῦνται οὔτε μιὰ στιγμή, πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ; Πρόκειται περὶ λάθους ἢ περὶ ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως ἢ περὶ ἀνθρωπίνου λάθους —ἀνθρωπίνου, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν, μέχρι τώρα, ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ κοιμηθῇ;

Ἐν τούτοις, ὅμως, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου πολέμου ὑπάρχουν καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκοιμήθηκαν ἀπὸ τότε καὶ οἱ ὁποῖοι, ὡς τόσο, ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν, ἀσφαλῶς, ἐπὶ πολὺ ἀκόμη.

Ἀλλὰ ἐὰν ἡ ἀϋπνία τῶν ἐν λόγῳ ἀνθρώπων προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ ἀνθρώπινα λάθη, τί νὰ πῇ κανείς, γιὰ μερικὰ σπάνια φανόμενα ἀνθρώπων —ὅπως συμβαίνει μὲ μιὰ νέα τοῦ Σικάγου, τὴν Πατρίτσια Μάγκιρ— ποὺ κοιμᾶται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, χωρὶς νὰ πάσχῃ ἀπὸ τὴν γνωστὴν «ἀσθένεια τοῦ ὕπνου» ἢ τὴν ἐγκεφαλικὴ ληθαργία; Ειδικὰ γιὰ τὴν Πατρίτσια Μάγκιρ, οἱ γιατροὶ ποὺ τὴν ἐξήτασαν δὲν τὴν βρῆκαν νὰ πάσχῃ ἀπὸ τίποτα τὸ συγκεκριμένο καὶ πιστεύουν ὅτι θὰ ζήσῃ μέχρι βαθέως γήρατος. Καί, ὅπως κοιμᾶται διαρκῶς συ- Καί, ὅμως, κοιμᾶται συνεχῶς, ἀπὸ πέντε ἐτῶν, τροφοδοτοῦν δὲ τὸν ὀργανισμόν της διὰ τῆς βίας.

Ἀλλὰ δὲν θὰ τελείωνε κανεὶς ἂν ἐπιχειροῦσε ν' ἀναφέρῃ ὅλας τὰς ἐπεμβάσεις στὴ φυσικὴ ζωὴ τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἢ καλύτερα, ὅλα τὰ λάθη καὶ ὅλες τὶς ἐξωφρενικὲς ἰδιοτροπίες τῆς φύσεως εἰς βάρος... τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς.

Δρ ΠΩΛ ΒΑΡΣΩ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

Ο κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἐργαζομένου κόσμου διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἐπεκράτησε κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 1ης Μαΐου, εἶνε χαρακτηριστικὸς τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἐργατικὸς κόσμος περιβάλλει τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ι. Μεταξᾶς ἀπεθεώθη κυριολεκτικῶς κατὰ τὴν κάθοδόν του εἰς Πειραιᾶ, ὅπου ἐνώπιον μιᾶς τεραστίας ἐργατικῆς συγκεντρώσεως ὡμίλησε διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου, διακοπτόμενος ἀπὸ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ, ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς πρὸς τοὺς ἐργάτας:

«Ἐσεῖς, ὁ ἐργατικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος εἶσθε ἄρρηκτα συνδεδεμένος μὲ τὸ νέον καθεστώς. Ἐσεῖς καὶ τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον πρὸ παντὸς προέκυψε διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς ἰδικάς σας, εἶσθε κατὰ τρόπον ἀδιάλυτον συνηνωμένοι. (Θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν). Ἔπειτα βέβαια ἐπροχωρήσαμε γοργὰ εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις. Τὰς γνωρίζετε, ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὰς ἀπὸ αὐτάς. Καὶ πρῶτα—πρῶτα τὴν ἀνεργίαν: Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1936, δηλαδὴ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια περίπου, εἴχομεν 135.000 ἐπάνω—κάτω ἀνέργους. Καὶ βέβαια μὲ τὴν κατάστασιν στὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ τόπος τότε, ἠμποροῦσαν ἀκόμα νὰ εἶνε περισσότεροι. Μὲ τὰ πρῶτα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐλάβαμεν, κατὰ τὸ μικρὸν διάστημα, ἀπερροφήθησαν 129.000 ἄνεργοι καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀνέργων. Ἀλλὰ ἡ ἀνεργία στὴν Ἑλλάδα ἦταν πάντοτε ἐπικίνδυνη, γιατὶ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι κάθε χρόνον αὐξάνουν οἱ ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι τῆς Ἑλλάδος περίπου κατὰ 30.000. Γιατί; Γιατὶ αὐξάνει ὁ πληθυσμός. Ὁ κυριώτερος λόγος εἶνε αὐτός. Ἀφοῦ αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς κατὰ 90.000 ψυχὲς τὸ χρόνο, αὐξάνει καὶ ὁ ἐργατικὸς κόσμος κατὰ 30.000 ζεύγη ἐργατικῶν χειρῶν. Καὶ γιὰ τοῦτο ἔχομεν μίαν τάσιν πρὸς ἔντασιν τῆς ἀνεργίας. Εἴχαμεν ἐπομένως τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1938 περίπου 16.000 ἐργάτας ἀνέργους. Τὸν δὲ Μάρτιον τοῦ 1939 ἐφθάσαμεν εἰς τὰς 20.000 ἀνέργους. Καὶ τώρα πάλιν ὑπεχωρήσαμεν εἰς τὰς 15.000. Δηλαδὴ ἔχομεν περίπου ἕνα 2%. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε βέβαια καθόλου ἐπικίνδυνον μέσα στὶς 900.000 ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος. Χρειάζεται ὅμως πολλὴ προσοχὴ καὶ παρακολουθοῦμε μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸ ζήτημα αὐτό. (Ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις καὶ ζητωκραυγαί).

Τὰ μέτρα κατὰ τῆς ἀνεργίας τὰ ὁποῖα ἔχομεν λάβει τὰ γνωρίζετε ὅλοι. Ἦσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μέτρα φύσεως νομοθετικῆς καὶ διοικητικῆς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μέτρα φύσεως ἠθικῆς. Τὰ μέτρα νομοθετικῆς καὶ διοικητικῆς φύσεως ἦταν ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ὀκταώρου γιὰ τοὺς ἐργάτας καὶ τοῦ ἑπταώρου γιὰ τοὺς διανοητικὰ ἐργαζομένους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐργασίας τῆς Ἑλλάδος. Ὥστε σήμερον ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν γενικὴν ἐργατικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ βέβαια ἦσαν καὶ διάφορα ἄλλα μέτρα. Τὰ δὲ μέτρα φύσεως ἠθικῆς ἦσαν ὅτι ἐκλείσαμεν τὰ διάφορα μεσιτικὰ γραφεῖα ἐργασίας, τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἐργασίαν τὴν προσερχομένην εἰς αὐτά. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Καὶ ἱδρύσαμεν γραφεῖα κρατικὰ ἐργασίας εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, 20 εἰς ἀστικὰ κέντρα καὶ 10 εἰς κέντρα ναυτικά. Ἀλλὰ σᾶς τὸ ξαναθυμίζω καὶ πάλιν ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας ὅσον καὶ ἂν τὸ περιεστείλαμεν πάντοτε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεραπευθῇ παρὰ μὲ τὴν γενικὴν ἀνύψωσιν τῆς ἐργασίας εἰς τὴν Κοινωνίαν, δηλαδὴ μὲ τὴν ἔντασιν τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς, μὲ τὴν ἔντασιν τοῦ ἐμπορίου, μὲ τὴν μέριμναν ὑπὲρ τῆς ναυτιλίας μας καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς καλλιεργείας τῆς Ἑλλάδος. Γιατὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπορροφῶνται αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐμποδίζεται ἡ κάθοδος τῶν ἀγροτῶν εἰς τὰ κέντρα καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτῶν εἰς ἐργάτας. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψιν αὐτὴν εἰργάσθημεν μὲ τὴν μεγαλυτέραν ἐπιμονήν.

Σᾶς τὰ εἶπα γιὰ νὰ καταλάβετε πόσον στενὰ εἶνε συνδεδεμένα τὸ μέλλον καὶ ἡ εὐημερία τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου μὲ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐημερίαν ὅλων τῶν ἄλλων κοινωνικῶν τάξεων τῆς Ἑλλάδος. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα).

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀνέφερεν ἀκολούθως τὰ ληφθέντα ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν μέτρα, τὴν καθιέρωσιν τοῦ ὀκταώρου, τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, τὰς συλλογικὰς συμβάσεις, ποὺ ἔλυσαν κατὰ τρόπον εἰρηνικὸν τὰς διαφορὰς μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν καὶ τὸ μέγα ἔργον τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ποὺ ἐξησφάλισε τὸν ἐργατικὸν κόσμον καὶ τὸν ἀφῆκε ἥσυχον καὶ ἀπερίσπαστον νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν του.

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ ζητωκραυγὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας, κατέληξεν ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητοί μου ἐργάται καὶ ἐργάτριαι, ὑπάλληλοι καὶ λοιποὶ μισθωτοί, θὰ βαδίσωμεν πρὸς τὰ ἐμπρός, σφιχτὰ ἑνωμένοι, ἀλληλέγγυοι καὶ σεῖς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἡ Κυβέρνησις πρὸς ἐσᾶς. (Πανδαιμόνιον χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν).

Ἀποτελεῖτε, ὅπως τὸ ἔχω εἰπῇ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἕνα στῦλον τοῦ κοινωνικοῦ μας καθεστῶτος, τοῦ ἐθνικοῦ κοινωνικοῦ μας καθεστῶτος καὶ συνεπῶς τὸν ἕνα στύλον τῆς ἐθνικῆς μας ὑπάρξεως. (Πανδαιμόνιον ἀπὸ ἐκδηλώσεις καὶ ζητωκραυγάς). Τὸν ἄλλον στύλον ἀποτελοῦν οἱ ἀγρόται τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο στύλους εἶνε στηριγμένον ὁλόκληρον τὸ ἐθνικὸν κοινωνικὸν οἰκοδόμημα καὶ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς εἶνε στηριγμένη ὁλόκληρη ἡ ἐθνικὴ ὑπόστασις τῆς Ἑλλάδος. (Ἀτελείωτοι ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Ἐπομένως οἱ στῦλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἰσχυροὶ καὶ καλοσχηματισμένοι. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς αὐτοὺς μέσα οὔτε τὸ ἐλάχιστον σημεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀντίστασίν των. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Κυβέρνησις σᾶς ἔδωκεν ὅλην τὴν προσοχήν της καὶ ὅλην τὴν συμπάθειάν της, τὴν πραγματικὴν καὶ εἰλικρινῆ, ἡ ὁποία εἶνε συμπάθεια πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι στηρίζονται ἐπάνω εἰς τὰ μπράτσα τους διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ ἐξασφαλίσουν καὶ τὴν ζωήν των καὶ τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας. (Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα),

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν πολυπληθῆ σας συγκέντρωσιν, ἡ ὁποία εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας καὶ ἐνθουσιωδεστέρας συγκεντρώσεις, τὰς ὁποίας ἔχω ἴδῃ, ἂν μάλιστα λογαριάσωμεν τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν καὶ ὁ ὁποῖος γεμίζει τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς παρόδους, ἡ ὁποία εἶνε, ἐπαναλαμβάνω, ἡ μεγαλυτέρα συγκέντρωσις τῆς χρονιᾶς αὐτῆς. Αὐτὴ ἡ συγκέντρωσις καὶ αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός σας μοῦ δείχνουν ὅτι ἠμπορῶ νὰ στηρίζωμαι ἀπολύτως ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου. (Φωναί: Μάλιστα. Μάλιστα. Νὰ μᾶς ζήσῃς, Ἀρχηγέ, νὰ μᾶς ζήσῃς, σωτῆρα μας. Τράβα πάντα μπροστά.)

Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν σᾶς ἀναφωνῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου:

— Ζήτω ὁ ἐργατοϋπαλληλικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος!

— Ζήτω τὸ Ἔθνος!

— Ζήτω ὁ Βασιλεύς!»

(Ἀτελείωτοι ζητωκραυγαὶ καὶ παντοῖαι ἐκδηλώσεις κατεκάλυψαν τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως.)

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ Κογκρέσσον ἐψήφισε πιστώσεις 150.000.000 δολλαρίων διὰ τὴν προμήθειαν ὑλικοῦ. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐνέκρινε νομοσχέδιον περὶ ἐκτελέσεως ἀμυντικῶν ἔργων εἰς τὴν Διώρυγα τοῦ Παναμᾶ.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Βαλτιμόρης τὸ ἱδρυθὲν ἐκεῖ νέον ἐργοστάσιον κατασκευῆς ἀεροπλάνων κατώρθωσεν ἐντὸς ἕνδεκα ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του νὰ κατασκευάσῃ πλήρως ἑκατὸν βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα. Τὸ ἐργοστάσιον θὰ ἀσχοληθῇ μελλοντικῶς μὲ τὴν ἐκτέλεσιν παραγγελιῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καθὼς καὶ τῆς Γαλλίας.

◆◆

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Παρισίων, οἱ προσκείμενοι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν κύκλοι τῆς Βαρσοβίας δηλοῦν ὅτι ἡ Πολωνία πάντοτε ὑπῆρξε πρόθυμος νὰ συζητήσῃ ἐπὶ τῶν Πολωνογερμανικῶν προβλημάτων, ἀποκρούει ὅμως πᾶσαν ἀπόπειραν ἐπιβολῆς μονοπλεύρων τροποποιήσεων εἴτε διὰ τῆς μεθόδου τῶν τετελεσμένων γεγονότων, εἴτε διὰ πιέσεως εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐδίδετο ὑπὸ τῆς Πολωνίας ἡ προσήκουσα ἀπάντησις. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ντάντσιγκ, οἱ ἐν Βαρσοβίᾳ ὑπομιμνήσκουν ὅτι Πολωνοὶ καὶ Γερμανοὶ συνεφώνουν πάντοτε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δευτερεύοντος προβλήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς Πολωνογερμανικὰς σχέσεις, φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἤλλαξε γνώμην. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς Γερμανικὰς συγκοινωνίας διὰ μέσου τοῦ διαδρόμου, ἡ Πολωνία, λέγουν οἱ ἐν Βαρσοβίᾳ, εἶνε πρόθυμος νὰ παράσχῃ πᾶσαν διευκόλυνσιν πρὸς τὸ Ράϊχ, ὄχι ὅμως καὶ καθεστὼς ἑτεροδικίας, τὸ ὁποῖον θὰ συνετέλει ἁπλῶς, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ πρόσφατος πεῖρα, εἰς τὴν δημιουργίαν διαταραχῶν. Ὑπὸ τῶν ἰδίων Πολωνικῶν κύκλων ἀποκρούεται τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Χίτλερ ὅτι αἱ τελευταῖαι Ἀγγλοπολωνικαὶ συμφωνίαι δὲν συνάδουν πρὸς τὸ Γερμανοπολωνικὸν σύμφωνον μὴ ἐπιθέσεως, τὸ ὁποῖον παρεῖχεν εἰς τὴν Πολωνίαν τὸ δικαίωμα νὰ συνεργάζεται μὲ τὰς Δυτικὰς Δυνάμεις.

◆◆

Τὸ Πρακτορεῖον Τρανσότσεαν ἀνεκοίνωσεν ὅτι, κατὰ τοὺς καλῶς πληροφορημένους κύκλους, ὁ πρίγκηψ ἀντιβασιλεὺς Παῦλος τῆς Γιουγκοσλαυΐας θὰ ἐπισκεφθῇ ἐπισήμως τὸ Βερολῖνον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ προσεχοῦς Ἰουνίου. Ἤδη κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ κύκλους, ὁ Γιουγκοσλαῦος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μάρκοβιτς ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας κ. Ρίμπεντροπ τὴν ἐπικειμένην ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος ἀντιβασιλέως.

◆◆

Κατὰ τὴν Παρισινὴν «Ματέν» ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας κ. Γκαφένκο ἐπωφελήθη τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς του ὅπως ἐκθέσῃ εἰς τὸν Γάλλον ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μποννὲ τὴν ἄποψιν τῆς Κυβερνήσεώς του, σχετικῶς πρὸς τὸ σύστημα ἐγγυήσεων τὸ προβλεπόμενον διὰ τὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην. Ὁ Ρουμᾶνος ὑπουργὸς ἀνεκοίνωσεν ἐξ ἄλλου, εἰς τὸν κ. Μποννὲ ὅτι αἱ συνομιλίαι του εἰς Βερολῖνον εἶχον προσλάβει χαρακτῆρα πλήρους ἐγκαρδιότητος. Οἱ ἐπίσημοι Γαλλικοὶ κύκλοι τηροῦν σιγὴν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι γίνονται μεταξὺ τοῦ Ρουμάνου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γκαφένκο καὶ τοῦ κ. Μποννέ. Λέγεται ὅτι ὁ κ. Γκαφένκο δὲν ἐπέδειξε ἐν Παρισίοις, ὅπως καὶ ἐν Λονδίνῳ, τὴν διάθεσιν νὰ ἀποδεχθῇ Σοβιετικὴν στρατιωτικὴν βοήθειαν εἰς περίπτωσιν πολέμου.

◆◆

Κατὰ πληροφορίας τῶν «Τάϊμς», ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἱσπανίας δοὺξ τῆς Ἄλμπα ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ ταξιδίου του, συνηντήθη κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὸν λόρδον Χάλιφαξ. Ἡ ἐφημερὶς ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι οἱ Ἀγγλικοὶ ἐπίσημοι κύκλοι ᾐσθάνθησαν ποιάν τινα ἀνησυχίαν, συνεπείᾳ τῆς κατ' ἐπανάληψιν ἀναβολῆς τῆς μεγάλης παρελάσεως, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ γίνῃ εἰς Μαδρίτην. Ἤδη βεβαιοῦται ὅτι ἡ παρέλασις αὐτη θὰ γίνῃ ὁριστικῶς τὴν 15ην Μαΐου.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ἡ ὡραία ὁμιλία τοῦ κ. Θ. Νικολούδη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Ν. Ὑόρκης

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ πρώτη ραδιοφωνικὴ σύνδεσις μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἀμερικῆς, καθ' ἣν ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ἀπηύθυνε θερμὸν χαιρετισμὸν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸν χαιρετισμὸν τοῦ κ. Νικολούδη ἐπρολόγησε δι' ἐμπνευσμένης προσλαλιᾶς ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Μὰκ Βῆ, ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἀόρατον ἀκροατήριόν μου,

Εἶνε λίαν συγκινητικὸν τὸ νὰ εἶνε κανεὶς ὁ πρῶτος ὁμιλητὴς ἀπὸ ραδιοφώνου ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Τοῦτο εἶνε ἡ πραγματοποίησις ἑνὸς θαύματος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ὠνειρεύθησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Ἀλλὰ πρὸ 2.800 ἐτῶν ἐπετέλεσαν οὗτοι ἕνα μεγαλύτερον θαῦμα, ὅταν ἡ φωνὴ τῶν Ἀθηνῶν ἐξεχύθη ἀνὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρον διὰ νὰ δώσῃ τὸν τόνον τοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις εἶνε ὁ σημερινὸς ἰδικός μας χαιρετισμός.

Η ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΛΑΩΝ

Ἡ Ἑλλὰς καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἔχουν πολλὰ τὰ κοινά. Εἴμεθα ὅλοι ἐξοικειωμένοι μὲ τὴν ἀρχαίαν της ἱστορίαν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχήν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων της κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ 19ου αἰῶνος, τὰ ὀνόματα τῶν Ἀμερικανῶν κατέχουν ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν φίλων της. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπολέμησαν δι' αὐτὴν κατὰ τὸν πόλεμον τῆς ἀνεξαρτησίας της. Ἀμερικανοὶ πολιτικοὶ ἄνδρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ὁ μέγας Δανιὴλ Οὐέμπστερ, ὑπερήσπισαν τὰ δίκαιά της ἐν τῷ Δικαστηρίῳ τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Κογκρέσσου. Ἀμερικανὸς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διπλωματικὸς πράκτωρ ὅστις διωρίσθη ὑπὸ ξένης δυνάμεως εἰς τὴν ἕδραν τῆς Κυβερνήσεώς της. Καὶ ἔκτοτε ἀδιαλείπτως οἱ Ἀμερικανοὶ ἔπαιξαν περιφανῆ καὶ τιμητικὸν ρόλον εἰς τὴν οἰκονομικήν, πολιτικὴν καὶ πνευματκὴν ἀνοικοδόμησίν της. Καὶ ἡ βοήθεια αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε μονομερής. Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ὁ πρῶτος στρατιώτης πρὸς ὃν ἀπενεμήθη τὸ τιμητικόν μας μετάλλιον τοῦ Κογκρέσσου ὑπῆρξεν Ἕλλην καὶ σήμερον 500 χιλιάδες περίπου Ἀμερικανοὶ γεννηθέντες ἢ καταγόμενοι ἐξ Ἑλλήνων ἀποτελοῦν ἓν ἐξαιρετικὰ φιλόπονον καὶ φιλόνομον στοιχεῖον τοῦ πληθυσμοῦ μας.

Ἡ Ἑλλὰς εἶνε μία χώρα διὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀμερικανοὶ ὀφείλουν νὰ κρατοῦν μίαν θερμὴν θέσιν εἰς τὰς καρδίας των. Ἐὰν εἶνε μικρὰ κατὰ τὴν ἔκτασιν, εἶνε μεγάλη κατὰ τὸ πνεῦμα.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Ἀκολούθως ὁ κ. Νικολούδης εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ἑλλὰς συμμετέχουσα εἰς τὴν παγκόσμιον Ἔκθεσιν τῆς Νέας Ὑόρκης χαίρει διότι οὕτω τῆς δίδεται ἡ εὐκαιρία ν' ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς εἰς τὸ μέγα καὶ φίλον ἔθνος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔπαυσεν ἐκδηλῶνον τὴν συμπάθειάν του διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην χώραν τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἐπὶ πλέον εὐτυχής, διότι τῆς δίδεται τόσον ἀποτελεσματικὸς τρόπος νὰ ἀντιπροσωπευθῇ εἰς μίαν χώραν, ὅπου χιλιάδες τέκνων της εὗρον ἀσυγκρίτους εὐκαιρίας νὰ καταστοῦν πολῖται χρήσιμοι καὶ εὐημεροῦντες τῆς νέας των πατρίδος.

Θὰ ἠδύνατο δικαίως νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ παγκόσμιος Ἔκθεσις τῆς Ν. Ὑόρκης ἀποτελεῖ ζωηρὰν εἰκόνα τῆς συγχρόνου προόδου. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει πόσον σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον καλεῖται ὁ κόσμος νὰ θαυμάσῃ ἐν Ν. Ὑόρκῃ.

Θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ ἐνθυμηθῇ τις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ὅτι ὁ ἐπιστημονικὸς λογισμὸς καὶ ἡ γεωμετρία, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἐθεμελιώθη, εἶναι πρωτότυποι Ἑλληνικαὶ ἀνακαλύψεις.

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον ἐμφανίζεται ἐν συντομίᾳ ἡ γενικὴ ἐξέλιξις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Δύναται νὰ ἴδῃ κανεὶς ἐν αὐτῷ ἔργα τόσον τῆς ἀρχαίας ὅσον καὶ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Τὰ ἐκθέματά μας εἶνε κατασκευασμένα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Ἑλληνικὰ ὑλικὰ καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων τεχνιτῶν, καὶ θέλουν βοηθήσῃ τὸν ἐπισκέπτην νὰ ἀντιληφθῇ τὴν προσπάθειαν, ποὺ ἀνέπτυξεν ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς διὰ νὰ διατηρήσῃ τὰς παλαιάς της παραδόσεις, συνδυάζουσα ταύτας μὲ νέα στοιχεῖα.

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ περίπτερόν μας θὰ ἠδύνατο νὰ παρομοιασθῇ μὲ ἓν ταξείδιον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλων τῶν ἐποχῶν, εἰς τὴν χώραν τοῦ κάλλους καὶ τοῦ φωτός.

Ἡ χώρα μας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καλλιτέραν εὐκαιρίαν ἀπὸ τὴν παρουσιαζομένην σήμερον ὑπὸ τῆς παγκοσμίου Ἐκθέσεως τῆς Ν. Ὑόρκης, διὰ νὰ δείξῃ τὴν συμβολήν της ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἀνθρωπίνης προόδου.

Χαιρετῶ τὴν ἔκθεσιν μὲ ἐνθουσιασμόν, ὡς ἓν ἱστορικὸν γεγονός, ἀντάξιον ἑνὸς μεγάλου Ἔθνους».

ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΠΟΥ ΞΗΡΑΙΝΟΝΤΑΙ

Αἱ συνέπειαι ἑνὸς ἀξιοπεριέργου φαινομένου τῆς φύσεως

Ἕνα πολὺ περίεργο φαινόμενο ἐξακολουθῆ νὰ λαμβάνη χώραν εἰς μίαν μεγάλην καὶ ἐσωτερικὴν θάλασσαν τῆς Ἀφρικῆς: ἡ θάλασσα τοῦ Τσιάντ, ποὺ ὁλοένα μειοῦται ὁ ὄγκος της.

Συγκεκριμμένως ἡ θάλασσα Τσιάντ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μεγάλας λίμνας.

Τὸ φαινόμενον αὐτό, τὸ ὁποῖο διεπιστώθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἶνε τόσον καταφανὲς σήμερον ὥστε ἡ Γαλλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ λίμνη αὐτὴ καταβάλλει κάθε προσπάθειαν νὰ ὁ σταματήση.

Σύμφωνα μὲ τοὺς γεωγράφους καὶ ἡ σημερινὴ ἔρημος τοῦ Ἔλ Τζιοὺφ ἦτο κάποτε μία μεγάλη λίμνη ὅπου ὑπῆρχαν καὶ αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ποταμοῦ Λίγκερ.

Ὅταν ὅμως ἐστέρεψαν τὰ ὕδατά της, ὁ ποταμὸς ἐσχημάτισε μιὰν ἄλλην κοίτην καὶ πῆρε τὴν κατεύθησιν τοῦ Νότου ἀντὶ τοῦ Βορρᾶ τὴν ὁποίαν εἶχε πρίν.

ΒΡΟΧΑΙ ΑΜΜΟΥ

Μεταξὺ τῶν λιμνῶν τοῦ κόσμου, λόγω τῆς ἐκτάσεώς του (21.000 τετραγ. χιλιόμετρα) καὶ τῆς ἐμπορικῆς του σημασίας (διότι τροφοδοτεῖ τὰς πεδιάδας τοῦ Μπουρνοῦ καὶ τοῦ Μπακιρμπὶ καὶ ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς Σαχάρας, ἡ λίμνη Τσιὰντ δικαιολογημένα ἔλαβε τὴν προσωνυμίαν τῆς θαλάσσης.

Ἡ λίμνη αὐτὴ εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ πολλοὶ λαοὶ προσπάθησαν νὰ τὴν ἀποκτήσουν, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γερμανοί, ἀλλὰ ἦτο τυχερὸν νὰ περιέλθη εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὅπως καὶ ἄλλες λίμνες τῆς ὑδρογείου, κι' ἡ παραπάνω λίμνη ἔχει τὰς παραδόσεις της καὶ μάλιστα ἀρκετὰ τρομακτικές.

Εἰς τὸ κέντρον τῶν ὑδάτων της — διηγοῦνται π.χ. οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ κατοικοῦν γύρω της — ὑπάρχει μία δίνη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν χάνονται ἐκεῖνοι ποὺ καταφέρονται κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀέρος. — Ἐπίσης, πολὺ ἐπικίνδυνες εἶνε καὶ οἱ ὄχθες του διότι ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀγέλες ἱπποποτάμων.

Φυσικά, ἡ πραγματικότης εἶνε διαφορετική.

Εἰς ὅλην της τὴν ἔκτασιν ἡ λίμνη ἔχει βάθος 3 — 5 μέρων καὶ κατ' ἔτος λόγω τῆς ἄμμου ὁ πυθμὴν της ὑψοῦται κατὰ πέντε χιλιοστόμετρα.

Σύμφωνα μὲ τοὺς γάλλους ἐπιστήμονας τὸ φαινόμενον τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Τσιὰντ ὀφείλεται εἰς τὸν ὄγκον ἄμμου ποὺ οἱ ἄνεμοι μεταφέρουν ἀπὸ τὴν Σαχάραν πρὸς τὸν Νότον.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον μέχρι τοῦ Ἀπριλίου παρατηρεῖται μία ἐξακολουθητικὴ βροχὴ ἄμμου.

Καὶ τὸ φαινόμενον εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἐξακολουθήση πολὺ δὲ περισσότερον ἐξ αἰτίας τῆς λοξοδρομήσεως τῶν ποταμῶν ποὺ τὴν τροφοδοτοῦν.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ ΠΟΤΑΜΟΙ

Ἡ λίμνη Τσιὰν δέχεται τὰ ὕδατα τοῦ Σιάρι, τοῦ Κομαντούζκου καὶ τοῦ Λογκόν.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὅμως στέλλει πρὸς τὸν Μπενού, ἕναν παραπόταμον τοῦ Νίγκερ, ἀρκετὰς διακλαδώσεις του, αἱ ὁποῖαι, ἐνῷ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξηρασίας ὁμοιάζουν με ρυάκια, ὀγκοῦνται κατὰ τὴν περίοδον τῶν βροχῶν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ λίμνη Τσιὰντ χάνει τὰ ὕδατα ποὺ ἔπρεπε νὰ δέχεται.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Σιάρι, κι' αὐτὸς μιμεῖται τὸν Λογκόν, δηλαδὴ παίρνει μιὰν ἄλλην κατεύθυνσιν, σὰν νὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ ὕδατά του φοβοῦνται τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου ποὺ κατὰ τὸ καλοκαίρι φθάνει τοὺς 70ο.

Οἱ Γάλλοι εἰδικοὶ λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τῆς περιοδικῆς ἀποξηράνσεως τῆς Τσιάντ, ἂν ἡ Σαχάρα ἐξακολουθήση νὰ στέλλη τὴν ἄμμον της

Ἐν τούτοις ὅμως ἤρχισεν νὰ μελετᾶται ὁ περιορισμὸς τοῦ κακοῦ. Πολλὰ σχέδια ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ σχέδιον τοῦ στρατηγοῦ Τιλὼ ὁ ὁποῖος πιστεύει ὅτι θὰ ἐσώζετο ἡ Τσιάντ, ὑποχρεώνοντας — μὲ εἰδικὰ φράγματα — τὸν ποταμὸν Σιάρι νὰ ἐπανέλθη εἰς τὴν προηγουμένην κοίτην του καὶ ἀπαγορεύοντας εἰς τὸν ποταμὸν Κομαντούζκου νὰ γίνη κι' αὐτὸς ἕνας περιπλανώμενος ποταμός.

Ἕνα ἄλλον σχέδιον ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζη τὰς βροχὰς τῆς λίμνης κατὰ τρόπον ὥστε νὰ τροφοδοτῆται καὶ ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν περιοδικῶν βροχῶν.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΣ ΤΕΡΨΙΝ ΤΩΝ ΧΑΖΩΝ

ΕΝΩ ΑΛΛΑΖΕΙ Η ΣΑΙΖΟΝ...

Αὐτὲς τὶς μερες ἀκριβῶς ἀλλάζει ἡ ἐποχή.
Μᾶς ἐπεσκέφθη όριστικὰ πλέον τὸ καλοκαίρι.
Καὶ ἔτσι πάλι ἔχομε φτοῦ κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
ζέστες, λινὰ καὶ ἔρωτες εἰς τὰ ὑπαίθρια μέρη...

■

Ἀκόμη διανύομεν τὸν Μάϊον τὸν μῆνα
Εἶνε τὰ ζεύγη εὐτυχῆ καὶ τὴν περνοῦνε φίνα.
Μὰ πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν ὅλοι μὲ μιὰ βοὴ
ὅτι τοὺς ἄνδρες πρὸ παντὸς ὁ Μάης εὐνοεῖ.
Θἄπρεπε ἂν οἱ ἄρρενες δὲν ἦσαν ὅλοι χάπια,
μιὰ προτομὴ στὸν Μάϊον νὰ εἶχαν ἤδη κάμει,
γιατὶ μποροῦνε ἄφοβα νὰ μπλέξουνε μὲ κάποια,
ἀφοῦ δὲν γίνονται εὐτυχῶς αὐτὸν τὸν μῆνα... γάμοι.

■

Οἱ ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ μᾶς ἤλθανε οἱ πρῶτες.
Στὰ μέτωπα καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνησαν ἱδρῶτες.
Τὰ μεσημέρια παγωτὰ μικροὶ μεγάλοι τρῶν.
Ἄρχισε συνταρακτικὸ τὸ δρᾶμα τῶν χοντρῶν.
Τὰ θηλυκὰ ξεκάλτσωτα ἀρχίσανε νὰ βγαίνουν.
Ὅλους μας πρὸς τὸ ὕπαιθρον μᾶς φέρνουνε τὰ
(βήματα.
Οἱ τάπητες μαζεύονται καὶ στὰ ψυγεῖα μπαίνουν
καὶ ἔτσι μένουν στάσιμα ἅπαντα τὰ ζητήματα
καθ' ὅσον πιὰ δὲν δύνανται νὰ ἐξονυχισθοῦν,
τουτέστι... ἐπὶ τάπητος νὰ τοποθετηθοῦν.

■

Τὰ μεσημέρια φοβερὲς μᾶς πιάνουν τεμπελιές,
καὶ μένουν ἀτελείωτες ὅλες μας οἱ δουλειές.
Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ σκέψις μας κηρύσσει ἀπεργία.
Θἄπρεπε νὰ ἐφευρεθοῦν γιὰ τὰ μυαλὰ ψυγεῖα,
γιατὶ ἀλλοιῶς οἱ λογισμοὶ καὶ οἱ σκέψεις παραπαίουν.
Ὁ οὐρανὸς αἰθρίασε καὶ φάνηκαν κομῆτες.
Ἀναθυμιάσει ἄρχισαν τὰ πόδια ν' ἀποπνέουν.
Πολλὰ παπούτσια γυναικῶν
γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ κακὸν
ἐκόψανε τίς... μύτες.

■

Ἅπαντα εἰς ὕπαιθρια αἰσίως μεταβάλλονται.
Ὑπαίθριοι οἱ ἔρωτες, τὰ κέντρα, τὰ θεάματα.
Ὑπὸ τὴν σκέπην τ' οὐρανοῦ οἱ ἄνθρωποι ἀγάλ-
(λονται
Βγαίνουν ἀργὰ περίπατο καὶ τὰ λευκὰ γεράματα.
Τὰ βραδυνὰ καθόμαστε στὸ κέντρο τὸ ὑπαίθριο
καὶ μ' ἕνα κοριτσόπουλο κορτάρουμε ὀλέθριο
ποὺ κάνει ἀργὸ περίπατο μαζὶ μὲ τὴν μαμά.
Ὑπαίθριον θὰ βλέπουμε σὲ λίγο σινεμά.
Ὑπαίθρια θὰ γίνουνε τῶν κοριτσιῶν τὰ κάλλη
πλὴν ὅμως καὶ... οἱ κάλοι.

■

Ἤθανε πάλι τὰ λευκὰ παπούτσια καὶ ἐνδύματα.
Ὅλοι καὶ ὅλες βάζουνε τὰ ἄσπρα στὴ σειρά.
Καὶ μιὰ γυναῖκα ποὔκαμε εἰς τὴν ζωή της κρίματα
τὸ καλοκαίρι γίνεται λευκὴ περιστερά.
Μέσα στὸ χρῶμα τὸ ἁγνὸν πλέει ἡ ἀνθρωπότης.
Εἰς τὰ λευκὰ καὶ μιὰ γρηὰ ντύνει τὸν ἑαυτό της
καὶ νοσταλγεῖ φιλιὰ
καὶ δίνει εἰς τὰ μάτια της βλέμμα γεμᾶτο λαῦρα.
Ὅλα τῆς εἶνε πάλλευκα ἐκτὸς ἀπ' τὰ μαλλιά.
Αὐτὰ τὰ... βάφει μαῦρα!

■

Οἱ πρῶτες ζέστες ἔφθασαν. Ἀλλάζει ἡ ἐποχή.
Κι' ὅμως οἱ συρρεαλισταὶ ἔχουνε ἀποχή.
Δὲν γράφουν στίχους παλαβοὺς ἂν κι' ἡ μεγάλη
(ζέστη
στὴν πόλι μας ἐπέστη.
Ἔφυγε, φαίνεται, ἀπ' αὐτοὺς ἡ τρέλλα ὡρισμένα
καὶ... ἔφθασε σὲ μένα.

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ... ΠΕΤΟΥΝ

Σύγχρονοι μιμηταὶ τοῦ μυθικοῦ Δαιδάλου

Ἕνας γνωστὸς Ρῶσσος ἀλεξιπτωτιστής, ὁ Σέργιος Σμὶθ, ἐξετέλεσεν ἐν Μόσχᾳ τὸ ἑξῆς πείραμα:

Μετεφέρθη ὑπὸ ἀεροπλάνου εἰς ὕψος 1500 μέτρων καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ κενὸν, κρατώντας κλειστὸν τὸ ἀλεξίπτωτόν του καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐχρησιμοποίησε πτερὰ κατεσκευασμένα ἐξ ὑφάσματος καὶ ἀλουμινίου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς τὴν ὁριζόντιον πτῆσιν τῶν πτηνῶν καὶ ἀργότερον ἤνοιξε τὸ ἀλεξίπτωτόν του καὶ προσεγειώθη.

ΕΝΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Φαίνεται παράδοξον, ἀστεῖον, παρὰ τὰς τεραστίας προόδους τῆς ἀεροπορίας, νὰ μὴν ἔχῃ ἀκόμη κατορθώσει ὁ ἄνθρωπος νὰ μιμηθῇ τὰ πτηνά.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων ἐποχῶν, προσεπάθησε πάντοτε νὰ μιμηθῇ τὰ πτηνὰ καὶ παρὰ τὴν ἀπομίμησιν τῆς κατασκευῆς των καὶ τοῦ συστήματός των, δὲν κατώρθωσε τίποτε τὸ θετικόν. Διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ εἰς τὸν ἀέρα μετεχειρίσθη διαφορετικὴν μέθοδον ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔβλεπε καὶ βλέπει νὰ λειτουργῇ εἰς τὴν φύσιν.

Πράγματι τὰ πτηνὰ ἐλευθεροῦνται εἰς τὸν ἀέρα καὶ πετοῦν πρὸς οἱανδήποτε κατεύθυνσιν κτυπῶντας τὰ πτερά των, ἐνῷ τὰ ἀεροπλάνα ἔχουν ἀκίνητα τὰ τεντωμένα πτερά των καὶ ὑψώνονται καὶ κινοῦνται διὰ μέσου τῆς ἕλικος ἡ ὁποία κινεῖ ταχέως κάτω ἀπ' αὐτὰ τὸν ἀέρα.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐφευρετικὴ ἀνθρωπίνη διάνοια δὲν ἱκανοποιήθη ἀκόμη ἀπὸ τὰς ἐπιτευχθείσας ἐπιτυχίας, ἐπανήρχισαν ἀπὸ καιρὸν αἱ ἔρευναι καὶ τὰ πειράματα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς πτήσεως μὲ «κινούμενα πτερά».

Εἰς τὴν Γερμανίαν ὁ μηχανικὸς Μπούντιγκ ἵδρυσε ἐργαστήριον ὅπου ἐργάζεται πυρετωδῶς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰ λεγόμενά του ἐπέτυχεν ἤδη ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Καὶ τί ὄφελος θὰ ἐδημιουργεῖτο ἂν ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του; Ὅτι κάθε ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο νὰ κυριεύῃ τὸ κενὸν μὲ ἁπλᾶ καὶ ἐλαφρὰ μηχανήματα. Ὁ καθένας μας θὰ ἠδύνατο νὰ μετασχηματίζεται σὲ πραγματικὸ πουλί, χρησιμοποιῶντας δύο πτερὰ καὶ μὲ ἐλαχίστην δύναμιν θὰ ἡμιλλᾶτο τὰ χελιδόνια.

Αὐτοὶ τοὐλάχιστον εἶνε οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Μπούντιγκ.

Ἤδη ἔχει κατασκευάσει τὰ πτερὰ τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν λεγομένην «φυσικὴν πτῆσιν».

Ὁμοιάζουν, ἐν μεγενθύνσει, μὲ τὰ πτερὰ τῆς νυχτερίδας καὶ τὸ ἐσωτερικόν των διασχίζεται ἀπὸ σωλῆνας ἐλαστικοῦ συνδεδεμένους μὲ μικρὰ μανόμετρα. Πρόκειται νὰ τοποθετηθοῦν πλαγίως καὶ τότε θὰ παρουσιασθῇ ἕνα περίεργον γεγονός: ἂν ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐνάντιος, ἀντὶ νὰ μειώνῃ θὰ αὐξάνῃ τὴν ταχύτητα. Αὐτὸ τὸ περίεργον φαινόμενον δὲν εἶχε ποτὲ διαπιστωθῇ μέχρι σήμερον καὶ ἴσως ἐδῶ νὰ ἔγκειται τὸ μεγάλο μυστικὸν τῆς πτήσεως τῶν πουλιῶν.

Ὁ μηχανκὸς ἔδωσεν ἤδη μίαν πρακτικὴν ἀπόδειξιν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ φαινομένου. Ἐφήρμοσε τὸ μηχάνημα τῶν κινουμένων πτερῶν εἰς μίαν μικρὰν βάρκαν ἐξ ἐλαστικοῦ. Τὰ πτερὰ κινοῦνται ἐπὶ τοῦ ὕδατος μὲ 80 κινήσεις κατὰ λεπτόν, δίδοντας ταχύτητα εἰς τὴν βάρκαν 6 μιλίων τὴν ὥραν καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐλαστικὸν σκάφος πετᾶ, διότι μόλις ἐγγίζε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ὅταν τὸ σκάφος αὐτὸ τεθῇ εἰς λειτουργίαν καὶ ἐν καιρῷ τρικυμίας καὶ μὲ ἐνάντιον ἄνεμον, τοῦτο αὐξάνει τὴν ταχύτητά του.

Ἡ δοκιμὴ ἔλαβε χώραν εἰς Τέλτοβ ἐνώπιον πολλῶν εἰδικῶν.

ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΠΤΕΡΟΝ

Καθὼς εἶνε φυσικόν, διὰ νὰ λυθῇ τὸ πυρὸν πρόβλημα ἐμελετήθη μὲ μεγάλην προσοχὴν ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν καὶ διηρέθησαν εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας, εἰς ἐκείνας μὲ τὰ «βὸλ πλανὲ» καὶ τὴν «κωπηλατικὴν πτῆσιν».

«Βὸλ πλανὲ» κάμνουν ἡ χελιδών, ἡ ἀλκυών, ὁ ἀετὸς κλπ., ἐνῷ «κωπηλατικὴν πτῆσιν» κάμνουν τὸ σπουργίτι, ἡ πέρδικα κλπ. Τὰ πρῶτα ἔχουν στενὰ καὶ μακρυὰ πτερὰ καὶ στέκονται εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῷ τὰ δεύτερα ἔχουν μικρὰ πτερά, φαρδυὰ καὶ στρογγυλοῦ μᾶλλον σχήματος.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ

ἡ νύχτα

«Τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελάει» λέγει ἡ παροιμία.

Εἶνε πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησις. Ἡ ἡμέρα εἶνε ἕνα ἀπέραντο γέλιο φωτός. Εἶνε χαρούμενη καὶ παιγνιδιάρα. Ἡ νύχτα εἶνε τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο. Διαβαίνει σκυθρωπὴ καὶ μυστηριώδης. Δὲν δίνει κὰν σημασία στὰ εἰρωνικὰ γέλια τῆς ἡμέρας.

Ποιὸς ξέρει; Ἴσως νὰ ἔχῃ τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ ἡμέρα ζηλεύει τὰ καμώματά της. Διότι τὰ καμώματα τῆς νύχτας εἶνε μεγάλα καὶ ἀπόκοσμα.

Ἡ ἡμέρα εἶνε ἡ ρουτίνα. Εἶνε ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν βιωτικῶν ὑποθέσεων, τῶν τετριμμένων πράξεων. Ἡ νύχτα εἶνε προωρισμένη γιὰ τὰ σφοδρὰ πάθη καὶ τὶς μεγάλες ἐξάρσεις.

◇◇

Ἡ νύχτα ἀνοίγει στὸν ἐπιστήμονα τὴν πύλην τῶν μυστηρίων τοῦ σύμπαντος. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διαφανῆ πέπλα της παρατηρεῖ ὁ σοφὸς τὴν ἀναρίθμητη στρατιὰ τῶν ἄστρων. Οἱ οὐράνιες σφαῖρες κυλοῦν στὸ διάστημα καὶ ὁ αἰθέρας γεμίζει ἁρμονίαν. Εἶνε αἰσθητὸς ὁ Θεός. Τὸ μελανὸ, ἀστερόσπαρτο στερέωμα εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ τὴν παρουσία του...

Ἡ νύχτα λεπτύνει τὴν σκέψιν. Τὸ μυαλό μας συλλαμβάνει λεπτότατες διανοητικὲς δονήσεις, ποὺ τὴν ἡμέρα δὲν μᾶς γίνονται ἀντιληπτές. Αὐτὸ τὸ παρετήρησε ὁ Νίτσε. Καμμιὰν ἄλλη ὥρα δὲν βρίσκει ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος διανοητικώτερη ἀπὸ τὰ «βαθειὰ μεσάνυχτα».

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶνε ὁ θρίαμβος τοῦ ρεαλισμοῦ. Μᾶς κάνει νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὰ ὁρατὰ πράγματα. Καὶ μᾶς τὰ δείχνει ὅπως ἀκριβῶς εἶνε Ξηρὸς ρεαλισμός. Ἡ νύχτα σκεπάζει τὰ ὁρατά. Καὶ στρέφει τὴν ψυχή μας πρὸς τὸ ἀπόκρυφο, τὸ μυστηριῶδες, τὸ ἀπόκοσμο.

Ἡ νύχτα εἶνε ὁ μαγικὸς σύνδεσμος τῆς ψυχῆς μας μὲ ὅσα εἶνε πέραν τῆς πραγματικότητος. Μᾶς παρασύρει στοὺς κύκλους τοῦ μεταφυσικοῦ. Μᾶς φέρει ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ Ἀγνώστου ἀχνὰ μηνύματα ἐπάνω στὰ πανάλαφρα φτερὰ τοῦ ὀνείρου.

◇◇

Ἡ νύχτα μεταρσιώνει ἐπάνω ἀπὸ τὰ γήϊνα. Οἱ νυκτερινὲς ἐμπνεύσεις τῶν ποιητῶν ἀνυψώνονται μέχρι τὸ ὑπέροχον.

Ὁ τρυφερὸς Βιργίλιος παρακολουθεῖ μὲ θαυμασμὸν παιδιοῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς νύχτας, καθὼς τὴν βλέπει νὰ «κατεβαίνῃ ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό». Ὁ Σαίξπηρ τὴν φαντάζεται σὰν μιὰ ἐξωτικὴ γόησσα, ποὺ σέρνει ἐπάνω στὴν πλᾶσι τὰ πλατειὰ πέπλα της.

Ὅλα τὰ ὄντα παραδίδονται μὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη στοὺς κόλπους της. Καὶ ἡ νύχτα προχωρεῖ σέρνοντας ἁπαλὰ τὰ κρέπια της. Τὴν ἀκολουθεῖ μιὰ μεγάλη συνοδεία πλασμάτων τῆς φαντασίας.

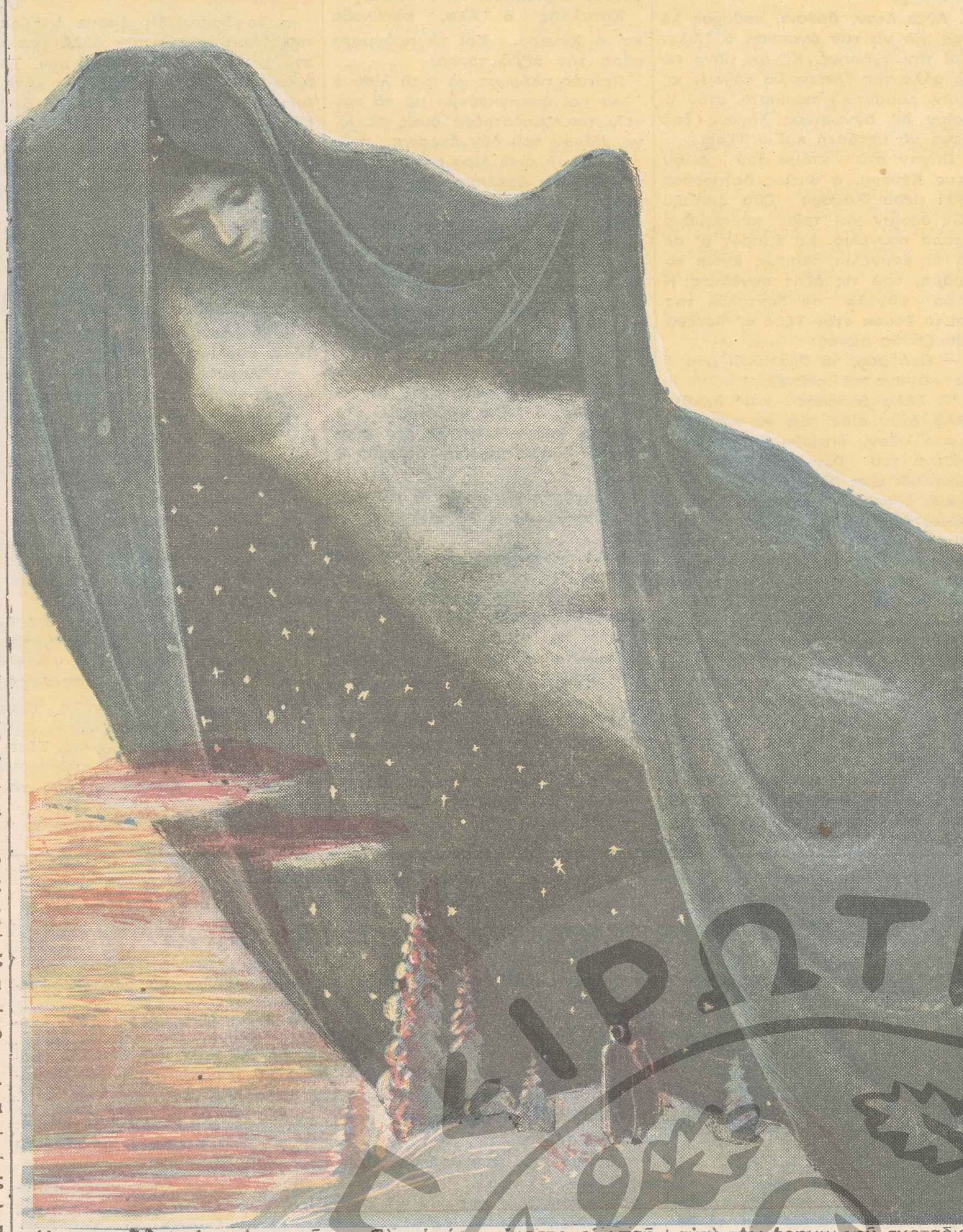

Ἡ νύχτα ἐκκολάπτει τοὺς μυστικιστάς. Γεννᾶ τοὺς προφήτας καὶ τοὺς ἱδρυτὰς θρησκειῶν. Οἱ μεγάλοι μύσται κάτω ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς νύχτας βρίσκουν τὴν δύναμίν των. Τὶς ὧρες, ποὺ στὸ σύμπαν χύνεται ἡ σκοτεινὴ σιωπή, οἱ εὐπαθεῖς ψυχὲς ἀκοῦνε τοὺς ἀντίλαλους τοῦ ὑπερπέραν καὶ βλέπουν τὰ ὀνειρώδη ἀντικατοπτρίσματα μιᾶς ἄλλης ζωῆς...

◇◇

Ἡ νύχτα μᾶς κάνει νὰ συναισθανθοῦμε τὴν μικρότητά μας. Χτυπᾶ τὸν ἀνθρώπινον ἐγωϊσμό. Περνᾶ τὴν ψυχή μας ἀπὸ τὸ ἐξιλαστήριον τοῦ φόβου.

Τὴν ἡμέρα εἴμαστε οἱ νταῆδες τῆς δημιουργίας. Ἐμεῖς εἴμασε μέσα σ' ὅλη ἠν πλᾶσι καὶ κανεὶς ἄλλος! Τὴ νύχα ὅμως, ὅταν τὸ σύμπαν μᾶς δείχνῃ τὴ σκοτεινὴ καὶ ἀξεδιάλυτη ψυχή του, ζαρώνουμε. Στὸ αἷμα μας ρέει ὁ τρόμος.

Μᾶς πιέζει ἡ μαύρη ἀπεραντωσύνη τοῦ σκότους. Τὸ στερέωμα μᾶς κυττάζει μὲ τὰ ἀναρίθμητα, αἰνιγματικὰ μάτια του. Τί νὰ σκέπτεται γιὰ λογαριασμό μας; Ἀσφαλῶς θὰ οἰκτείρῃ τὴν μικρότητά μας. Τί εἴμαστε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν κόσμων; Κάτι τόσο ἀσήμαντο, ποὺ ἐγγίζει τὸ μηδὲν, τὸ τίποτε...

Ἡ συναίσθησις τῆς μικρότητός μας μᾶς ἐκμηδενίζει. Ζητᾶμε μιὰ κάποια προστασία μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ τοῦ σκοταδιοῦ. Τὸ σύμπαν δὲν ἀπαντᾶ στὴν ἔκκλησί μας. Μένει βουβὸ καὶ μυστηριῶδες πίσω ἀπὸ τὴν μαύρη μάσκα του. Καὶ ὁ τρόμος τρέχει στὸ αἷμα μας.

Τὰ μάτια μας, ποὺ εἶνε ὅπλα θάρρους καὶ παρηγορίας, ἀχρηστεύονται τὴ νύχτα. Καὶ τὸ ἀτίθασσο ζῶον τῆς φαντασίας σπάει τὰ χαλινά του. Δὲν τὸ συγκρατεῖ πλέον τίποτε. Καλπάζει ἀφηνιασμένο στὶς σιωπηλὲς κοιλάδες τοῦ σκότους καὶ ξυπνᾶ καγχασμοὺς στοιχειῶν καὶ παγερὰ γέλια νεραϊδῶν.

◇◇

Τὴ νύχτα βρίσκει ἡ ψυχή της μεγάλες ἐξάρσεις καὶ συγκινήσεις της, ἀλλὰ βρίσκει καὶ τὰ μεγάλα της πάθη. Τὸ ὄργιον εἶνε τέκνον τῆς νύχτας. Τὸ ἔγκλημα εἶνε συνέταιρος τοῦ σκότους.

Πάντως καὶ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ἡ νύχτα εἶνε ἐνδιαφέρουσα. Ἐμπνέει ἔργα, ποὺ εἶνε μὲν κακὰ, ἀλλ' ἔχουν τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι βγαίνουν ἀπὸ τὴν ρουτίνα. Ὁ ἀσήμαντος, ἀγαθὸς καὶ ἥσυχος ἀνθρωπάκος θὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἐνῷ μιὰ ψυχὴ ἀνήσυχη ἀγρυπνεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος τῶν σφοδρῶν παθῶν θὰ σκηνοθετήσῃ τὸ ὄργιόν του μὲ τὰ σκηνικὰ τῆς νύχτας, κατασκευασμένα στὸ ἀτελιὲ τῆς κολάσεως. Ὁ ἐγκληματίας θὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν κακοῦργον πρᾶξιν του μὲ τὴν συνενοχὴν τοῦ σκότους. Τὸ σκοτείνιασμα τοῦ ἔξω ἀπείρου πέφτει καὶ στὸ ἄπειρο, ποὺ κλείνει ὁ ἄνθρωπος μέσα του. Καὶ ἡ τραγωδία τῆς νύχτας παίζεται σὲ διπλῆ σκηνή: Στὸ σύμπαν καὶ στὴν ἀνθρώπινη ψυχή.

◇◇

Ἔχει πράγματι ἡ νύχτα ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς τραγωδίας. Κάτω ἀπὸ τὶς ὑποβλητικὲς ἀνταύγειες τῶν ἄστρων ἡ πλάσις εἶνε σὰν νὰ παλεύῃ μὲ τὴ σκοτεινή της μοῖρα. Εἶνε μιὰ πάλη τραγική. Ἀγωνίζεται ἡ ζωή, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς πλοκάμους τοῦ Μοιραίου. Μάταιος ἀγών. Στὸ τέλος ἡ ζωὴ θὰ ἡττηθῇ. Καὶ ἡ νύχτα θὰ πέσῃ βαρειά, ἀμείλικτη, αἰωνία...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

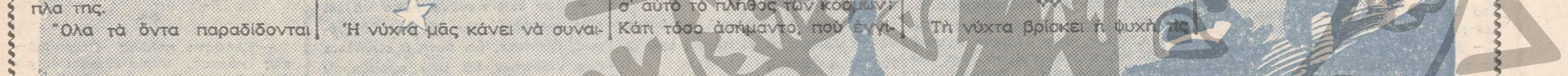

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὸ σταθμὸ τῶν Παρισίων, ὁ Μπλούμ ἀνεβαίνει στὸ ἐξπρὲς τῆς Μασσαλίας, τὸ ὁποῖον εἶνε γεμᾶτο ταξιδιῶτες. Εὐτυχῶς κατορθώνει νὰ βρῆ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, ὅπου βρίσκονται τρεῖς ἀκόμη ἐπιβάται. Ὁ Μπλούμ ἐγκαθίσταται ἐκεῖ μέσα, συνιστᾶται μόνος του στοὺς συνταξιδιῶτες καὶ τοὺς λέει:

— Πηγαίνετε στὴ Μασσαλία; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχω μιὰ πρότασι νὰ σᾶς κάμω. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη νὰ κοιμηθοῦμε. Ἄς χωριστοῦμε, λοιπόν, στὸ ταξίδι σὲ τέσσερα μέρη καὶ νὰ κοιμηθοῦμε ὁ καθένας μας μὲ τὴ σειρά του. Ἐγώ, παραδείγματος χάριν, θὰ κοιμηθῶ μέχρι τὸ Ντιζόν. Ἐκεῖ θὰ ξυπνήσω καὶ θὰ κοιμηθῆ ὁ δεύτερος μέχρι τὴ Λυὼν καὶ οὕτω καθεξῆς:

Ἡ πρότασις γίνεται δεκτὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάται παραχωροῦν στὸν Μπλούμ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ διαμερίσματος. Ὁ Μπλούμ ξαπλώνεται καὶ κοιμᾶται μακαρίως.

Λίγο προτοῦ, φθάσουν στὸ Ντιζὸν τὸν ξυπνοῦν.

Ὁ Μπλούμ μαζεύει τότε τὶς ἀποσκευές του καὶ ὅταν τὸ τραῖνο σταματᾶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βαγόνι.

— Ποῦ πᾶτε; τὸν ρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

—Ἐγὼ ἔφθασα, λέγει ὁ Μπλούμ. Ἐδῶ ἐρχόμουν.

—Καὶ γιατὶ δὲν μᾶς τὸ εἶπες αὐτὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀγενέστατε;

— Μήπως μὲ ρώτησε κανεὶς καὶ δὲν τοῦ εἶπα; Ἀπαντᾶ ὁ πονηρὸς Μπλούμ.

◆

Σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι, ἕνας ἀντισημίτης, διηγεῖται ὅτι ἐδιάβασε μὲ εὐχαρίστησί του πὼς οἱ κάτοικοι κάποιας πόλεως τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶχαν δῆ ποτέ τους οὔτε ἕναν Ἑβραῖο, οὔτε ἕνα γουροῦνι.

Ὁ Ἑβραῖος Κοέν, ἀκούει προσεκτικὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ ἀντισημίτη καὶ στὸ τέλος τοῦ λέει:

— Ἔχω μιὰ καλὴ ἰδέα, ἀγαπητέ μου. Ἄν πηγαίναμε οἱ δυό μας σ' αὐτὴ τὴν πόλι θὰ κάναμε τὴν τύχη μας. Ἐγὼ εἶμαι Ἑβραῖος....

◆

Ὁ Ἰσραὴλ Μπλούμ ἐρωτοτροπιοῦσε μὲ τὴν ὑπηρέτριά του, ἡ ὁποία, ὅμως, δὲν φαινόταν διατεθειμένη νὰ δεχθῆ τὰς προτάσεις του.

— Δὲν σᾶς πιστεύω— τοῦ ἔλεγε —γιατὶ χθὲς σᾶς ἄκουσα ποὺ ἐλέγατε στὴν κυρία ὅτι αὐτὴ εἶνε γιὰ σᾶς ὅλος ὁ κόσμος.

— Μὴν εἶσαι κουτή, ἀπήντησε ὁ εὐφυὴς Ἰσραηλίτης. Ξέρεις καλὰ ὅτι ὑπάρχουν δύο ὁλόκληροι κόσμοι. Ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νέος. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε ὁ παλαιός.

◆

Ὁ Μπλόχ ἐπισκέπτεται τὸ φίλο του Λεβύ, ὁ ὁποῖος τὸν δέχεται στὸ γραφεῖο του. Ὁ Μπλόχ θαυμάζει τὴν πολυτελῆ βιβλιοθήκη τοῦ φίλου του καὶ στὸ τέλος δὲν κρατιέται.

— Τί ὡραία βιβλιοθήκη ποὺ ἔχεις... τοῦ λέει μὲ θαυμασμό. Δὲν μοῦ δανεζεις μερικὰ βιβλία;

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἀπαντᾶ ὁ Λεβύ. Δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ καταρτίσης βιβλιοθήκη, μὲ τὸν τρόπο ποὺ κατήρτισα ἐγὼ τὴ δική μου.

Ὁ Μπλόχ ἕνας πλούσιος, Ἑβραῖος, εἶνε καὶ πολὺ φιλότεχνος. Στὸ σπίτι του ἔχει μιὰ ὁλόκληρη πινακοθήκη ἀπὸ ἔργα ζωγραφικῆς. Μιὰ μέρα τὸν ἐπισκέπτεται ὁ Σολομών, ὁ φίλος του. Ὁ Μπλόχ τὸν περιφέρει στὴν πινακοθήκη του. Τοῦ δείχνει τρεῖς πίνακες καὶ τοῦ λέει:

— Αὐτὰ τὰ τρία ταμπλὼ εἶνε ἔργα τοῦ Μουρίλο.

Περίεργος ὁ Σολομὼν πλησιάζει πολὺ γιὰ νὰ διαβάση τὴν ὑπογραφὴ τοῦ μεγάλου ζωγράφου καὶ διαβάζει τὴ λέξι: «Ραχήλ».

—Μὰ πῶς εἶνε τοῦ Μουρίλο, λέει τότε ἔκπληκτος στὸν Μπλόχ ἀφοῦ οἱ πίνακες ἔχουν τὴν ὑπογραφὴ «Ραχήλ»;

Καὶ ὁ Μπλόχ ἀπαντᾶ:

— Ξέρεις, ὁ δικηγόρος μου μοῦ εἶπε νὰ γράψω ὅλα μου τὰ πράγματα στὸ ὄνομα τῆς γυναίκας μου!..

Τό ξένον χιοῦμορ

ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΙΜΑΛΦΟΥΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΝΤΟΥΝΤΛΕΫ

Ὁ Ἄλφ, ὁ καλλίτερος πεταλωτὴς τοῦ χωριοῦ δὲν θὰ εἶχε δείξη τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ χήρα Χάρτ, ἄν ὁ φλος του ὁ Τζόε Χούκς, δὲν τοῦ ἐκμυστηρευόταν ὅτι ἡ χήρα κρατιόταν γερὰ ἀπὸ λεφτά.

Αὐτὸ ἦταν, βέβαια, σοβαρὸς λόγος γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήση ὁ Ἄλφ. Καὶ τὴν ἀγάπησε. Κι' ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ τῆς ζήτησε νὰ κάνουν κι' ἕναν ρωμαντικὸ περίπατο στὸν ὁποῖον δι' ἀγνώστους λόγους ἐπέμενε νὰ μετάσχη καὶ ὁ Τζόε.

Πῆγαν στὸ χτῆμα τοῦ φίλου τους Χένερυ, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε ἐκεῖ μέσα διάφορα ζῶα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τρία χαριτωμένα ἄσπρα κουνέλια. Κι' ἐμπρός σ' αὐτὰ τὰ κουνέλια ἀκριβῶς ἔγινε τὸ δρᾶμα, ὑπὸ τὶς ἐξῆς συνθῆκες: Ἡ χήρα ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι της καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Τζόε κι' ὕστερα ἔμπηξε τὶς φωνές:

— Θεέ μου, τὸ δαχτυλίδι μου! Τὸ φάγανε τὰ κουνέλια!

Ὁ Ἄλφ ἀπόρησε κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ ὅταν εἶδε πὼς τὰ κουνέλια μασσούλιζαν, ἐπείσθη ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν εἶχε ἄδικο. Τὸ δαχτυλίδι εἶχε φαγωθῆ. Καὶ γιὰ νὰ βρεθῆ ἔπρεπε νὰ σφάξουν τὰ κουνέλια. Αὐτὸ ὁ ἐρωτευμένος πεταλωτὴς πῆρε ἀπόφασι νὰ τὸ πραγματοποιήση καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ συναντήση τὸν Χένερυ καὶ νὰ τοῦ ζητήση ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἔρωτος νὰ σφάξη τὰ κουνέλια ποὺ ἦταν κτῆμα τοῦ Τζόε Χούκς, ποὺ τὰ εἶχε ἀγοράσει γιὰ 15 σελλινια. Κατόπιν τούτου ἀπεφασίσθη νὰ γίνη κοινὸ διάβημα τοῦ Χένερυ πρὸς τὸν Τζόε.

— Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν καλή σας καρδιά, τοὺς εἶπε αὐτὸς κατ' ἀρχήν. Γιὰ νὰ μοιρασθῆ, ὅμως, ἡ χαρὰ καὶ στοὺς τρεῖς μας θὰ κρατήσω ἐγὼ ἕνα κουνέλι καὶ θὰ σᾶς πουλήσω τὰ ἄλλα δύο, ἀπὸ ἕνα στὸν καθένα, παίρνοντας μισὴ λίρα.

— Μὰ ἐσὺ τὰ πῆρες 15 σελλίνια καὶ τὰ τρία.

— Δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἀκρίβηναν. Μ' ἐννοεῖτε;

Κατάλαβε ὁ Ἄλφ, κατάλαβε καὶ ὁ Χένερυ. Καὶ τὰ πράγματα πῆρα τὴν ἑξῆς τροπή:

Πρῶτος πλήρωσε τὴ μισὴ λίρα ὁ Ἄλφ καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ τὸ κουνέλι του. Ἐπέστρεψε ὅμως σὲ λίγο. Μόνον ποὺ δὲν ἔκλαιγε.

— Πάει ἡ μισὴ λίρα μου! Τὸ δαχτυλίδι δὲν βρέθηκε στὸ κουνέλι μου.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Χένερυ ζητοῦσε τὰ λεφτά του πίσω γιατὶ δὲν βρῆκε οὔτε καὶ κεῖνος τὸ πολύτιμο δαχτυλίδι.

Ὁ Τζόε τότε πῆρε τὸ τελευταῖο κουνέλι καὶ τὸ κύτταξε μὲ συμπάθεια.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὅμως, εἶχαν συμβῆ καὶ ἄλλα γεγονότα: Τὸ τρίτο βράδυ, ὁ Ἄλφ ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιο καὶ ἀνεκοίνωσε στὸ φίλο του ὅτι ζήτησε τὸ χέρι τῆς χήρας Χάρτ.

— Δέχθηκε μὲ χαρὰ τὴ πρότασί μου, πρόσθεσε ἐνθουσιασμένος ὁ Ἄλφ.

— Τὸ ἀπεφάσισες λοιπόν; ἔκαμε ὁ Τζόε.

— Μάλιστα. Καὶ τώρα ἔχω δικαιώματα Τὸ κουνέλι σου εἶνε τὸ τελευταῖο καὶ πρέπει νὰ μοῦ δώσης τὸ πολύτιμο δαχτυλίδι τῆς μνηστῆς μου.

— Λαμπρά, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Τζόε. Θὰ σοῦ κάμω μιὰ σπὸρτ πρότασι Θὰ σοῦ πουλήσω τὸ μισὸ κουνέλι, γιὰ 10 λίρες.

— 10 λίρες γιὰ μισὸ κουνέλι;

— 10 λίρες Δέχεσαι;

— Πάρτες!

Τὸ κουνέλι ἐσφάγη ἐπὶ τόπου καὶ ὁ Ἄλφ πῆρε τὸ μισό, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἀναδιφήσεις στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματός του τὸ δαχτυλίδι δὲν βρέθηκε.

— Ποῦ εἶνε τὸ δαχτυλίδι φώναξε ἔξαλλος.

— Τὸ δαχτυλίδι; ἔκανε ὁ Τζόε πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τραπεζιοῦ. Στὴ τσέπη μου. Τὸ βρῆκα τὴν ὥρα ποὺ ἔψαχνα κάτω ἀπὸ τὸ κλουβὶ τῶν κουνελιῶν. Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε, γιατί...

—Τὰ λεφτά μου! Ἀχρεῖε! ἀπατεῶνα! Φώναξε ὁ Ἄλφ καὶ ἔσφιξε τὶς γροθιές του ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῆ τοῦ Τζόε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνα χτύπημα στὴ πόρτα.

— Νά, εἶνε ἡ κυρία Χάρτ. Τὴν εἰδοποίησα γιὰ νὰ νάρθῆ νὰ πάρη τὸ δαχτυλίδι της, εἶπε ὁ Τζόε.

— Τὰ λεπτά μου ἢ τὸ δαχτυλίδι, Τζόε, οὔρλιασε ὁ Ἄλφ.

— Ἄκουσέ με Ἄλφ. Θέλω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν καταστροφή!

Ἡ μνηστή σου δὲν ἔχει οὔτε μιὰ πεντάρα στὴ Τράπεζα, καὶ τὸ μαγαζὶ δὲν εἶνε δικό της. Ὅσο γιὰ τὸ δαχτυλίδι εἶνε ψεύτικο.

—Μὲ τρελλαίνεις.

— Ἔχει καὶ πέντε παιδιά.

— Θεέ μου!

Καὶ σὰν τρελλὸς ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύση τὴν κυρία Χάρτ.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἄλφ μου; ρώτησε ἡ κυρία Χάρτ μόλις μπῆκε μέσα.

— Πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ φρενοκομεῖον. Τοῦ τὰ ἀπεκάλυψα ὅλα.

—Τόσο τὸ καλλίτερο...

Καὶ οἱ δύο ἀπατεῶνες— ὁ Τζόε καὶ ἡ χήρα ἐρωμένη του—μοίρασαν τὶς σοβαρὲς εἰσπράξεις ἀπὸ τὰ κουνέλια.

ΤΖΩΝ ΝΤΟΥΝΤΛΕΫ

ΕΝΑ ΑΣΧΗΜΟ ΠΑΘΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΥ ΚΟΛΙΝ ΧΟΟΥΑΡΝΤ

Εἰσιτήρια τρίτης θέσεως εἴχαμε πάρει, ἡ Ἔντιθ κι' ἐγώ, γιὰ νὰ πᾶμε στὸ Ἰλλινόϊς. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλα τὰ βαγόνια τῆς τρίτης ἦσαν γεμᾶτα, πρότεινα στὴν Ἔντιθ νὰ μποῦμε μέσα σ' ἕνα ὄχημα δευτέρας θέσεως.

— Μὰ τὰ εἰσιτήριά μας εἶνε τρίτης της θέσεως, μοῦ ἀπάντησε αὐτὴ φοβισμένη.

— Δὲν ἔχει σημασία. Ἅμα τὸ τραῖνο εἶνε γεμᾶτο, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ ταξιδέψουμε ὄρθιοι. Ἔχουμε ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ καθίσουμε στὴν δευτέρα θέσι. Ἀνέβα, ὅμως, γρήγορα, γιατὶ θὰ φύγη τὸ τραῖνο.

Λαχανιασμένοι φθάσαμε σ' ἕνα διαμέρισμα δευτέρας θέσεως, μέσα στὸ ὁποῖο κάθονταν τρεῖς κύριοι ποὺ ἄρχισαν νὰ μᾶς στραβοκυττάζουν, γιατὶ θὰ τοὺς χαλούσαμε τὴν ἡσυχία τους.

Ἡ Ἔντιθ τοὺς χαμογέλασε. Τὸ χαμόγελό της ἔχει κάνει πολλὲς φορὲς ὡς τὰ σήμερα θαύματα. Ἔτσι καὶ οἱ κύριοι φάνηκαν νὰ μὴν ἔχουν πιὰ σοβαρὲς ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν ἐπιδρομή μας.

Μέχρι τὴν στιγμὴ αὐτὴ παρακαλοῦσα νὰ μὴ ξεκινήση τὸ τραῖνο. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ὅμως παρακαλοῦσα τὸ ἀντίθετο, γιατὶ ἦταν προτιμώτερο νὰ ἀνακαλυφθῆ ἡ λαθροθεσία ἀπὸ τὸν εἰσπράκτορα ὅταν θὰ εἴχαμε πιὰ ξεκινήσει. Τὸ τραῖνο, ὅμως, δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεσι νὰ κινηθῆ καὶ σὲ λίγο βρισκόμουν πραγματικὰ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν εἰσπράκτορα ποὺ στάθηκε στὴν εἴσοδο τοῦ διαμερίσματος, λέγοντας:

— Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ.

Οἱ τρεῖς κύριοι ἔδειξαν τὰ εἰσιτήριά τους, ἡ Ἔντιθ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτα κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ ψάχνω μέσα σὲ ὅλες μου τὶς τσέπες.

— Τὰ κρατοῦσα μόλις αὐτὴν τὴν στιγμή, εἶπα μὲ ἀμηχανία. Πρέπει κάπου νὰ τὰ ἔχωσα. Δὲν εἶνε δυνατόν. Θὰ τὰ βρῶ ἀμέσως.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἄρχισε νὰ μὲ κυττάζη δύσπιστα. Ἐξακολουθοῦσα νὰ ψάχνω μὲ ἐπιμονὴ παντοῦ, ἂν καὶ ἤξερα πολὺ καλὰ ὅτι κρατοῦσα τὰ εἰσιτήρια στὸ ἀριστερό μου χέρι. Ὁ εἰσπράκτωρ ἄρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του. Στεκόταν ἀκίνητος στὴν πόρτα καὶ χτυποῦσε ρυθμικὰ τὰ δάκτυλά του στὸ τζάμι.

— Ἔχετε εἰσιτήρια, κύριε; μοῦ εἶπε στὸ τέλος.

— Φυσικὰ ἔχω, τοῦ ἀπάντησα μὲ αὐθάδεια.

Δὲν τοῦ ἔλεγα ἄλλωστε ψέμματα. Εἰσιτήρια εἶχα. Τὸ ὅτι ἦταν τρίτης θέσεως ἴταν ἕνα διαφορετικὸ ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν μὲ εἶχε ρωτήσει.

— Θὰ ξαναπεράσω ἀργότερα, μοῦ εἶπε ἐν τέλει ὁ εἰσπράκτωρ. Κυττᾶξτε στὸ μεταξὺ νὰ τὰ βρῆτε.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μιὰ τεράστια ἀνακούφισις.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἔκανε πολλὴν ὥρα νὰ ξαναφανῆ καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐλπίζω μυστικὰ ὅτι μᾶς εἶχε ξεχάσει. Ξαφνικά, ὅμως, τὸν εἶδα νὰ περνάη ἀπ' ἔξω. Ἑτοιμαζόμουνα νὰ ξαναρχίσω τὸ ψάξιμο, ἀλλὰ δὲν χρειάστηκε, γιατὶ προχώρησε χωρὶς νὰ σταματήση.

— Κάποτε πρέπει, τέλος πάντων, νὰ τὰ δείξης τὰ εἰσιτήρια, μοῦ ψιθύρισε ἡ Ἔντιθ.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; Σοῦ λέω ὅτι εἴμαστε ἐν τάξει.

— Τότε, γιατὶ τὰ στριφογυρίζεις καὶ δὲν τὰ δείχνεις;

Ἔκανα πὼς δὲν ἄκουσα τὴν ἐρώτησι αὐτὴ καὶ γύρισα νὰ κυττάξω ἀδιάφορα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μπροστά μου στεκόταν πάλι ὁ εἰσπράκτωρ, μὲ ἕνα φιλοφρονέστατο, ἀλλὰ ἀποφασιστικὸ μειδίαμα.

— Λυπᾶμαι πολύ, κύριέ μου, ἀλλ' ἂν δὲν τὰ βρήκατε ἀκόμη τὰ εἰσιτήρια, πρέπει νὰ ξαναπληρώσετε.

Τὸ χτένι εἶχε φθάσει στὸν κόμπο. Ἔκανα, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια, ὅτι ψάχνω πάλι καὶ ἄξαφνα τράβηξα νὰ δύο εἰσιτήρια θριαμβευτικὰ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη μου.

— Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ, ὅτι κάπου τὰ εἶχα χωμένα; Ὁρίστε τα παρακαλῶ.

Ὁ εἰσπράκτωρ τὰ κύτταξε καλὰ-καλά, ζάρωσε τὸ μέτωπό του καὶ εἶπε μὲ ὕφος ἐπίσημο:

— Κάποιο λάθος ἔχει γίνει.

— Τί; Μήπως; Μήπως; Μήπως δὲν εἶνε βαγόνι τρίτης θέσεως αὐτό;

— Ὄχι. Τὸ βαγόνι εἶνε δευτέρας θέσεως, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ ἡ τρίτη θέσις εἶνε ὑπεπλήρης. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔχει σημασία εἶνε ὅτι τὸ τραῖνο αὐτὸ δὲν πηγαίνει στὸ Ἰλλινόϊς παρὰ στὸ Κάμτσεστερ, καὶ μάλιστα χωρὶς ἐνδιάμεσο σταθμό. Κάνατε μεγάλη ἀνοησία νὰ μὴ μοῦ δείξετε τὰ εἰσιτήρια πρὶν ξεκινήση τὸ τραῖνο.

— Δὲν τἄβρισκα, ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργή! ψιθύρισα γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ μὴ σᾶς πιστέψω. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, βλέπετε, ὅτι αὐτὴ ἡ συνήθεια τῶν ἐπιβατῶν νὰ μὴν προσέχουν ποὺ κρύβουν τὰ εἰσιτήριά τους εἶνε κακή.

— Μόνο κακή; ρώτησα ἐγὼ γιὰ νὰ πῶ πάλι κάτι. Ὀλεθρία εἶνε! Ὁρίστε, τώρα, ἐγὼ τί παθαίνω.

— Γκάφα! Πολὺ σημαντικὴ γκάφα!....

Τὴν ἴδια γνώμη εἶχε καὶ ἡ Ἔντιθ. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὴν ἐξεδήλωσε μὲ λιγώτερο φράσεις, τοὐλάχιστον ἑκατὸ φορὲς ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

ΚΟΛΙΝ ΧΟΟΥΑΝΡΤ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

— Γιὰ πές μου μπαμπᾶ, τὰ γαϊδούρια παντρεύονται;

— Ναί, παιδί μου. Μόνον τὰ γαϊδούρια παντρεύονται.

◆

Ὁ πλασιὲ μιᾶς διαφημιστικῆς ἑταιρείας, ἐπεσκέφθη ἕνα μπακάλικο μιᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως.

— Θέλετε νὰ σᾶς διαφημίσω τὸ κατάστημά σας; εἶπε στὸν διευθυντή.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ διευθυντής. Τὸ κατάστημά μου εἶνε ὀγδόντα χρονῶν καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διαφήμισι.

Μόλις ὅμως ἔκανε νὰ φύγη, ὁ πλασιέ εἶπε:

— Συγγνώμην, κύριε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ κτίριο ἐκεῖ ἐπάνω στὸ βουνό;

— Ὤ, αὐτό; εἶπε ὁ μπακάλης εἶνε ἡ ἐκκλησία.

— Εἶνε κτισμένη ἀπὸ πολλὰ χρόνια; ρώτησε ὁ πλασιέ.

— Ναί, πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια.

—Περίεργο ἔκανε ὁ πλασιέ. Κι' ἀκόμα χτυποῦν τὴν καμπάνα της γιὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ πιστοὶ νὰ πᾶνε στὴ λειτουργία;

◆

Ὁ πελάτης μπῆκε σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν καὶ ξεκρέμασε γιὰ ν' ἀγοράση μιὰ γραββάτα.

— Πόσο: ρώτησε.

— Διακόσιες δραχμὲς ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

— Διακόσιες δραχμές! ἀνεφώνησε ὁ πελάτης. Μὰ αὐτὴ εἶνε καθαρὴ κλοπή! Μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ μπορῶ ν' ἀγοράσω ἕνα ζευγάρι παπούτσια.

— Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ θὰ σᾶς κοροϊδεύουν στὸ δρόμο ποὺ θὰ φορᾶτε γύρω στὸ λαιμὸ ἕνα... ζευγάρι παπούτσια!

◆

— Ἑτοιμάσου νὰ πεθάνης, εἶπε ἕνας νευρασθενικὸς θαμὼν μιᾶς λέσχης σ' ἕνα φίλο του, προτείνοντας τὸ ρεβόλβερ του. Θὰ σὲ πυροβολήσω!

— Γιατί; ρώτησε τὸ θῦμα.

— Πάντα ἔλεγα ὅτι θὰ πυροβολήσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ μοῦ μοιάζη.

—Καὶ σοῦ μοιάζω ἐγώ;

— Ναί.

— Τότε πυροβόλησε!

◆

Ὁ ἐργάτης Μπὶλ ἐκούτσαινε ἄσχημα.

— Τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησε ὁ ἐπιστάτης. Τραυματίσθηκες;

— Ὄχι. Μπῆκε ἕνα καρφὶ στὸ παποῦτσι μου, ἀπάντησε ὁ Μπίλ.

—Καὶ γιατὶ δὲν τὸ βγάζεις τότε;

— Πῶς! ἔκαμε ὁ Μπίλ. Νὰ τὸ βγάλω τώρα τὴν ὥρα τῆς ἀναπαύσεώς μου;

◆

Ὁ ταχυδρόμος ἔδωσε τὸ ταχυδρομικὸ δέμα στὴν κυρία, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, κι' ἑτοίμαζε τὸ βιβλίο του νὰ ὑπογράψη ἡ παραλήπτρια, ὅταν ἡ τελευταία τὸν ἐρώτησε:

— Ταχυδρόμε, καπνίζεις;

Ἐκεῖνος ἀπάντησε πρόθυμα: «ναί» καὶ ἡ κυρία τοῦ εἶπε νὰ περιμένη. Ἀναμένοντας ὁ ταχυδρόμος, ὁραματιζόταν ἕνα κουτὶ ποῦρα, ἢ τσιγάρα ἢ καμμιὰ καλὴ πίπα.

Ἡ κυρία ἐπέστρεψε σὲ λίγο καὶ τὸν ρώτησε πάλι:

— Καπνίζεις μὲ πίπα, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ὡραῖα. Θὰ σοῦ κάνω δῶρο δυὸ-τρία φτερὰ γιὰ νὰ τὴν καθαρίζης!

◆

— Ἐλάβατε πολλὲς Πασχαλιάτικες κάρτες, κυρία Μπράουν: ρώτησε ἕνας φίλος τὴν οἰκοδέσποινα τοῦ σπιτιοῦ στὸ ὁποῖο ἦταν καλεσμένος.

— Ὤ! Ἀρκτές, ἀπάντησε ἡ κυρία Μπράουν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν μιὰ ἀνυπόγραφη, πολὺ καλλιτεχνικὴ καὶ διαλεγμένη μὲ γοῦστο. Ἀσφαλῶς αὐτὴ θὰ προέρχεται ἀπὸ σᾶς.

— Ἀκριβῶς ἔκανε κολακευμένος ὁ φίλος. Καὶ πῶς τὸ καταλάβατε;

— Γιατὶ σᾶς τὴν εἶχα στείλει ἐγὼ τὸν περασμένον χρόνο!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΝΤΕΣΣΕΝ

Ἡ Λία κάθεται μονάχη μέσα στὴν τραπεζαρία τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ της. Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ τὸ σκοτάδι παλεύει μὲ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια τῆς μέρας. Κανένας κρότος δὲν ἀκούγεται οὔτε γύρω στὸ σπίτι ποὺ ἦταν ἀπομονωμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα σπίτια τοῦ χωριοῦ, οὔτε μέσα σ' αὐτό. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο τὰ ξύλα, ποὺ καῖνε στὸ τζάκι τριζοβολοῦν ἐλαφρά.

Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι σκέπαζε ὅλα τὰ ἀντικείμενα μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ Λία ὅμως δὲν σηκώνεται ν' ἀνάψη τὸ φῶς καὶ νὰ ἑτοιμάση τὸ δεῖπνο της. Ἀκουμπισμένη στὴν ἄκρη τοῦ τζακιοῦ φέρνει γιὰ χιλιοστὴ φορὰ στὴ θύμησί της τὰ περιστατικὰ ποὺ τὴν ἔκαμαν ν' ἀποτραβηχτῆ τριακόσια χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ρώμη, στὸ ἥσυχο αὐτὸ χωριουδάκι. Θυμᾶται...

Κοντεύει νὰ κλείση χρόνος ἀπὸ τότε... Κάποιο βράδυ, κατέβηκε μαζὶ μ' ἄλλους φίλους, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ρούσσικα αὐτὰ καμπαρὲ ποὺ ἀποτελοῦν τὸν τελευταῖο σβυσμένο ἀντίλαλο τοῦ μεγάλου ρωσσικοῦ δράματος. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ καμπαρὲ αὐτοῦ ἀπαρτιζότανε ἀπὸ ὀχτὼ μπαλαλάϊκες — ὀχτὼ θαυμάσιες μπαλαλάϊκες, τὴν μιὰ καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη — καὶ διευθυντὴς της ἦταν ὁ Βλαδίμηρος, ποὺ τὸν πρόσεχε ἀμέσως ὅποιος θὰ τύχαινε νὰ μπῆ στὸ καμπαρὲ αὐτό: Ψηλός, ξανθὸς καὶ μὲ μάτια γαλανὰ σχεδὸν διαφανῆ, ποὺ φώτιζαν ἕνα σκληρὸ καὶ ἀδύνατο πρόσωπο. Τὰ περίεργα ὅμως αὐτὰ μάτια δὲν φανέρωναν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ ὅ,τι ἔβλεπαν. Ἄραγε ἀπὸ περιφρόνησι, ἀπὸ ἀδιαφορία, ἀπὸ κούρασι; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβη.

Τὸ βέβαιο, ὡστόσο εἶνε, ὅτι ὅταν ἡ Λία μπῆκε μαζὶ μὲ τὴ συντροφιά της στὸ καμπαρὲ καὶ κάθησε σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν ὀρχήστρα, ἔνοιωσε ἀμέσως νὰ πέφτη ἐπάνω της ἡ ματιὰ τοῦ Βλαδίμηρου Στὴν ἀρχὴ δυσαρεστήθηκε: Ἡ ματιὰ αὐτή, ποὺ τόσο ἐπίμονα τὴν κύτταζε, σὰν νάθελε νὰ τὴν ὑπνωτίση καὶ νὰ τὴν ὑποτάξη, τὴν στενοχωροῦσε. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγά, ἴσως γιατὶ δὲν μποροῦσε ἡ Λία νὰ κάμη κι' ἀλλοιῶς, ὄχι μόνον ἄρχισε νὰ ὑφίσταται χωρὶς δυσαρέσκεια τὸ ἐπίμονο βλέμμα τοῦ μουσικοῦ ἀλλὰ ἄρχισε κιόλας νὰ τὴν εὐχαριστῆ. Καὶ τότε τὸν κύτταξε κι' αὐτή... Τὸ γυναικεῖο ἔνστικτό της τῆς εἶπε τότε, πὼς αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ποὺ ἦταν ντυμένος κοζάκος, ποὺ κρατοῦσε μιὰ μπαλαλάϊκα στὸ χέρι καὶ τὴν κυττοῦσε ἐπίμονα, θάπαιζε ρόλο στὴ ζωή της.

Τὰ γεγονότα ἀπὸ τότε ἐξετυλίχτηκαν πολὺ γρήγορα μόνα των. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ πελάτες τοῦ καμπαρὲ ἦταν λίγοι κι' ἔφυγαν γρήγορα. Κατὰ τὶς δυὸ τὸ πρωΐ, δὲν ἔμειναν πειὰ στὸ καμπαρὲ παρὰ μόνο ἡ Λία καὶ οἱ σύντροφοί της, ἐννηὰ ὅλοι - ὅλοι. Τότε, ὁλωσδιόλου φυσικά, ἡ παρέα ἔπιασε κουβέντα μὲ τὴν ὀρχήστρα κι' ὅταν παρακάλεσαν τὸν Βλαδίμηρο, αὐτὸς δέχθηκε καὶ τοὺς τραγούδησε μερικὰ παληὰ ρούσσικα τραγούδια, γεμᾶτα πάθος καὶ νοσταλγία. Ἕνα ἄγριο αἴσθημα, ἕνας τρελλὸς πόθος νὰ νικήση καὶ νὰ κυριαρχήση χαρακτήριζαν τὸ τραγοῦδι του — καὶ ἡ Λία τὸ δεχότανε μὲ ὁλοφάνερη εὐχαρίστησι. Ἦταν ὑπέροχο τὸ βράδυ αὐτό. Τὰ μεγάλα μάτια της, ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ δὲν ἀπέφευγαν πειὰ καθόλου τὰ μάτια τοῦ Βλαδίμηρου.

Τὸν ξαναεῖδε γιατὶ τὸ ἑπόμενο βράδυ ξαναπῆγε στὸ καμπαρὲ κι' ἄλλα πολλὰ βράδυα ἀκόμη... ὡς τὸ βράδυ, ποὺ τὸν περίμενε γιὰ νὰ φύγουν μαζί.

Γνώρισε τὸν ἔρωτα καθὼς καὶ τὸ ἰλιγγιῶδες αἴσθημα ποὺ νοιώθει κανείς, ὅταν ζῆ μπροσαὰ σ' ἕνα γκρεμνό... Ἔξη μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τους συνάντησι δὲν ἤξαιρε τίποτα γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Δὲν μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὸ παρελθὸν του, γιὰ τὴν παιδική του ἡλικία... δὲν ἤξαιρε ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε, οὔτε ποῦ θὰ πήγαινε.

— Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, πρέπει νὰ δικαιολογήσης τὴν ἐπιθυμία μου νὰ γνωρίσω τὴ ζωή σου... Θέλω νὰ σὲ φαντασθῶ πὼς ἤσουν πρῶτα... ὅταν δὲν σὲ γνώριζα!

— Γιατὶ νὰ ζητᾶς ἄλλα πράγματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παρὸν, τῆς ἔλεγε. Εἶμαι ἐδῶ κι' ἐσὺ ἐδῶ εἶσαι, ἄς ζήσουμε αὐτὴ τὴ στιγμή... αὐτὸ εἶνε ὅλο. Πρέπει νὰ συνηθίσης ν' ἀγαπᾶς ἕνα ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ μπαίνει στὴ ζωή σου — αὐτὴ τὴ στιγμὴ γεννιέται γιὰ σένα.... Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Εἶμαι... Εἶμαι εὐτυχισμένη γιατὶ σὲ νοιώθω δυνατό, γιατὶ κοντά σου δὲν ποθῶ πειὰ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑποστῶ τὴν ἐπιβολή σου... νοιώθω ὅμως μέσα μου ἕνα κάτι σὰν ἀκαθόριστη ἀνησυχία, ὅταν σὲ κυττάζω πολύ... καταλαβαίνης; Θάθελα νὰ μάθω ποιὸς εἶσαι, γιὰ νὰ ἡσυχάσω... Στιγμὲς - στιγμὲς μοῦ φαίνεται, πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς... πὼς ποτέ σου δὲν ἀγάπησες, ποτέ σου δὲν ὑπέφερες... ὅτι ἡ ζωή σου εἶνε μιὰ συνέχεια ἀπὸ εἰκόνες ἀδιάφορες καὶ βάναυσες, ποὺ πέρασαν μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια σου!

— Ρωμαντική! Τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος. Ἡ ζωὴ δὲν ἀφήνει ποτὲ ἀδιάφορους αὐτοὺς ποὺ τὴν κατέχουν... Ἀλλὰ γιατὶ θέλεις ἀπολύτως νὰ μάθης ποιὸν ἀγαπᾶς; Γιατὶ δὲν ἀρκεῖσαι νὰ τὸν ἀγαπᾶς;...

— Ἄκουσε, Βλαδίμηρε, πέσμου... εἶνε κουτό, ποὺ σὲ ρωτῶ τέτοιο πρᾶγμα, πέσμου ὅμως... πὼς ἀγάπησες ἔστω καὶ μόνο τὴ μητέρα σου! Δὲν θὰ σὲ ρωτήσω τίποτε ἄλλο... Ἔτσι θὰ μάθω, πὼς κάποτε ἀγάπησες κι' ἐσύ...

Ὁ Βλαδίμηρος ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός. Τέλος, εἶπε:

— Δὲν γνώρισα μητέρα...

Καμμιὰ λύπη στὰ λόγια του. Μόνο μιὰ γκριμάτσα στὸ πρόσωπό του, ποὺ πρόδινε περισσότερο ἐκνευρισμό, παρὰ συγκίνησι. Ἡ Λία ὀπισθοχώρησε κατὰ ἕνα βῆμα. Ἀπὸ ποῦ νὰ προερχότανε ἄραγε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀγαποῦσε; Δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μάθη... γιατὶ σιγὰ - σιγὰ τὸ μυστήριο ποὺ τὸν σκέπαζε ἔγινε πόθος γι' αὐτήν. Φοβότανε.

◆

Ἕνα βράδυ ὁ Βλαδίμηρος τῆς εἶπε, πὼς θὰ γευμάτιζαν μ' ἕναν συμπατριώτη του, τὸν Νικόλα Σμύρνωφ, πρώην ἀξιωματικὸ καὶ ὅτι θὰ τὴν παρουσίαζε σ' αὐτὸν ὡς μνηστή του. Τὸ ἑπόμενο βράδυ τὸν συνάντησαν σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν.

Ἔκαμε μιὰ ἀρκετὰ περίεργη ἐντύπωσι στὴ Λία. Εὐγενὴς στοὺς τρόπους, ἔξυπνος, πολὺ μορφωμένος τῆς ἦταν ὡστόσο λίγο ἀποκρουστικός.

Ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξι καὶ κατόπιν, ἐπειδὴ ὁ Βλαδίμηρος ἔπρεπε νὰ πάη στὸ καμπαρὲ νὰ παίξη, τὴ συνώδευσε ὁ Σμύρνωφ στὸν κινηματογράφο. Ἡ Λία ἐπεχείρησε χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως νὰ μάθη τί ἦταν ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἀξιωματικός. Ὁ Βλαδίμηρος ὅμως τὴν παρακάλεσε νὰ μὴ τοῦ κάμη τέτοιες ἐρωτήσεις—τῆς φάνηκε μάλιστα, λίγο λυπημένος καὶ συλλογισμένος. Τέλος τῆς εἶπε:

—Λία, αὔριο στὶς πέντε... θὰ πᾶς νὰ πάρης τὸ τσάϊ στὸ σπίτι τοῦ Σμυρνώφ...

— Μά...

—Θὰ πᾶς... καὶ θὰ πᾶς μόνη!

Ἡ Λία ἐξανέστη καὶ τὸν ρώτησε, γιατὶ τῆς ἐπέβαλε αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἐπίσκεψι:

— Εἶσαι τρελλός... δὲν καταλαβαίνω... Βλαδίμηρε, ἐξήγησέ μου...

Ἔτρεμε. Καταλάβαινε, πὼς ἡ στιγμή, ποὺ φοβότανε πλησίαζε: Θὰ μάθαινε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τρελλὲς κι' ἀκαθόριστες σκέψεις πέρασαν ἀπὸτὸ μυαλό της.

Ὁ Βλαδίμηρος μίλησε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

— Ὁ Σμύρνωφ ἔχει στὴν κατοχή του κάτι γράμματα, ποὺ μποροῦν νὰ μὲ στείλουν φυλακή... ἢ κι' ἀκόμα μακρύτερα...

— Βλαδίμηρε, Θέλω νὰ ξαίρω τί ἔκαμες...

—...Ὁ Σμύρνωφ μοῦ εἶπε χθές, πὼς θὰ μοῦ ἐπέστρεφε τὶς ἐπιστολές, ἂν πήγαινες...ἐσύ... νὰ τὶς ζητήσης. Καταλαβαίνεις;

Ναὶ καταλάβαινε πολὺ καλά. καλά.

— Θὰ πληρώσω τὴν ἀτιμία σου... τὴν κλοπή σου... ἢ τὸ ἔγκλημά σου... Σπουδαῖος κύριος αὐτὸς ὁ Σμύρνωφ... Ὄχι... Ὄχι... Δὲν θὰ πάω. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε! Δὲν ἔχω χρέη, κι' ἂν εἶχα θὰ τὰ πλήρωνα ἡ ἴδια...

— Ὁ Σμύρνωφ, νομίζει πὼς θὰ μὲ προσβάλη καὶ πὼς θὰ μὲ κάμη νὰ ὑποφέρω περισσότερο...νὰ πᾶς στὸ σπίτι του... παρὰ ἂν μ' ἔκανε νὰ πληρώσω ὁ ἴδιος... Ξαίρει, πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο γιὰ ἕναν ἄντρα, ἀπὸ τοῦ νὰ ξαίρη, πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει εἶνε ὑποχρεωμένη... ὑποχρεωμένη...

— Καὶ σὺ ὑποφέρεις;

Τὰ καταγάλανα μάτια του φανέρωναν μιὰ σκληρότητα.

— Θὰ ὑποφέρης ἐσὺ σ' ὅλη σου τὴ ζωή, ὅταν θὰ μὲ φέρης στὴ φυλακὴ ἢ νεκρό... γιατὶ ἀρνήθηκες νὰ κάμης μιὰ θυσία... γιὰ νὰ μὲ σώσης.

Εἶπαν κι' ἄλλα πολλὰ — λόγια πικρὰ — μεταξύ τους. Στὸ τέλος, ἡ Λία, κρατῶντας τον ἀπὸ τὸ σακκάκι, τοῦ φώναξε:

— Κι' ἂν ἐγὼ ἡ ἴδια, μὲ τὰ χέρια μου σὲ σκότωνα;...

Ὁ Βλαδίμηρος σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ τὴν κύτταξε προηγουμένως καὶ τῆς εἶπε:

— Αὔριο, στὶς πέντε...

◆

Ἡ Λία τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, πηγαίνοντας στοῦ Σμύρνωφ — μ' ὅλο ποὺ χθὲς φώναζε πὼς δὲν θὰ πάη — καὶ θυσιάζοντας τὸν ἑαυτό της, ἔνοιωσε ὅλον τὸν σπαραγμὸ ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώση μιὰ γυναῖκα. Ὅταν ξαναγύρισε σπίτι της, ράκος πειὰ ἠθικὸ παραμιλοῦσε μονάχη της: «Τί βοῦρκος.... Καὶ δὲν ξαίρω, δὲν ξαίρω τίποτε... Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μὲ κάθε θυσία... Θέλω νὰ ζήσω ἀκόμα, δὲν θέλω ἡ ζωή μου νὰ διακοπῆ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ τέρατος... Θὰ φύγω, θέλω νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴν ἐξοχή... Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία, ἀπὸ εἰρήνη, ἀπὸ ἐξαγνισμό... Πρέπει νὰ φύγω...»

Τὴν μεθεπόμενη μέρα ἡ θυρωρὸς πῆγε στὸ Βλαδίμηρο ἕνα πακέττο μὲ παληὲς ἐπιστολές, γραμμένες ρωσσικά, ποὺ τὶς συνώδευε ἕνα γραμματάκι τῆς Λίας:

«Ἀντίο, Βλαδίμηρε, δὲν ἔπαψα νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὲ περιφρονήσω. Εἶσαι ἐλεύθερος. Νἆσαι εὐτυχισμένος ἀκόμα κι' ἂν ποτὲ σου δὲν μ' ἀγάπησες. Ἀργότερα, θὰ καταλάβης ἴσως, ὅταν θ' ἀγαπήσης, τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμες. Φεύγω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω ὅλον αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη. Ὡστόσο, ξαῖρε το καλά, πὼς ἡ θυσία ποὺ ἔκαμα γιὰ σένα μοῦ ἔγινε λιγώτερο μαρτυρικὴ γιατὶ σ' ἀγαπῶ. Ἀντίο».

◆

Αὐτὰ ὅλα σκέφτεται ἡ Λία, ἀπόψε, μέσα στὸ κατασκότεινο δωμάτιο, δίπλα στὸ τζάκι. Ἡ ὥρα πέρασε, ἡ φωτιὰ μισόσβησε κι' ὅλα, ὅλα ἀκόμα καὶ στὴ φύσι, κοιμήθηκαν. Ὡς τόσο, ἡ Λία δὲν ἀποφασίζει οὔτε ν' ἀνάψη τὸ φῶς, οὔτε νὰ φάη, οὔτε νὰ κοιμηθῆ. Ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται...

Νὰ τώρα, πέντε μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε, ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, σ' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι... Πέντε μῆνες... Ἄν εἶνε ὅπως φαίνεται, γιατρεύτηκε ἡ πληγή της... δὲν ξαίρει ὅμως ἀκόμα, ἂν ἐξακολουθῆ ν' ἀγαπάη τὸ Βλαδίμηρο... Θάπρεπε νὰ κάμη ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴ Ρώμη... τὸ πρῶτο ταξίδι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσι της στὸ χωριὸ αὐτό...

Ξαφνικά, μέσα στὴν ἥσυχη νύχτα, ἀκούστηκαν, στὸ πεζοδρόμιο τοῦ σπιτιοῦ, βαρειὰ βήματα. Τῆς Λίας τῆς κόπηκε ἡ ἀναπνοή. Δὲν φοβότανε — τὸ χωριὸ ἦταν ἥσυχο — ὡστόσο, μιὰ τρομάρα τὴν ἔπιασε καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ λαιμό.

Τὰ βήματα στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ Λία ἄναψε ἀμέσως τὸ φῶς τοῦ δωματίου — σὰν νὰ περίμενε κάτι τὸ τρομερό.

Χτύπησαν στὴν πόρτα.

Ἡ Λία τέντωσε τὸ αὐτί της κι' ἀφουγκράστηκε.

— Ἄνοιξε, Λία, εἶμ' ἐγώ.... ὁ Βλαδίμηρος.

Σιωπηλὴ χωρὶς καμμιὰ ἀντίδρασι καὶ καμμιὰ σκέψι, ὑπάκουσε. Γιὰ κάμποσο ἔμεινε ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο, ἀμίλητη. Αὐτός, εἶχε σωριαστῆ ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὡραίου προσώπου του ἦσαν γιὰ πρώτη φορὰ κουρασμένα. Νύχτες, πολλὲς νύχτες ἀϋπνίας εἶχαν ἀφήσει ἐπάνω τους τὰ ἴχνη των.

Ἡ Λία ἔνοιωσε, πὼς τώρα ὁ Βλαδίμηρος ἀγαποῦσε:

— Ὑπέφερες... ἐπὶ τέλους, ὑπέφερες...

— Λία, τώρα ἀρχίζω νὰ ζῶ. Ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσω τὴν ἡσυχία, ἡ ζωή μου εἶνε ἕνα διαρκὲς μαρτύριο. Πρέπει νὰ σκοτωθῶ γιὰ νὰ ξεχάσω τὶ ἀπαίτησα ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ ἄκουσε, πὼς νὰ στὸ πῶ... Ἡ θυσία σου ξέσκισε γιὰ μένα τὸν πέπλο, ποὺ μοῦ ἔκρυβε τὴν ἀγάπη... Ἡ ἀγάπη σου μοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἀγάπη μου... Μοῦ χάρισες τὴ ζωὴ καὶ μιὰ ψυχή... Τὸ παράδειγμά σου μὲ φώτισε... Ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ αὐτό, νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην καὶ νὰ φύγω...

Ἡ Λία χαμογελοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Ἡ θυσία της δὲν ἦταν μάταιη. Ἔνοιωθε τώρα τὸ λόγο τῆς ὑπάρξεώς της. Εἶχε θίξει τὴν εὐαίσθητη χορδὴ μιᾶς καρδιᾶς, εἶχε ἀγκαλιάσει ἕναν ἄλλο πόνο, εἶχε κάμει νὰ γεννηθῆ μιὰ ἄλλη ἀγάπη... Ὁ πόνος της εἶχε δημιουργήσει μιὰ ζωή!

Δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πῆ παρὰ μιὰ μόνη λέξι, ὅπου, ὅμως, ἔβαλε ὅλη της τὴ ψυχή:

— Μεῖνε...

ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΝΤΕΣΣΕΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΚΕΨΙΣ

Γνῶμες καὶ ἀπόψεις μεγάλων ἀνδρῶν

Ὅταν ἀποκτήσετε τὴν εὐτυχίαν μὴν ἀπαρνηθῆτε τὰς ἀρετὰς ποὺ σᾶς τὴν χάρισαν.
Ἀντρὲ Μωρουὰ

◆◆

Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἕνας ὕμνος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐναρέτου εἶνε ἁρμονία.
Σιέγκεβιτς

◆◆

Γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ κανεὶς πρέπει ἢ νὰ εἶνε πάντοτε σώφρων ἢ νὰ εἶνε πάντοτε ἄφρων.
Σὰρλ Ναρρέϋ

◆◆

Θυσιάζοντες τὰ πάντα στὸ καθῆκον μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι πὼς θ' ἀποκτήσετε τὴν εὐτυχία.
Φραγκλῖνος

◆◆

Εὐτυχία σημαίνει νὰ κάνῃ κανεὶς ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ.
Κόμησσα Ντιὰν

◆◆

Ἡ χαρὰ μᾶς ἀμείβει τοῖς μετρητοῖς γιὰ τὶς θυσίες ποὺ κάνουμε χάριν τοῦ καθήκοντος.
Ντεκυρὲ

◆◆

Εὐτυχία καὶ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος σημαίνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα.
Κὰντ

◆◆

Ὅσο περισσότερο σκέπτεται κανεὶς τόσο ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἀποκλειστικῶς ἀποτέλεσμα τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Ἡ ὑλικὴ ἀνεξαρτησία τὴν συμπληρώνει, ὅπως συμπληρώνουν ἡ βροχὴ καὶ ἡ καλοκαιρία τὴν εὐφορία τοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ μόνον ἡ βροχὴ καὶ ἡ καλοκαιρία, χωρὶς τὸ ἔδαφος δὲν παράγουν τίποτα, ὅπως δὲν παράγῃ τίποτα μόνον ὁ πλοῦτος, χωρὶς τὴν ἠθική.
Ζὰν Φινὸ

◆◆

Ἂν βγάλουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ ὡραῖο θὰ βγάλουμε ὅλη τὴν γοητεία τῆς ζωῆς.
Ζὰν-Ζὰκ Ρουσσὼ

◆◆

Ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀρετὴ συνδέονται μεταξύ τους μὲ ἁλυσίδες ἀπὸ σίδερα καὶ ἀπὸ διαμάντια.
Πλάτων

◆◆

Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς.
Βίκτωρ Κουζὲν

◆◆

Ζήτησε ἀπὸ τὴν ἀρετὴ νὰ σοῦ προδόσῃ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας.
Βίκτωρ Οὐγγὼ

◆◆

Μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀρετὴ χωρὶς εὐτυχία, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία χωρὶς ἀρετή.
Ἐμὶλ ντὲ Ζιραρντὲν

◆◆

Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ συνέπειαν εἶνε καὶ ἡ πιὸ μεγάλη του εὐτυχία.

◆◆

Μεγάλος ἄνθρωπος εἶνε μόνον ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴ περισσότερο ἀπὸ τὴν εὐτυχία.
Βωβεναργκ

◆◆

Οἱ παλῃὲς ἀντιλήψεις μοιάζουν μὲ τὰ σκουριασμένα καρφιά, ποὺ εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ τὰ βγάλῃς καὶ νὰ τὰ πετάξῃς.

◆◆

Οἱ γέροι, καθὼς καὶ οἱ γυναῖκες ποτὲ δὲν πρέπει νὰ καταχρῶνται τοῦ προνομίου τῆς ἀδυναμίας των.

◆◆

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ κανεὶς ἀπὸ ἕναν πειρασμό, εἶνε νὰ ὑποκύψῃ σ' αὐτόν.

◆◆

Κάθε ἀλλαγὴ στὴ ζωή μας, κι' ἡ πειὸ ἐπιθυμητὴ ἀκόμα, ἔχει τὴ μελαγχολία της. Γιατί ἐκεῖνο τὸ κάτι ποὺ ἀφήνουμε πίσω μας εἶνε ἕνα κομματάκι τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἔνοχος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνα δειλινὸ στὶς «κούνιες» τῆς Κηφισιᾶς ἕνα παιδάκι ἔπεσε καὶ χτύπησε τόσο δυνατά, ὥστε ἔμεινε ἀναίσθητο. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ ἔτρεξε βρισκόταν κι' ἕνας νεαρὸς γιατρὸς ποὺ ἔσπευσε νὰ παράσχῃ τὶς πρῶτες βοήθειες. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ φθάνει ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, μιὰ νέα γυναῖκα σύζυγος τραπεζίτου ποὺ μόλις ἀντικρύζει τὸ γιατρὸ χλωμιάζει γιατὶ ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν ἕνα παλαιὸν γνώριμό της. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ παιδάκι πηγαίνει στὸ σπίτι του μὲ τὴν πρόφασι νὰ ἰδῇ τὸ τραῦμά του.

Ἡ Ἔλσα—ἔτσι λεγόταν— ἦτανε κόρη ἑνὸς μεγαλογαιοκτήμονα μὲ πατριαρχικὲς ἀντιλήψεις.

Ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατέρας της ἔλαβε αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασι νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές τις καὶ νὰ ἔρθῃ στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ τῆς δηλώνει τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῇ ἕναν παραλῆ μεσόκοπο, ποὺ ἡ παρθενικὴ ὀμορφιά της τὸν ἔκαμε νὰ τὴν ποθήσῃ. Ἡ Ἔλσα ὑποκύπτει στὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, ἂν καὶ ἀγαπᾷ τὸν νεαρὸ γιατρὸ Γιῶργο Σταμέλο. Ὁ γιατρὸς αὐτὸς εἶνε ὁ σωτῆρας τῆς κόρης της ποὺ δὲν τὸ εἶχε δεῖ κἂν στὸ διάστημα ποὺ ἦτανε παντρεμένη.

14ον

Μόλις συνῆλθε σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ πρώτη του ἔννοια ἦτανε πῶς νὰ τρέξῃ γρηγορώτερα στὸ σπίτι τῆς Ἔλσας. Ἀλλὰ ἡ ὁρμή του ἀνεκόπη ἀπὸ μιὰ σκέψι. Πῶς θὰ πήγαινε; Πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἐπίσκεψι; Πῶς ἦτανε δυνατὸν νὰ μὴ προδώσῃ σὲ ὅσους εὕρισκε ἐκεῖ τὸν πόνο του, τὴν ἀγωνία του, τὴ λαχτάρα του γιὰ τὴν Ἔλσα;

Τί φρίκη, τί πόνος σπάραζε τὴ καρδιά του!

Νὰ μείνῃ σπίτι του τοῦ φαινότανε ἀδύνατον. Αἰσθανότανε πὼς γύρω του κι' ἀπάνω στὸ στῆθος του τὸν ζώνανε καὶ τὸν καίγανε φλόγες. Φλόγες μαρτυρίου.

Εἶχε διατάξει τὸν ὑπηρέτη του νὰ περιμένῃ διαταγὲς ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ εἶχε μείνει μόνος μὲ τὴν πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη κυρία ποὺ ἤξερε τὰ πάντα καὶ τὴν εἶχε στὸ σπίτι του σὰν ἀρχινοικοκυρὰ καὶ σὰν οἰκονόμο.

Μιὰ ἤρεμη κυρία ποὺ εἶχε δυστυχήσει καὶ βρῆκε σιμά του ἕναν εὐγενῆ καὶ ἀξιοπρεπῆ κύριο, τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦσε μὲ ἀφοσίωσι.

— Συμβαίνει κάτι φοβερό, τῆς εἶπε, κάτι ἀφάνταστο.

Ἐκείνη τὸν εἶδε κάτωχρο καὶ μὲ ἀληθινὴ σπαρακτικὴ ἀγωνία στὴν ἔκφρασί του.

Πρὸς Θεοῦ, τοῦ ψιθύρισε, τί συμβαίνει;

— Ἡ Ἔλσα, τὸ ἀθῶο καὶ τυραννισμένο αὐτὸ πλάσμα, σκότωσε τὸν ἄνδρα της!

— Ἀδύνατον! τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη κατάπληκτη.

— Τὴν κατηγοροῦν γιὰ μιὰ πρᾶξι ποὺ ἦτανε ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ὄχι νὰ κάνῃ, ἀλλ' οὔτε νὰ διανοηθῇ.

Καὶ σὰν ἄνθρωπος ποὺ μόλις συγκρατοῦσε τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ πόνου, ψιθύριζε σὰν τρελλός:

— Ἀδύνατον... ἀδύνατον....

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ κουδούνισε τὸ τηλέφωνο.

Ἡ οἰκονόμος ἔκανε νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικό.

— Ἀφῆστε, τῆς εἶπε.

Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ ὁ ἴδιος καὶ ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἄγνωστη.

— Ὁ ἰατρὸς κύριος Γεώργιος Σταμέλος, σᾶς παρακαλῶ;

— Ποιὸς τὸν ζητεῖ;

— Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Παρσέντη.

Ἡ καρδιά του σφοδροχτύπησε.

— Ποιὸς στὸ τηλέφωνο; ρώτησε.

— Ἐκεῖ ποῖος εἶσθε, σᾶς παρακαλῶ; τὸν ρώτησε καὶ ὁ τηλεφωνῶν.

— Εἶμαι ὁ ἰατρὸς Σταμέλος.

— Ὁ ἴδιος;

— Μάλιστα.

— Ἀκοῦστε, σᾶς παρακαλῶ, γιατρέ.

— Λέγετε.

— Σᾶς τηλεφωνῶ ἐγὼ ὁ ἀνακριτὴς κύριος Λάμπης.

Ἡ οἰκονόμος ποὺ κύτταζε τὸν γιατρὸ τὸν εἶδε νὰ ὠχριάσῃ βαθύτερα.

— Εἶσθε ὁ κουράντης γιατρὸς τοῦ κ. Παρσέντη;

— Μάλιστα.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐλᾶτε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ κ. Παρσέντη. Εἶνε ἀνάγκη.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε σὰν νὰ μὴν ἤξερε τίποτε δῆθεν.

— Εἶνε ἀνάγκη σπουδαία καὶ κατεπείγουσα. Σᾶς περιμένω.

Καὶ τοῦ συμπλήρωσε τὰ τελευταῖα λόγια του μὲ τὴ φράσι:

— Ἀνακριτὴς Λάμπης.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι τοῦ γιατροῦ.

— Πηγαίνω, εἶπε στὴν οἰκονόμο.

— Ποῦ, κύριε Γιῶργο; τὸν ρώτησε ἐκείνη μὲ ἀνησυχία καὶ συγκίνησι.

— Στὸ σπίτι τῆς Ἔλσας.

— Σᾶς ἐκάλεσαν;

— Ναί, κάποιος ἀνακριτής.

— Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ἀπευθύνω μιὰ γνώμη, κύριε Γιῶργο· πρὸς Θεοῦ, συγκρατηθῆτε ὅσο εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε μιὰ λέξι:

— Ὑπεράνθρωπον... ὑπεράνθρωπον...

Πῆρε τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτου του, τὸ ξέσχισε καὶ πέταξε τὰ κομμάτια του στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων τοῦ γραφείου.

Ἔπειτα ἔφυγε σιγηλὸς σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πάρει μιὰ ἀπόφασι.

Ὅταν ἔφτασε μετὰ λίγα λεπτὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Παρσέντη εἶδε κόσμο καὶ δύο ἀστυφύλακες ποὺ φυλάγανε τὴν εἴσοδο.

Ἔκανε νὰ μπῇ, ἀλλὰ οἱ ἀστυφύλακες τὸν ἐμπόδισαν.

— Ὁ γιατρός, ψιθύρισε.

Ἐκεῖνοι εἶχαν λάβει διαταγὴν καὶ εἰς τὴν δήλωσίν του τὸν ἄφησαν ἀμέσως νὰ περάσῃ.

Εἶχε συγκεντρώσει ὅσην ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν ψυχραιμίαν, ἀνέβηκε τὶς σκάλες χωρὶς καμμιὰ γρηγοράδα καὶ στὸ κεφαλόσκαλο εἶδε ἕναν ἄλλον ἀστυφύλακα.

— Εἶμαι ὁ γιατρὸς ποὺ ἐκλήθην, τοῦ εἶπε.

— Ἀπὸ ποῖον σᾶς παρακαλῶ, κύριε;

— Ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν κ. Λάμπην.

— Μάλιστα, περάστε.

Τὸν ὡδήγησε εἰς τὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ Παρσέντη, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε ἀφοῦ τοῦ εἶπε μιὰ φράσι.

— Σᾶς παρακαλῶ, νὰ περιμένετε.

Οὔτε στὶς σκάλες, οὔτε στὸ διάδρομο συνήντησε κανέναν ἄλλον ἄνθρωπο, ἀλλὰ οὔτε καὶ κανέναν τοῦ σπιτιοῦ. Οὔτε τὴ μητέρα τῆς Ἔλσας, ποὺ πίστευε πὼς θὰ τὴν ἔβλεπε ἀμέσως.

Μαζὶ μὲ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τὸν τυραννοῦσε τώρα καὶ ἡ ἀνυπομονησία.

Τὰ δευτερόλεπτα τοῦ φαινόντουσαν ὧρες καὶ τὰ λεπτὰ χρόνος ἀτελείωτος.

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρῶτο δεύτερο, τρίτο καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Καθὼς ἄνοιξε τὴν θύρα εἶδε ἀπ' ἔξω τὸν ἴδιο ἀστυφύλακα. Διέκρινε στὴν ἔκφρασί του μιὰ αὐστηρότητα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε, ὁ κ. Λάμπης μὲ ἐκάλεσε ἐπειγόντως. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιμένω περισσότερον.

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς εἶνε ἀπησχολημένος, τοῦ ἀπήντησε, περιμένετε.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τί συμβαίνει;

— Πῶς, δὲν γνωρίζετε;

— Τί θέλετε νὰ γνωρίζω; Ἐκλήθην ἐπειγόντως ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου μὲ ἕνα τηλεφώνημα τοῦ κ. ἀνακριτοῦ.

— Ἕνας φόνος, κύριε· ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα της μὲ μιὰ πιστολιὰ κατακέφαλα.

— Τρομερόν! Ὁ κ. ἀνακριτὴς δὲν μοῦ ἐτηλεφώνησε τίποτε.

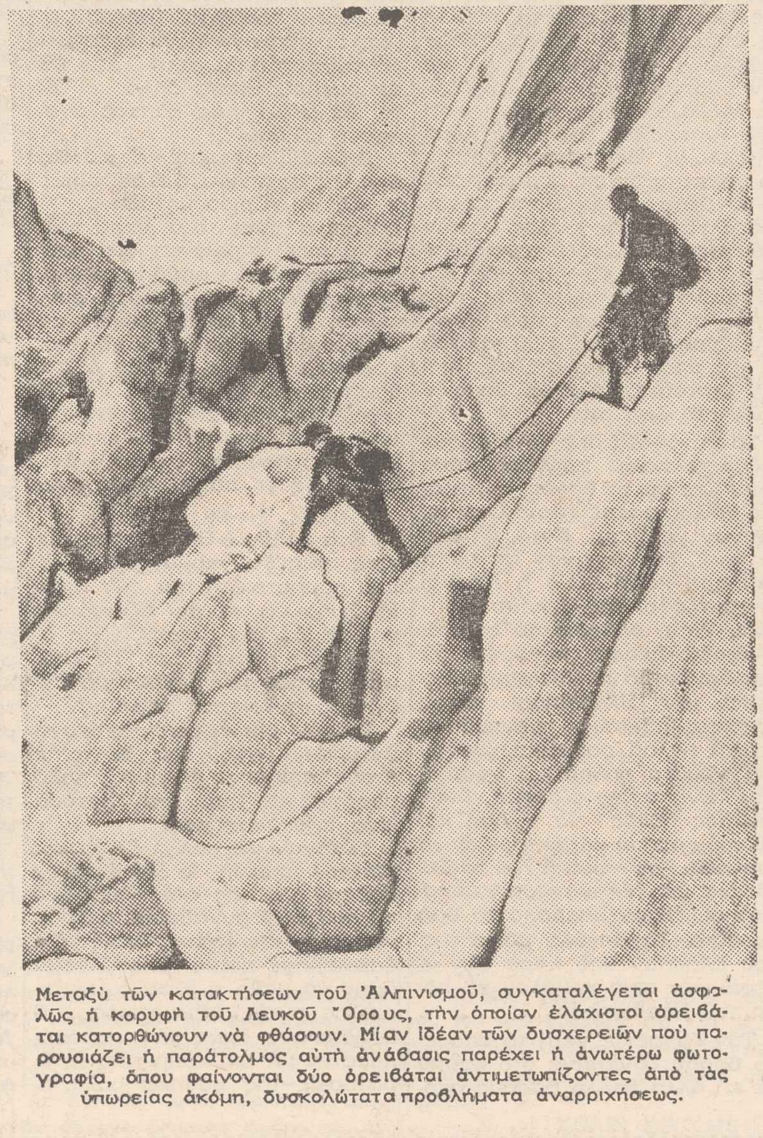

Μεταξὺ τῶν κατακτήσεων τοῦ Ἀλπινισμοῦ, συγκαταλέγεται ἀσφαλῶς ἡ κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, τὴν ὁποίαν ἐλάχιστοι ὀρειβάται κατορθώνουν νὰ φθάσουν. Μίαν ἰδέαν τῶν δυσχερειῶν ποὺ παρουσιάζει ἡ παράτολμος αὐτὴ ἀνάβασις παρέχει ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία, ὅπου φαίνονται δύο ὀρειβάται ἀντιμετωπίζοντες ἀπὸ τὰς ὑπωρείας ἀκόμη, δυσκολώτατα προβλήματα ἀναρριχήσεως.

Ἔρως

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

Ὁ Σταμέλος ὑπωπτεύθη πὼς ὁ ἀνακριτὴς εἶχε δώσει ἐντολὴν νὰ τὸν φρουρῇ ὁ ἀστυφύλαξ. Γι' αὐτὸ δὲν ἐζήτησε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ξανακλείστηκε στὸ γραφεῖο καὶ ἡ ἀγωνία του τώρα ἐκορυφοῦτο διαρκῶς.

Ὁ φόνος ἦτανε πλέον γεγονός, ἀλλ' ἀνεξήγητο.

Πῶς μποροῦσε ἡ Ἔλσα νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνδρα της, ἀφοῦ ἤξερε πὼς ἦτανε ἑτοιμοθάνατος; Γιατί νὰ τὸν σκοτώσῃ; Πρὸ ὀλίγων ὡρῶν ποὺ χώρισε μαζί της, κανένα ἄλλο αἴσθημα δὲν κυριαρχοῦσε στὴν ψυχή της ἀπὸ τὴν περιφρόνησι γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ τῆς εἶχε φερθῆ μὲ τόση ἀδιαφορία καὶ τόση ἄνανδρη σκληρότητα.

Τῆς εἶχε εἰπῆ πὼς ὁ καρκῖνος του ἦτανε προχωρημένος καὶ ἡ ζωή του λιγοστή.

— Θὰ πεθάνῃ πολὺ γρήγορα, τῆς ἐξήγησε, ἴσως ἐντὸς δύο-τριῶν ἑβδομάδων.

Γιατί νὰ τὸν σκοτώσῃ;

Μιὰ τέτοια τρέλλα, μιὰ τέτοια ἐξαψις ἦτανε ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη.

— Ἀδύνατο... ἀδύνατο... ψιθύρισε, σὰν νὰ αἰσθανότανε τὴν ὑπερτάτη ἀνάγκη νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἐνδόμυχες σκέψεις του, ἀδύνατον...

Θὰ ἔμεινε κλεισμένος στὸ γραφεῖο περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα, χρονικὸ διάστημα ποὺ τοῦ φάνηκε ἀτελείωτο.

Ἄξαφνα εἶδε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ.

Ἕνας ἄγνωστός του κύριος φάνηκε στὸ κατῶφλι καὶ ἀπὸ πίσω του κάποιος ἄλλος, ἄγνωστος κι' αὐτός.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε, τοῦ εἶπε ὁ πρῶτος.

— Ὁ ἀνακριτὴς κ. Λάμπης; ρώτησε.

— Μάλιστα. Γιατρὸς κ. Σταμέλος;

— Ναί.

Ὁ ἀνακριτὴς συνωδεύετο ἀπὸ τὸν γραμματέα.

Ὁ Γιῶργος ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τακτικῆς ἀνακρίσεως.

— Εἶσθε ὁ κουράντης ἰατρὸς τοῦ σπιτιοῦ; ἐρώτησε.

— Τοῦ σπιτιοῦ, ὄχι.

— Πῶς ὄχι; ρώτησε ἀπαθής, χωρὶς νὰ δείξῃ ἔκπληξιν.

— Πρό τινων ἡμερῶν ὅταν ὁ κ. Παρσέντης ἐπέστρεψε ἀσθενὴς ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, μὲ ἐκάλεσε κουράντη του.

— Ἀναλάβατε τὴν θεραπεία του;

— Τὸν ἐπεσκέφθην δύο φοράς, ἀλλὰ διέγνωσα ὅτι ἡ νόσος του ἀφ' ἑνὸς εἶνε ἀνίατος καὶ ἀφ' ἑτέρου πολὺ προχωρημένη.

— Τί νόσον διεγνώσατε;

— Καρκῖνον τοῦ στήθους, στὸ ὑπεζωκός.

Μιλοῦσε γιὰ τὸν Παρσέντη σὰν νὰ μὴν ἐγνώριζε ὅτι εἶχε σκοτωθῆ.

— Αὐτὴ ἦτο ἡ πεποίθησίς σας;

— Μάλιστα· καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίαν ἐλπίδα θεραπείας διέγνωσα, θὰ ἀραίωνα τὶς ἐπισκέψεις μου καὶ ἴσως θὰ παρῃτούμην τῆς παρακολουθήσεως.

— Ὅταν σᾶς τηλεφώνησα, ἐγνωρίζατε τί εἶχε συμβῆ ἐδῶ;

— Ὄχι, κύριε. Ὑπωπτεύθην ὅτι κάτι φοβερὸν συνέβη καὶ ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα ὅτι ἡ κυρία Παρσέντη ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα της. Αὐτὸ τὸ κρίνω ὡς ἐντελῶς ἀδύνατον.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἐρώτησα τὴ γνώμη σας, τὸν διέκοψε ὁ ἀνακριτής.

Ὁ γραμματεὺς ἐν τῷ μεταξὺ ἔγραφε καθισμένος στὸ γραφεῖο.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα, κ. ἀνακριτά; ρώτησε ὁ Σταμέλος ποὺ εἶχε πειραχτῆ.

— Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις σας συνηντήθητε μὲ τὴν κ. Παρσέντη;

— Βεβαίως.

— Τί ἐντύπωσι σᾶς ἔκαμε;

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε.

— Σᾶς ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν συζύγου, ἡ ὁποία πονοῦσε τὸν σύζυγό της;

— Μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς δυστυχοῦς πλάσματος;

— Ἀορίστως;

— Μάλιστα.

— Ἀνακοινώσατε εἰς τὴν κ. Παρσέντη τὴν κατάστασιν τοῦ συζύγου της;

— Τῆς ἀνεκοίνωσα ὅτι ἡ νόσος τοῦ συζύγου της ἦτο βαρυτάτη καὶ ὅτι κατὰ τὴν πεποίθησίν μου μόνον εἰς τὸν Θεὸν ἠδύναντο νὰ συγκεντρωθῶσιν αἱ ἐλπίδες τῆς σωτηρίας του.

— Γνωρίζετε ὅτι ἡ κυρία Παρσέντη μισοῦσε τὸν ἄνδρα της;

— Πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω, κύριε.

— Ὅτι εἶχε λόγους νὰ ἀπαλλαγῇ τὸ ταχύτερον ἀπὸ αὐτόν;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε, ἀλλὰ ἡ νόσος τοῦ Παρσέντη, καθὼς σᾶς εἶπα, ἦτο τοιαύτη, ὥστε ζήτημα ἂν θὰ ζοῦσε δυὸ ἑβδομάδες.

— Εἴπατε τρεῖς.....

— Τί δυό, τί τρεῖς, διέκοψε ὁ Σταμέλος. Ὁ Παρσέντης θὰ ἀπέθνησκε πολὺ γρήγορα. Αὐτὸ θὰ τὸ ἀποδείξῃ ἡ νεκροψία, συνεπῶς μοῦ φαίνεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀδύνατον νὰ ἐφόνευσε ἡ κυρία Παρσέντη τὸν ἄνδρα της, ἀφοῦ ἤξερε ὅτι θὰ ἀπέθνησκε μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Μοῦ φαίνεται, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, καθ' ὁλοκληρίαν ἀδύνατον.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ κρίσις σας;

— Μάλιστα.

Ὁ γραμματεὺς ἔγραφε πάντοτε.

— Ἔχουμε, κύριε, τὰς μαρτυρίας, τριῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθον πρῶτοι εἰς τὸ δωμάτιον, θραύσαντες τὴν θύραν.

Ὁ Γιῶργος κρεμάστηκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Τί μαρτυρίαν, ἂν ἐπιτρέπετε;

— Ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη ἔσωθεν καὶ ἡ κ. Παρσέντη εὑρέθη ὄρθια μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἐνῷ ὁ ἄνδρας της ὕπτιος ἐπὶ τῆς κλίνης του μὲ μιὰ σφαίρα εἰς τὸ πρόσωπον.

— Καὶ γιατί ἀποκλείετε μιὰ πιθανότητα, βεβαιότητα, θέλω νὰ πῶ, πὼς ὁ Παρσέντης ζήτησε νὰ σκοτώσῃ τὴν σύζυγό του;

Ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε ἕνα χαμόγελο ὄχι ἀπηλλαγμένο ἀπὸ εἰρωνεία καὶ χαιρεκακία.

— Ὁμιλεῖτε, κύριε, ὡς νὰ εἴσαστε συνήγορος τῆς κατηγορουμένης!... τοῦ εἶπε ἤρεμα καὶ ἀργά.

— Ἡ συνηγορία μου εἶνε φωνὴ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ψυχραιμίας, παρετήρησε ὁ Σταμέλος.

Ἀλλὰ λίγο-λίγο ἔχανε τὴν ψυχραιμία του. Ἡ ὀργὴ ἐκυρίευε τὴν ψυχή του.

Τοῦ φάνηκε πὼς ὁ ἀνακριτὴς ἤθελε μὲ τὰ λόγια του καὶ τὶς ἐρωτήσεις του νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὴν Ἔλσα, νὰ τῆς ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσι της, νὰ τὴν ἀποδείξῃ φόνισσα.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

◆◆

Η ΕΤΗΣΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΕΡΑΤΩΝ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε κατ' ἐξοχὴν οἱ ἄνθρωποι τῆς στατιστικῆς. Οἱ πειὸ παράδοξες στατιστικὲς ἔχουν γίνει στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ εὐφαντάστους καὶ ὑπομονητικοὺς ἀνθρώπους. Τελευταίως, λοιπόν, ὁ γιατρὸς κ. Τζὼν Τζέριμσον ἔκαμε μιὰν ἀνακοίνωσι ποὺ ἐπροκάλεσε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσι σχετικῶς μὲ τὰ γεννώμενα τέρατα.

Ὁ κ. Τζέριμσον, λοιπόν, ἐγκύψας ἐπὶ μακρὸν σὲ εἰδικὲς μελέτες, κατήρτισε μιὰ στατιστική, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία γεννῶνται κατὰ μέσον ὅρον τρία τέρατα τὴν μέρα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο!

«Ἐὰν ἠμποροῦσαν τὰ γεννώμενα τέρατα νὰ διατηρηθοῦν εἰς τὴν ζωήν, γράφει ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρός, θὰ συνεκεντρώνοντο εἰς μίαν διετίαν περὶ τὰς 11.000 τέρατα. Καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ περιορισθοῦν εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, θὰ ἐδημιουργεῖτο μία κοινωνία τεράτων, ἡ ὁποία, ἀσφαλῶς, θὰ ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα, ἂν καὶ τρομακτικὴ τὴν θέαν, διότι θὰ ἔβλεπε κανεὶς ἀνθρώπους μὲ τέσσερα πόδια, μὲ οὐράν, μὲ τρία μάτια, μὲ τέσσερα αὐτιά, μὲ μορφὰς ζώων κλπ.

Εὐτυχῶς, ὅμως καὶ γι' αὐτὰ καὶ γιὰ τὴν κοινωνίαν, τὰ τέρατα δὲν διατηροῦνται στὴν ζωὴ καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀπολαύσωμεν τὸ τρομερὸν θέαμα τὸ ὁποῖον ἐφαντάσθη ὁ Ἀμερικανὸς γιατρός.

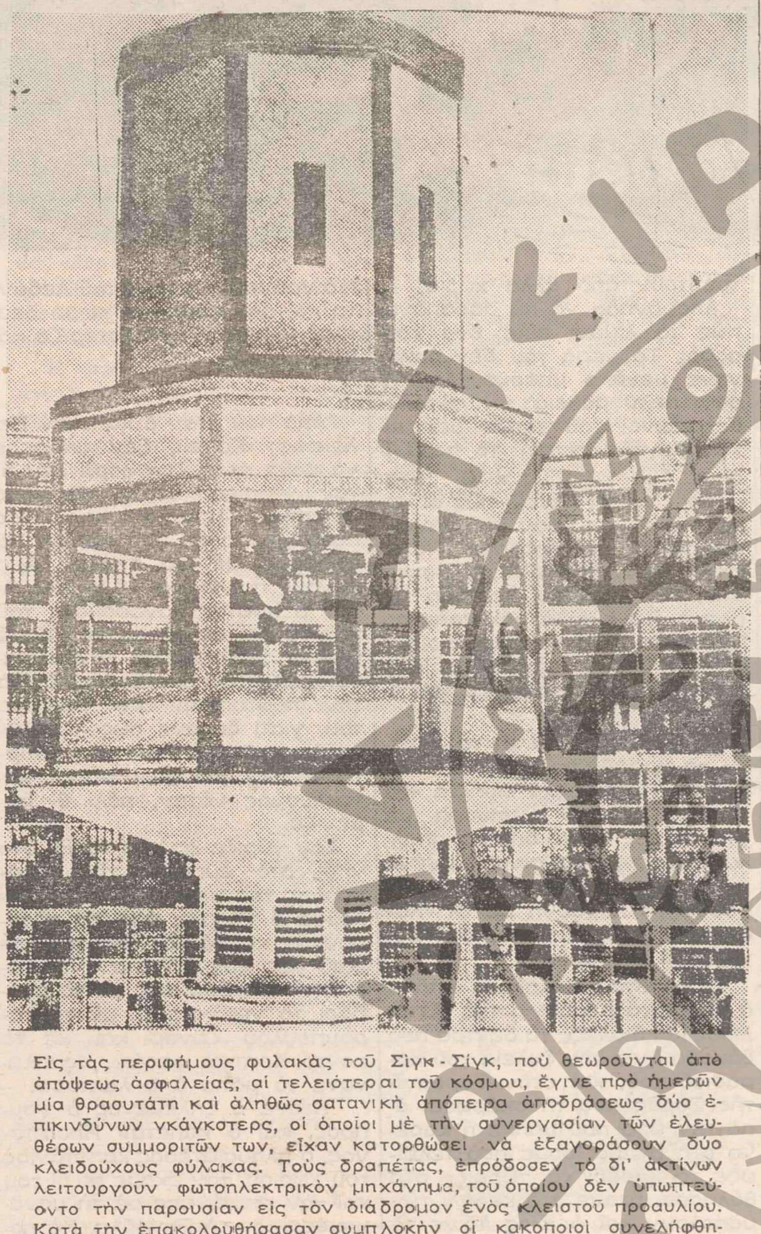

Εἰς τὰς περιφήμους φυλακὰς τοῦ Σιγκ-Σιγκ, ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ ἀπόψεως ἀσφαλείας, αἱ τελειότεραι τοῦ κόσμου, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μία θρασυτάτη καὶ ἀληθῶς σατανικὴ ἀπόπειρα ἀποδράσεως δύο ἐπικινδύνων γκάγκστερς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν ἐλευθέρων συμμοριτῶν των, εἶχαν κατορθώσει νὰ ἐξαγοράσουν δύο κλειδούχους φύλακας. Τοὺς δραπέτας, ἐπρόδοσεν τὸ δι' ἀκτίνων λειτουργοῦν φωτοηλεκτρικὸν μηχάνημα, τοῦ ὁποίου δὲν ὑπωπτεύοντο τὴν παρουσίαν εἰς τὸν διάδρομον ἑνὸς κλειστοῦ προαυλίου. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συμπλοκὴν οἱ κακοποιοὶ συνελήφθησαν σοβαρῶς τραυματισμένοι. Ἀνωτέρω μία χαρακτηριστικὴ ἄποψις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν φυλακῶν. Εἰς τὸ κέντρο τῶν κελλίων τὸ παρατηρητήριον μὲ τὰ μυδραλλιοβόλα.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

— Ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ περίφημο σκυλὶ ποὺ σᾶς φύλαγε τὸ σπίτι; Μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μοῦ τὸ πουλήσετε.

— Ἀλλοίμονο. Μοῦ τό... ἔκλεψαν!...

◆◆

—Δὲν εἶνε ὑγιεινὸ νὰ ἔχετε γουρούνια κοντὰ στὴν κρεββατοκάμαρά σας.

—Τί λέτε, γιατρέ; Δόξα τῷ Θεῷ, κανένα ἀπὸ τὰ γουρούνια μας δὲν ἀρρώστησε ἀκόμη!

◆◆

— Γκαρσὸν ἔλα δῶ! Μέσα στὸν καφέ μου, βρῆκα μιὰ μυῖγα.

Περίεργο, κύριε. Ἐγὼ νόμισα πὼς τὶς ἔβγαλα ὅλες!....

◆◆

—Τί ἀπέγινε ἐκεῖνος ὁ φίλος σου ποὺ ἔκανε διαρκῶς φάρσες καὶ ἀστεῖα;

— Νά... μιὰ μέρα πρότεινε στ' ἀστεῖα σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ τὴν παντρευτῇ κι' ἐκείνη δέχτηκε. Ἀπὸ τότε δὲν ξανάκανε ἀστεῖα....

◆◆

Στὸ θέατρο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως ἑνὸς τρομεροῦ μεσαιωνικοῦ δράματος.

Ὁ πρῶτος συνωμότης: Εἴμαστε μόνοι;

Ὁ δεύτερος συνωμότης (κυττάζοντας στὴν πλατεία): Σχεδόν.

◆◆

Ὁ ζητιᾶνος: Καλή μου κυρία ἔχω νὰ φάω ἕξη μέρες.

Ἡ κυρία: Στάσου, καλέ μου ἄνθρωπε, νὰ φωνάξω τὸν ἄνδρα μου.

Ὁ ζητιᾶνος: Εὐχαριστῶ, κυρία μου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀνθρωποφάγος!

◆◆

— Σοῦ εἶπα, Μαρία, νὰ μὴν βάλῃς κοντὰ στὴ φωτιὰ τὸ μπουκάλι μὲ τὴ βενζίνα.

— Δὲν πειράζει κυρία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι δεισιδαίμων.

◆◆

— Πότε θὰ παντρευτοῦν αὐτοὶ οἱ δύο;

— Ποτέ!

— Γιατί;

— Γιατί ἐκείνη δὲν θέλει νὰ τὸν πάρῃ πρὶν πληρώσῃ ὅλα του τὰ χρέη κι' ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πληρώσῃ ἂν δὲν τὴν παντρευτῇ...

◆◆

— Σᾶς φέρνω πίσω τὸ ρολόι ποὺ μοῦ φτιάξατε. Στὴν ἀρχὴ ἐπήγαινε πίσω εἴκοσι λεπτὰ τὴν ἡμέρα, τώρα πηγαίνει εἴκοσι λεπτὰ μπροστά.

—Μάλιστα, κύριε. Θέλει νὰ κερδίσῃ τὸ χαμένο καιρό.

◆◆

Ὁ μικρὸς Πίπης πηγαίνει μὲ τὴ μητέρα του στὸ φωτογράφο. Κλαίει ὅμως, διαρκῶς. Δὲν θέλει νὰ χαμογελάσῃ. Τότε ἐπεμβαίνει ἡ μητέρα του θυμωμένη:

— Δὲ μοῦ λές, Πίπη, πρέπει νὰ σοῦ κατεβάσω κἄνα δυὸ χαστούκια γιὰ νὰ χαμογελάσῃς;

◆◆

— Μιὰ ὡραία θέσι σὰν καὶ τὴ δική σας, κύριε διευθυντά, νὰ τί ἐπιθυμοῦσα.

— Ὅλοι ἴδιοι εἴσαστε. Ὀνειρευόσαστε μιὰ τεμπέλικη ζωή!

◆◆

Ἀνακριτής: Ὅταν εἴδατε τὴ γυναῖκα σας νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ, δὲν τρέξατε γιὰ νὰ τὴν πιάσετε;

— Πῶς, κύριε ἀνακριτά! Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ πάτωμα ποὺ εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δικό μας, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα... Ἐκείνη εἶχε προλάβει κι' ἔπεσε.

◆◆

— Λοιπόν, Τοτό, τὸ κρέας τῶν ζώων τὸ τρῶμε. Καὶ τὰ κόκκαλα τί τὰ κάνουμε;

— Τὰ βάζουμε στὴν.... ἄκρη τοῦ πιάτου!

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΕΛΑΪΣΙΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Π. Ι. ΚΑΨΗ

Ὅλοι οἱ γέροι καπετάνιοι τῆς Σύμης θυμοῦνται τὸν ἀόμματο καραβοκύρη μὲ τὰ γένεια του τ' ἄσπρα, μὲ τὸ ἀπὸ ἄσπρο καραβόπανο βρακί του καὶ μὲ τὴ χρυσὴ ἀνελέττα στ' αὐτί, ποὺ μὲ μιὰ παληὰ λυρίτσα ἐτραγουδοῦσε σὲ κάθε γιορτὴ τὴ ρίμα τοῦ καπετὰν Λευτέρη τοῦ Πελαΐσιου:

Ποιὸς θέλει γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ (μάθη
τὴ ρήμα τοῦ Λευτέρη καὶ νὰ κλάψη
Ἦτανε καπετάνιος ξακουσμένος.

◆ ◆

Μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη, σ' ἕνα μικρὸ καφενεδάκι ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ Μοναστῆρι τοῦ Πανορμίτη, ὁ ἀόμματος τραγουδιστὴς μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία, ποὺ τραγουδοῦσε μὲ τὴν ἄτεχνη λύρα του καὶ μὲ τοὺς ἁπλοϊκοὺς στίχους του.

◆ ◆

«Τὸ χωριό μου —ἄρχισε— ἡ Ἁγία Παρασκευή, ἔχει τὸ πιὸ σίγουρο λιμάνι τοῦ Λεβάντη. Φυσικὸ λιμάνι, μὲ βουνὰ ἀντὶς γιὰ μουράγια, στενόμακρο καὶ παστρικό. Οὔτε ξέρες, οὔτε λένες ἔχει στὸ ἔμπα του σὰν ἄλλα, καὶ μπορεῖ νὰ μπῆ κανεὶς μέσα ὅσο σκοτεινὰ νᾶναι. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν βάλανε ποτὲ φανάρι.

Κανένας καιρὸς δὲν τὸ πειράζει καὶ τὰ μπάρκα ποὺ ἀράζουνε μέσα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ βγάλουνε πριμάτσες. Τὸν πιὸ πολὺ καιρὸ τὸ λιμάνι τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς ἦταν ἄδειο, γιατὶ ξένα μπάρκα δὲν ἔρχονταν ποτέ. Μόνο ἅμα ἦταν τρικυμία καὶ τρώγανε καμμιὰ κατσάδα ἀπὸ τὴ Νοτιά, τὸ θυμούντανε. Τὰ ντόπια πάλι, ὅλο ταξιδεύανε. Μόνο δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ἐρχόντουσαν στὴν πατρίδα. Τὰ Χριστούγεννα καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Καὶ πάλι ἔμεναν 15—20 μέρες, ἀλλάζανε τσοῦρμο, ἔκαναν ἐπισκευὴ καὶ ὕστερα δρόμο. Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, οἱ ναῦτες γλεντοῦσαν, ἔκαναν τοὺς ἀρραβῶνες τους, τοὺς γάμους των καὶ ξεύκολα ταξίδι.

Οἱ γκαγκάβες τραβοῦσαν γιὰ τὴ Μιστράτα, οἱ ἀνεμότρατες γιὰ τὴ Ρούμελη, οἱ τράτες γιὰ τὰ νησιὰ καὶ τὰ ἐμπορικὰ γιὰ ὅπου εὕρισκαν ναῦλο. Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ ἀπὸ βραδὺς τὸ πόρτο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ σκάφη, τὸ πρωῒ ἔμενε ἄδειο. Κάτι μικρομπατέλοι μοναχὰ μένανε: ἄλλοι τραβηγμένοι στὴ στεριὰ γιὰ νὰ γίνουν ξύλα καὶ ἄλλοι μισοβουλιαγμένοι στὸ γιαλουδάκι (ἔτσι τὸ λέγανε ἕνα ξεχωριστὸ λιμανάκι, ποὺ εἶνε μέσα - μέσα στὸ πόρτο) ἀνίκανοι γιὰ ταξίδι πειά. Μὲ τὸ φευγιὸ τῶν πλοίων, ἔκλειναν τὰ καφενεῖα τοῦ νησιοῦ, οἱ παιχνιδιάτοροι μὲ τὰ βιολιά των καὶ μὲ τὰ σαντούρια των φεύγανε στὰ χωριὰ των καὶ τὰ κορίτσια βάζανε τσεμπεροσιὰ κι' ἀρχίζανε τὸ μπλέξιμο τοῦ διχτυοῦ καὶ δὲν βγαίνανε ἀπὸ τὸ σπίτι καθόλου ἴσαμε ποὺ νὰ τελειώσῃ τὸ ταξίδι γιὰ νὰ στολιστοῦν πάλι καὶ νὰ βγοῦν στὸ ξεπρόβγαλμα.

Καὶ πάλι ὄχι ὅλα τὰ κορίτσια. Μονάχα οἱ φαντίνες.

Αὐτὲς ἅμα ἐσίμωνε ὁ καιρὸς τοῦ γυρισμοῦ, κάθε βράδυ βάζανε τὰ καλά τους ροῦχα, ἂν ἦταν καλοκαῖρι στόλιζαν τὰ μαλλιά τους μὲ ἀγριολούλουδα, καὶ κοπαδιαστὲς βγαίνανε ἴσαμε τὸ Μουνταράκι (ἔτσι λέγανε τὴ δεξιὰ ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ) καὶ ἀπὸ κεῖ ἀγναντεύανε τὸ πέλαγος, καρτερῶντας νὰ ξεχωρίσουν ἀνάμεσα στὰ κύματα τὸ ἄσπρο πανὶ τῆς μπρατσέρας ποὺ ἐλπίζανε πῶς ἦταν μέσα ὁ ἀγαπημένος των.

Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, πῶς πολλὲς γκαγκάβες, ὅσες ἦσαν ἀπὸ 600 κιλῶν καὶ πάνω, ἔκαναν χρονιάρικο ταξίδι, γιατὶ δουλεύανε στὴν Μπαρμπαριά. Ἦτανε τὰ λαμπηδούσικα. Ἔτσι τὰ λέγανε, γιατὶ τὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ ἀράζανε ἅμα περνοῦσαν τὸ κανάλι τῆς Μπαρμπαριᾶς, ἦταν ἡ Λαμπηδοῦσα. Τὰ λαμπηδούσικα φεύγανε τὶς Ἀποκρηὲς ἀπ' τὸ λιμάνι τοῦ χωριοῦ καὶ γυρίζανε τὸ Νοέμβριο· γι' αὐτὸ μέσα στὰ χαρούμενα τραγούδια ποὺ τραγουδούσανε οἱ φαντίνες στὸ πρόβγαλμα, ἄκουγες πότε καὶ πότε καὶ κᾶναν ἀναστεναγμό, καὶ τὸ λυπητερὸ τραγοῦδι τῆς ἀναθεματισμένης Μπαρμπαριᾶς. Τὸ τραγουδούσανε ἐκεῖνες ποὺ οἱ ἀγαπημένοι των ἦσαν μπαρκαρισμένοι μὲ τὰ λαμπηδούσικα.

Μέσ' στὴ μέση τοῦ λιμανιοῦ ἦταν μιὰ φυκιάδα. Ἡ φυκιάδα αὐτὴ ἦτανε ἕνα θαλασσινὸ λειβάδι, γιατὶ ἦτανε γεμάτη χέλια καὶ κωβιούς. Κάτι κωβιοὶ μαῦροι, ὄχι πολὺ μεγάλοι, καὶ πολὺ κουτοί. Τοὺς πιάναμε μὲ τὸ καλάμι πολὺ εὔκολα. Τοὺς κωβιοὺς αὐτοὺς τοὺς λέγαμε «φυκιαδίτες». Καὶ τοὺς λέγαμε ἔτσι γιὰ νὰ τοὺς ξεχωρίσουμε ἀπὸ κάτι ἄλλους κωβιοὺς παρδαλούς, ποὺ ἦσαν πολὺ δειλοί. Αὐτοὺς τοὺς λέγαμε «πετρίτες», γιατὶ ἦσαν πάντα κοντὰ σὲ πέτρες.

Κάποτε-κάποτε, θυμοῦμαι πῶς πιάναμε καὶ κανένα κωβιὸ μεγάλο, πολὺ ἀσπρειδερό, μὲ χείλια κατακόκκινα. Οἱ ψαράδες τοὺς λέγανε τοὺς κωβιοὺς αὐτοὺς «πελαΐσιους», γιατὶ ζούσανε στὸ πέλαγος καὶ μόνο ἅμα γερνοῦσαν γύρευαν τὰ ἥσυχα λιμάνια. Ἔτσι οἱ θαλασσινοὶ τοῦ νησιοῦ μας ἦσαν κι' αὐτοὶ Πετρίτες καὶ Φυκιαδίτες. Ὅσοι ἦσαν ψαράδες τρατάρηδες καὶ παραγαδιάρηδες καὶ χταποδάδες, τοὺς λέγανε Πετρίτες, γιατὶ ἦσαν πάντα στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ εἶχανε τὸ ἕνα ποδάρι στὴ θάλασσα καὶ τὸ ἄλλο στὴ στεριά. Αὐτοὶ ἦσαν ὕστερα ἀπὸ τοὺς Τοπακάδες (ποὺ θὰ ποῦμε γι' αὐτοὺς παρακάτω) οἱ πιὸ περιφρονημένοι τοῦ νησιοῦ.

Ὅσοι ταξιδεύανε Ρούμελη καὶ Μπαρμπαριὰ τοὺς λέγανε Φυκιαδίτες, γιατὶ ὅσο νᾶναι σπάνια πλησιάζανε στὴ στεριά. Αὐτοὶ ἦσαν, σὰν νὰ ποῦμε, οἱ πιὸ καλοὶ τοῦ νησιοῦ.

Οἱ Τοπακάδες, ποὺ λέτε, ἦσαν οἱ μπακάληδες καὶ οἱ καφετζῆδες. Περιφρονημένοι ἄνθρωποι. Θεὸς φυλάξοι, κορίτσι τοῦ νησιοῦ νὰ πάρῃ τόπακα. Μποροῦσε νὰ χτικιάσῃ ἀπ' τὴν ντροπή της. Γι' αὐτὸ οἱ καϋμένοι οἱ τοπακάδες γυρεύανε καὶ βρίσκανε κορίτσια γιὰ νὰ παντρευτοῦν ἀπὸ ἄλλα χωριά.

Λησμόνησα νὰ πῶ παραπάνω, πῶς τὸ λιμάνι εἶχε ἕνα κουσοῦρι. Τὰ νερά του δὲν σηκώνανε μεγάλα μπάρκα. Δὲν ἦσαν πολὺ βαθειά· γι' αὐτὸ οἱ θαλασσινοὶ τοῦ τόπου δὲν εἶχαν μεγάλα σκάφη· τὸ πολὺ ἴσαμε δυὸ χιλιάδες κιλῶ. Ἔτσι μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πῶς οἱ καπεταναῖοι μας ἦσαν δυὸ λογιῶ: φυκιαδίτες καὶ πετρίτες. Πελαΐσιους δὲν εἴχαμε πάρα μόνον ἕνα, τὸν καπετὰν Λευτέρη Ἀσλάνη, ἢ πιὸ καλά, τὸν καπετὰν Πελαΐσιο, γιατὶ τὸ παρατσούκλι αὐτὸ τοὔμεινε σὲ βαθμό, ποὺ ξεχάστηκε τὸ προγονικό του ὄνομα.

Ἡ «Ναζαρὲτ» —ἔτσι τὸ λέγανε τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Πελαΐσιου— ἦτανε μιὰ σκοῦνα 400 τόννων, μὲ δυὸ ἄλμπουρα, μὲ σταυρωσιὲς καὶ τὰ δυὸ καὶ μπαλλωμένα ἴσαμε τὰ ἴσαλα. Κανένα μπάρκο στὸ Λεβάντη δὲν μποροῦσε νὰ παραβγῇ μὲ τὴ «Ναζαρὲτ» στὴν ὀμορφιά, στὴ δύναμι καὶ στὸ δρόμο.

Ὁ καπετὰν Πελαΐσιος ἐπῆγε ὁ ἴδιος στὰ ρουμάνια τῆς Ἀττάλειας καὶ διάλεξε τὰ δέντρα ποὺ θἄκοβαν γιὰ τὴν ξυλεία τοῦ καραβιοῦ του, καὶ στὸν Ταρσανᾶ τῆς Σύρας ποὺ τὴ σκάρωσε, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκε ἡ καρένα στὴ σκάρα ἴσαμε ποὺ τελείωσε τὸ καράβι καὶ τὤρριξε στὴ θάλασσα, ἤτανε στὸ κεφάλι τῶν μαστόρων καὶ ὁ ἴδιος ἔδινε τὰ σχέδια σὲ δαύτους: τόσα πόδια φάρδος ἡ πλώρη, τόσα ἡ πρύμη. Ἐδῶ θὰ μπῆ τὸ πελώριο κατάρτι, ἐκεῖ τὸ πρυμνηνὸ καὶ τόσο ὕψος θἄχῃ ἡ κουπαστή. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὁ Πελαΐσιος πῶς ἔπρεπε νὰ ἦταν τὸ καράβι ποὺ θὰ δάμαζε τὴ θάλασσα. Τὰ πανιὰ τῆς «Ναζαρὲτ» τὰ ἔκοβε καὶ τὰ ἔρραβε ὁ ἴδιος. Ἂν καμμιὰ φορὰ στὸ πέλαγος, εἴτε ἀπὸ βροχή, εἴτε ἀπὸ ἀέρα ἐξουντάριζε καμμιὰ γάμπια ἢ κανένας φλόκος, ὁ καπετὰν Πελαΐσιος τὤβλεπε πρὶν τὸ ἰδοῦν οἱ ἄλλοι καὶ ἀμέσως κατέβαζε τὸ πανί, τὸ ξύλωνε καὶ τὸ ξανάρραβε χωρὶς νὰ χασομερήσῃ καθόλου τὸ καράβι. Ἔτσι ἡ «Ναζαρὲτ» ἦταν τὸ πιὸ γρήγορο μπάρκο τοῦ Λεβάντη καὶ σὰν εἶχε τὸν καιρὸ δευτερόπρυμνα, κοντρεστάριζε καὶ μὲ βαπόρια.

◆ ◆

Ἀπὸ ποῦ ἦταν ὁ καπετὰν Πελαΐσιος; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ ποτέ. Μιὰ φορὰ δὲν ἦταν ντόπιος. Ἦταν νεράϊδας γέννημα; Ἦρθε στὸ χωριό μας πολὺ μικρὸς καὶ μπαρκάρισε λεβαδῶρος μὲ μιὰ τράτα. Ἅμα γένηκε παλληκάρι 18 χρονῶ, ἦταν ὁ πρῶτος παγαδοῦρος τοῦ χωριοῦ καὶ σὲ ἡλικία 20 χρονῶ γένηκε περάματζης. Οἱ καπεταναῖοι ἐκάνανε σκοτωμὸ ποιὸς θὰ τὸν πρωτοπάρῃ στὸ τσοῦρμο του, γιατὶ ξέρανε πῶς ἡ ψαροπούλα τοῦ Λευτέρη, ὄχι φουρτοῦνα, ὄχι μπουρίνια μὰ καὶ κατακλυσμὸς νᾶταν, πάλι θ' ἀρμένιζε.

Σὰν γύριζε ἀπὸ τὸ ταξίδι στὸ νησί, στὸ ἔμπασμα τῆς ψαροπούλας του μέσ' στὸ λιμάνι χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς τρομπουνιὲς καὶ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ ἅμα τὸν ἔβλεπαν νὰ διαβαίνῃ τοὺς δρόμους μὲ τὰ σαλβάρι τὸ γυαλιστερό, μὲ τὸ ταραμπουλοὺ ζωνάρι καὶ μὲ τὸ κοντὸ Κρητικὸ φεσάκι, χαμηλώνανε τὰ μάτια ἀπὸ λαχτάρα.

Ἦτανε ὁ ζηλεμένος ὁ γαμπρός, καὶ ὁ καπετὰν Μπαστιᾶνος, ὁ πλουσιώτερος καπετάνιος τοῦ χωριοῦ, τὸν ἔκαμε παιδί του καὶ τὸν στεφάνωσε μὲ τὴ μοναχοκόρη του τὴ Ρηνοῦλα. Μὰ ποτὲ σὲ κανένα δὲν εἶπε τὸν ἔρωτά του, ὄχι ἀπὸ δειλία, ἀλλὰ ἀπὸ περηφάνεια. Τὴν ἀγαποῦσε βαθειά, ἐσωτερικὰ κι' ἂν ὁ πατέρας της δὲν τοῦ τὴν ἔδινε, ὁ Πελαΐσιος θὰ τὴν ἔπαιρνε μὲ τὸ σπαθί του. Ποτὲ δὲν τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἄφησε νὰ τοῦ ζητήσῃ τίποτα, γιατὶ ἡ Ρηνοῦλα δὲν εἶχε ποτὲ ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα. Ὁ Πελαΐσιος ἐκαταλάβαινε τί θέλει ἡ ἀγαπημένη του χωρὶς νὰ τοῦ τὸ εἰπῆ.

Μιὰ φορὰ τὰ Χριστούγεννα, στὴν ἐκκλησία, ἡ Ρηνοῦλα εἶδε μιὰν καπετάνισσα νὰ φορῇ ἕνα λαχοῦρι Δαμασκηνό.

—Κύττα τί ὄμορφο λαχουρί! εἶπε στὸν ἄνδρα της.

Ὁ Πελαΐσιος δὲν μίλησε, στὸ ταξίδι του ὅμως, ὕστερα, ἅμα γύριζε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἔχασε 150 μίλια γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μπεροῦτι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρῇ λαχοῦρι γιὰ τὴ Ρηνοῦλα, καλύτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἶδε.

Σὰν γύρισε καὶ τῆς τὸ ἔδωσε, τῆς εἶπε:

—Πάρτο, τὸ βρῆκα φτηνὸ καὶ στὸ πῆρα.

Ἅμα παντρεύτηκε ὁ Πελαΐσιος ἄφησε τὴν ψαροπούλα καὶ ἔκαμε γκαγκάβα. Σὲ δυὸ χρόνια δούλεψε ὅλη τὴν κοστέρα, ἀπὸ τὴν Ματερούχα ἴσαμε τὴ Σφάγη. Ὕστερα βαρέθηκε τὴν γκαγκάβα καὶ πῆρε μιὰ τρεχαντήρα καὶ ἔκαμε λαθρεμπόριο. Κουβαλοῦσε ὅπλα ἀπὸ τὴ Σύρα στοὺς ἀραπάδες τοῦ Τούνεζι. Τὰ φραντσέζικα βασιλικά, λυσσάξανε γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, μὰ ποῦ; Μήπως ταξίδευε ποτὲ μέρα; Ἀπὸ τὸ λαθρεμπόριο αὐτὸ πλούτισε πολύ. Ἔκτισε στὸ χωριό, στὴν ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ, ἕνα σπίτι, σὰν κάστρο, καὶ ὕστερα σκάρωσε τὴ «Ναζαρέτ».

—Οὔφ! ἔλεγε στοὺς φίλους του, δόξα τῷ Θεῷ ποὺ θὰ μπορέσω νὰ ταξιδέψω κομμάτι σὰν ἄνθρωπος. Αὐτὴ ἡ ἄσπρη θάλασσα, βρὲ ἀδελφέ, εἶνε σὰν λίμνη: σὲ κάθε ἄλλαγμα στὴ βόλτα τὸ μπαστοῦνι σου βρίσκει τὴ στεριά. Ἔ! μπρέ, νὰ βγοῦμε μιὰ ὄξω ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ!!

Καὶ τὰ μάτια τοῦ καπετάνιου ἄστραφταν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ περηφάνεια.

Ἅμα ἑτοιμάσθηκε ἡ «Ναζαρὲτ» καὶ ἦρθε στὸ χωριό, ὅλοι οἱ θαλασσινοὶ τρίβανε τὰ μάτια τους. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κατεβήκανε στὸ λιμάνι γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ ὡραιότατο καράβι, ποὺ σὰν ὑπερήφανος ἀφέντης δὲν καταδεχότανε νὰ μπῆ μέσα, παρὰ ἦταν ἀραγμένο στὴν μποῦκα τοῦ λιμανιοῦ ἀντίκρυ στὸ σπίτι τοῦ καπετάνιου.

Βάρκες καὶ βαρκοῦλες τὸ περιτριγυρίσανε καὶ στὴν ψυχὴ τῶν μούτσων γεννήθηκε ἡ λαχτάρα νὰ μεγαλώσουν πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ μπαρκάρουν μὲ τὴ «Ναζαρέτ».

Ἡ καπετάνισσα ἔκαμε τηγανίτες καὶ κουραμπιέδες γιὰ νὰ φᾶν οἱ φιλενάδες της ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ τῆς ποῦν τὰ συχαρίκια των καὶ ὁ Πελαΐσιος ἄνοιξε γιὰ τοὺς καπεταναίους τοῦ νησιοῦ μιὰ βαρέλα κρασί, ποὺ τὴ σφράγισε τὴ χρονιὰ ποὺ παντρεύτηκε.

—Καλὰ ταξίδια, καπετάνιο!

—Καλὲς θάλασσες!

—Καλὰ διάφορα!

Οἱ νέοι ναῦτες χάσανε τὸν ὕπνο τους. Ὅλοι παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ μπαρκάρουν μὲ τὴ «Ναζαρέτ». Ὁ καπετὰν Πελαΐσιος, στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν πολὺ μίζερος. Ἐδιάλεξε τὸ πλήρωμά του μέσα ἀπὸ τὰ πιὸ καλὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ. Ἔλεγε σ' ὅσους γυρεύανε νὰ μπαρκάρουν μαζύ του:

—Βρὲ Νικολό, καλὸς εἶσαι, μὰ δὲν εἶσαι γιὰ τὴν «Ναζαρέτ»· νὰ φᾷς ἀκόμα κάμποσα παξιμάδια καὶ βλέπουμε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

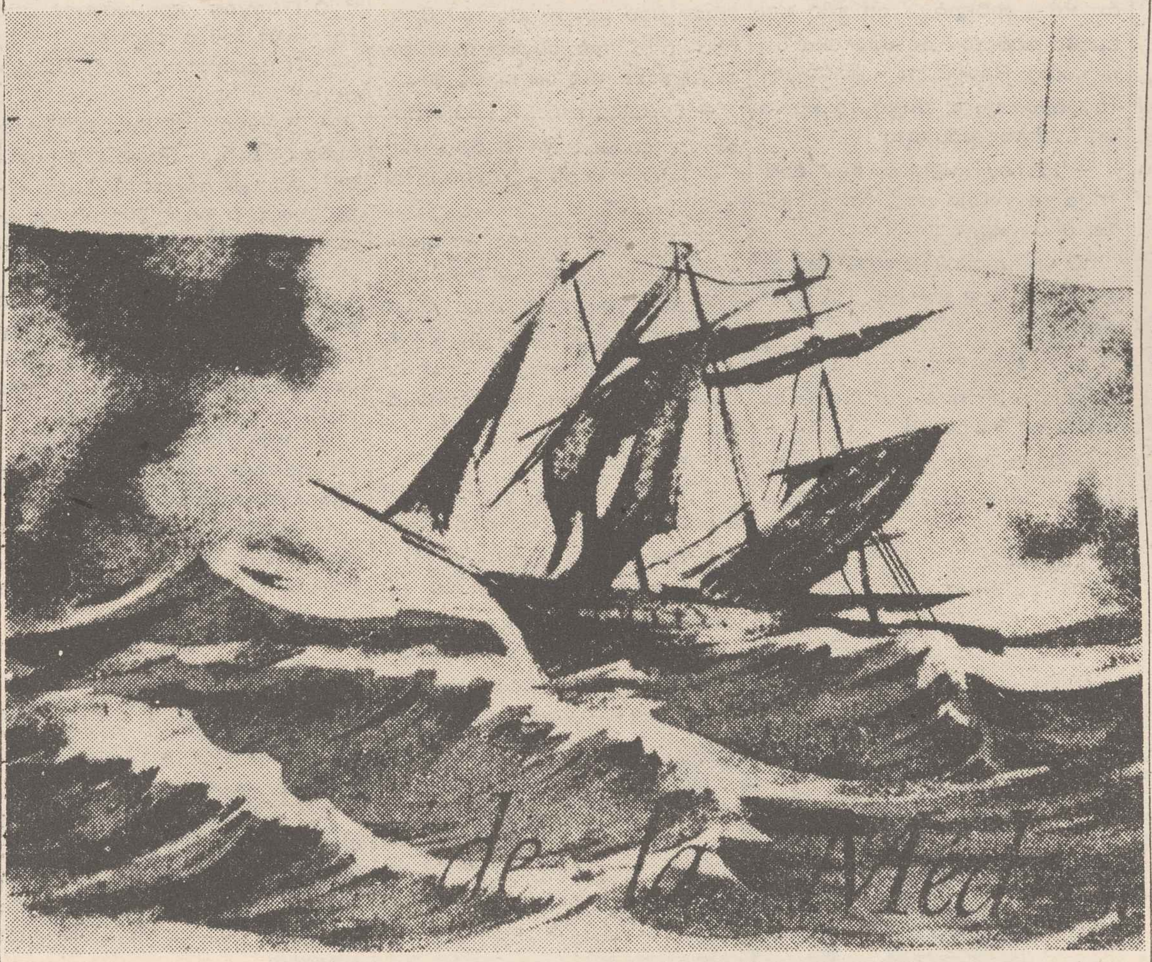

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

ΙΔ'

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἂς μεταφερθοῦμε στὴν Ἀμερική.

Ὁ Μέλβιν Πύρβις, ἕνας ἐκ τῶν ἱκανωτέρων ντέτεκτιβ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῶν τελευταίων χρόνων, ἔζησε κατὰ τὴν νεανικήν του ἡλικία σὲ μία μικρὴ πόλι, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ κτηματίας. Στὴ μικρὴ αὐτὴ ἀγροτικὴ πόλι ἔμαθε πρὸ παντὸς ἱππασία καὶ σκοποβολὴ καὶ τοῦτο τοῦ ὑπῆρξε ἰδιαιτέρως χρήσιμο κατὰ τὴν κατόπιν ἀστυνομικήν του σταδιοδρομίαν. Ἦρθε ἐν τούτοις ἡ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διαλέξῃ ἕνα ἐπάγγελμα καὶ δὴ μεταξὺ ἐμπόρου καὶ δικηγόρου. Ἐξέλεξε τὸ νομικὸ στάδιον, ἀλλά, μετὰ εἴκοσι μηνῶν δικηγορικὴ ζωή, ἐκατάλαβε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ σταδιοδρομήσῃ ὡς δικηγόρος καὶ παρουσιάσθηκε εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἐρευνῶν τῆς Οὐασιγκτῶνος. Ἐν τούτοις καὶ ὡς ἀστυνομικὸς δὲν εἶχε ἀρχικῶς καμμίαν ἐπιτυχίαν καὶ οἱ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἔγραφαν κατ' ἐπανάληψιν ἐναντίον του. Τοῦτο τὸν ἔκανε σκληρὸ καὶ πολὺ προσεκτικὸ καὶ τότε ἐσκέφθηκε νὰ κηρύξῃ τὸν ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τῶν γκάγκστερς, τοὺς ὁποίους κανεὶς ὡς τότε δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐνοχλήσῃ σοβαρῶς.

Ἐσχημάτισε, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία του μίαν ὁμάδα ἀστυνομικῶν καὶ ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον του μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Κατόπιν ἔγινε πάλι δικηγόρος. Ἰδοὺ ἡ τελευταία φάσις τῆς σταδιοδρομίας του, ὡς ἀστυνομικοῦ:

Ὁ κύριος Οὐΐλλιαμς ἀπὸ τὸ Σαὶντ Πὼλ τῆς Μινεζότας εἶχε ἔρθει εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ εἰς τὸ δικαστικὸν μέγαρον τὸν Μέλβιν Πούρβις. Ἀπὸ τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Σώματος κατὰ τῷ 1928, τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἐρευνῶν εἶχε ἀποκτήσει τὴν φήμην Ἀμερικανικῆς Σκώτλαντ Γιάρντ. Ἀπὸ τὴν φήμην αὐτὴν μέγα μέρος ὠφείλετο εἰς τὸν Μέλβιν Πούρβις, τὸν ἀμείλικτον ἀντίπαλον τῶν γκάγκστερς, τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος τοῦ ἐγκλήματος τῆς Ἀμερικῆς εἶχεν ἐπωνομάσει «Σιδερένιο Χέρι».

Ὁ κ. Οὐΐλλιαμς ἐπερίμενε νὰ δῇ μπροστά του ἕναν γερὸν ἄνδρα μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικά, ἐνῷ παρουσιάσθηκε ἕνας κομψός, ἀδύνατος νέος, μὲ φρεσκοσιδερωμένα ροῦχα περιπάτου, ὁ ὁποῖος τοῦ προσέφερε μὲ ἕνα ἐγκάρδιο χαμόγελο τσιγαρέττα.

— Μὲ συγχωρεῖτε — ἄρχισε ὁ Πούρβις — δὲν μπορῶ νὰ συγκεντρωθῶ, ἐὰν δὲν καπνίσω. Δὲν ἔχω γδυθῆ καὶ οὔτε κοιμηθῆ δύο μέρες καὶ δύο νύκτες τώρα καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔχετε τίποτε σπουδαῖο νὰ μοῦ πῆτε. Καπνίστε καὶ σεῖς ἕνα τσιγάρο καὶ θὰ δῆτε ὅτι θὰ συζητήσουμε εὐκολώτερα.

Ὁ κ. Οὐΐλλιαμς ἄναψε ἤρεμα τὸ τσιγάρο του καὶ ἔρριξε ταυτοχρόνως καὶ πάλι ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὸν συνομιλητή του, σὰν νὰ μὴν πίστευε ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ περίφημος ἀστυνομικός.

— Εἶσθε ἀλήθεια σεῖς ὁ κ. Πούρβις; Ἔχω ἀκούσει πολλὰ γιὰ σᾶς ἀπὸ τὴ μεγάλη μάχη ποὺ ἐδώσατε στοὺς Γκάγκστερς στὴν Κάνσας, ὅπου κατωρθώσατε νὰ πιάσετε τὴ μισὴ συμμορία τοῦ Ντίλιγκερ καὶ νὰ καταστήσετε ἀκινδύνους καὶ τοὺς Τούμπις.

Μιὰ ἐλαφρότατη ἐκδήλωσις ἱκανοποιήσεως ἐφάνηκε ἐπάνω στὸ νέο πρόσωπο τοῦ Πούρβις.

— Εἴμαστε ἀκόμη ἐν πλήρει μάχῃ, εἶπε. Καὶ αὐτὸς εἶνε ἕνας πόλεμος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ διεξάγεται μὲ ὅλα τὰ διαθέσιμα μέσα. Ὁ Ντίλιγκερ δὲν εἶνε ἕνας κοινὸς ἀντίπαλος. Ἦταν ἑπτὰ χρόνια στὴ φυλακή, ἀπὸ τὴν ὁποία κατὰ ἀτυχῆ σύμπτωσι κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ. Μόλις εὑρέθηκε ἐλεύθερος ὥπλισε καὶ συνεκέντρωσε γύρω του τοὺς μεγαλύτερους ἐγκληματίας τῆς Ἀμερικῆς. Ἔχουμε νὰ πολεμήσουμε ἐναντίον μηχανοκινήτου Σώματος καὶ Σώματος πολυβολητῶν. Κατωρθώσαμε ἤδη νὰ διασπάσουμε τὸν πυρῆνα τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς Ὀργανώσεως. Κάθε ὁμάδα ὅμως κατέφυγε εἰς μίαν ἀπὸ τὶς Πολιτεῖες τῆς Ἑνώσεως καὶ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὶς ἐξοντώσουμε μία - μία, μὲ αἱματηρότατες συχνὰ θυσίες. Ξέρετε πολὺ καλά, κύριε Οὐΐλλιαμς, ὅτι κάθε Πολιτεία ἔχει τοὺς νόμους της καὶ συμβαίνει συχνὰ οἱ νόμοι αὐτοὶ νὰ εἶνε ἀντίθετοι πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Σώματός μας. Ποτὲ δὲν εἴχαμε σκληρότερο πολεμικὸ ἔτος ἀπὸ τὸ ἐφετεινὸ 1934. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο.

Ὁ Πούρβις ἐμιλοῦσε μὲ τέτοια ἔξαψι, ὥστε ὁ ἐπισκέπτης του ἐλησμόνησε σχεδὸν τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Εἶσθε ἀκόμη πολὺ νέος, κύριε Πούρβις, εἶπε διστακτικά.

— Εὑρίσκομαι τώρα καὶ ἔξη χρόνια εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μπορέσω νὰ ἀνθέξω πέραν τῶν ὀκτὼ ἢ ἐννέα χρόνων.

Πρῶτα ἤμουν δικηγόρος καὶ δὲν εἶχα καμμίαν ἰδέα τῶν δυσκολιῶν ποὺ θὰ ἀντιμετώπιζα εἰς τὸ νέο μου ἐπάγγελμα.

—Εἶνε γνωστὸν μὲ ποίαν ἐνεργητικότητα ἀναλαμβάνετε νὰ λύσετε τὰ διάφορα προβλήματα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ἔστειλε σὲ σᾶς ἡ οἰκογένεια Μπρέμερ.

Ὁ Πούρβις ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἐρώτησε.

— Ἀπήχθη ὁ κ. Μπρέμερ ἀπὸ τὸ Σὰντ Πάουλ.

— Ποιὸς εἶνε ὁ κ. Μπρέμερ;

— Ὁ φίλος μου ὁ Μπρέμερ εἶνε τραπεζίτης καὶ ἰδιοκτήτης μεγάλου ζυθοπωλείου εἰς τὸ Σαὶντ Πάουελ. Εἰς τὰς 17 Ἰανουαρίου ἐπῆγε στὰς 9 τὸ πρωῒ τὸ παιδί του στὸ σχολεῖο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ ἀναγκάσθηκε νὰ σταθῇ μπρὸς σὲ ἕνα κόκκινο σῆμα. Φαίνεται ὅτι τότε κακοῦργοι τὸν ἀπήγαγον. Τὸ αὐτοκίνητο εὑρέθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο κενὸ μὲ ἴχνη ἀπὸ αἷμα μέσα.

— Ἀποκλείετε ἀτύχημα;

— Ἀπολύτως. Πρόκειται ἀναμφιβόλως γιὰ μία ἀπὸ τὶς συνηθισμένες τελευταίως ἀπαγωγὲς γιὰ λύτρα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Μπρέμερ δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως μὲ ἐκάλεσαν στὸ τηλέφωνο καὶ μιὰ φωνή, ποὺ ἐφαίνετο ἀλλαγμένη, μοῦ εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσουμε διακόσιες χιλιάδες δολλάρια λύτρα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ Μπρέμερ. Τὴν ἄλλη μέρα εὑρέθηκε μέσα σὲ ἕνα μπουκάλι ἀπὸ γάλα στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως τοῦ Μπρέμερ ἕνα σημείωμα, στὸ ὁποῖον οἱ ἀπαγωγεῖς ἐπανελάμβαναν τὸν ὅρον τῶν διακοσίων χιλιάδων δολλαρίων καὶ ὥριζαν προθεσμίαν καὶ τρόπον παραδόσεως τῶν λύτρων.

— Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ καταβληθοῦν τὰ λύτρα, ἐδήλωσεν ὁ Πούρβις χωρὶς κανένα δισταγμό. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἐμάθαμε καλὰ τὰς μεθόδους τῶν κὶντ-νάπερ. Ἀρχικῶς προσπαθήσαμε νὰ ἐλευθερώσουμε ἀμέσως τοὺς ἀπαχθέντας, ἀλλὰ τὸ σύστημα αὐτὸ ἀπεδείχθη λανθασμένο, διότι ἡ συμμορία τοῦ Ντίλιγκερ δὲν ὑποχωρεῖ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καὶ πρὸ τῆς δολοφονίας παιδιῶν ἀκόμη. Οἱ Μπάρκερ Κάρσις ἐσκότωσαν πρὸ πέντε μηνῶν ἕνα κοριτσάκι, γιατὶ τὰ λύτρα δὲν ἐπληρώθηκαν ἀμέσως καὶ ἄφησαν κατόπιν μίαν νύκτα τὸ πτῶμα τῆς μικρῆς κοντὰ στὸ σπίτι της. Οἱοσδήποτε ἀνθρώπινη ζωὴ εἶνε πολυτιμότερη ἀπὸ ὁποιοδήποτε ποσόν. Ὁ κ. Μπρέμερ εἶνε ἄλλως τε, ὅπως μοῦ εἴπατε, ἑκατομμυριοῦχος. Ἱκανοποιῆστε ἀμέσως τὴν ἀπαίτησι τῶν ἀπαγωγέων καὶ στεῖλτέ μου μετὰ τὸν κ. Μπρέμερ μόλις ἐλευθερωθῇ. Θὰ ἰδοῦμε τότε τί θὰ κατορθώσουμε νὰ σώσουμε ἀπὸ τὰ λύτρα.

◆ ◆

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ κ. Μπρέμερ ἦταν ἐλεύθερος καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιον τοῦ κ. Πούρβις δείχνοντας μεγάλη ἀγανάκτησι καὶ ἕτοιμος νὰ κάνῃ ζωηρὰ παράπονα κατὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν.

—Δὲν ἐπιτρέπεται, ἔλεγε, νὰ μπορῇ νὰ ἀπάγεται μέρα μεσημέρι ἕνας ἐλεύθερος Ἀμερικανὸς πολίτης, χωρὶς νὰ σπεύσῃ ἀμέσως ἡ ἀστυνομία νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐγκληματίας.

Ὁ Πούρβις ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Τότε θὰ ἔπρεπε νὰ δώσουμε σὲ κάθε Ἀμερικανὸ ἀπὸ μία σωματοφυλακή. Τὸ Ὁμοσπονδιακὸ ὅμως Γραφεῖον Ἐρευνῶν δὲν διαθέτει αὐτὴ τὴ στιγμή, κύριε Μπρέμερ παρὰ πεντακόσιους ἄνδρας. Ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τοὺς κηδεμονεύσωμεν, ἀλλὰ μόνον νὰ τοὺς προστατεύσωμε εἰς περίπτωσιν κινδύνου, θὰ θέσουν ἴσως εἰς τὴν διάθεσίν μας τὰ ἀπαιτούμενα μέσα. Εἶσθε ἀπὸ τὸ Σαὶντ Πάουλ τῆς Μιννεζότας;

— Μάλιστα.

— Ξέρετε πῶς λέγεται τὸ Σαὶντ Πάουλ μεταξὺ τῶν ἐγκληματιῶν; «Ἡ καλὴ πόλις». Ἡ πόλις σας, κύριε Μπρέμερ εἶνε τὸ κυριώτερον κέντρον ἀνταλλαγῆς, ὄχι μόνον γιὰ κλοπιμαῖα ἀντικείμενα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ τραπεζογραμμάτια τῶν λύτρων. Τὸ Σαὶντ Πάουλ εἶνε γεμᾶτο μεσάζοντας καὶ κλεπταποδόχους. Ὁποιοσδήποτε ἔχει κάτι νὰ πουλήσῃ θὰ εἶνε εὐπρόσδεκτος στὸ Σαὶντ Πάουλ. Ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ εἴμεθα σχεδὸν ἀνίσχυροι. Ἡ Πολιτεία τῆς Μινεζότα ἔχει τοὺς νόμους της καὶ σχεδὸν μᾶς ἐμποδίζει νὰ συλλάβουμε τοὺς ἐγκληματίας. Βεβαίως θὰ ἔχετε πολιτικὴν ἐπιρροήν, κύριε Μπρέμερ, καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ ἐπιτύχετε νὰ θεσπισθῇ ἕνας εἰδικὸς νόμος γιὰ ὅλες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐγκληματίας καὶ τὴν σύλληψί τους.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

■ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ ■

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΟΡΟΖΙ

Ἡ μέρα ἔγερνε πρὸς τὸ τέλος της. Πέρα μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα, δυὸ συννεφάκια καιγόντανε ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀνταύγειες τοῦ ἡλίου, ποὺ εἶχε χαθῆ πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ βουνό. Ἡ θάλασσα ἦταν ἥσυχη, κι' ἡ φύσις γύρω ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκουραστῇ. Τίποτε, οὔτε ὁ παραμικρότερος θόρυβος δὲν ἀκουγόταν.

Σ' ἕνα κατηφορικὸ μέρος, κοντὰ στὴ θάλασσα ἦταν ξαπλωμένος πάνω στὴν ὁλοπράσινη χλόη ἕνας νέος. Σὲ λίγο φάνηκε πίσω του μιὰ νέα κοπέλλα, ποὺ πῆγε σιγὰ - σιγὰ καὶ κάθησε δίπλα του. Μὲ τὸ ἁπαλὸ χέρι της τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ κι' ἀκούμπησε τὸ ρόδινο πρόσωπό της στὸ δικό του πρόσωπο.

Ἡ καρδιὰ τοῦ νέου ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατά. Τὰ μάτια ἄστραφαν καὶ σ' ὅλο του τὸ πρόσωπο φανερωνόταν ἡ εὐτυχία του. Ἀνασηκώθηκε λίγο, ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ νέα καὶ μὲ βαθειὰ φωνὴ τῆς εἶπε:

— Ἤξερα καλά, ὅτι θἄρθῃς, ὅτι θὰ κρατοῦσες τὴν ὑπόσχεσί σου. Καὶ ἦρθες ἀκόμη στὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε, στὴν ὥρα, ποὺ εἶχα πῆ τὸ μοιραῖο «Ἂν δὲν ἔρθῃ τώρα, δὲν θἄρθῃ ποτέ». Ἦρθες ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ ἔπρεπε, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Μὰ μποροῦσα νὰ μὴν ἔρθω, ἀγαπημένε μου; διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Μποροῦσα νὰ σὲ γελάσω; Τἄφησα ὅλα καὶ ἦρθα. Ταξίδευα μέρες καὶ μέρες καὶ ὅλο σκεφτόμουν: Θὰ τὸν προλάβω ἄραγε, ἢ μήπως θὰ βαρέθηκε νὰ μὲ περιμένῃ καί, μπαίνοντας στὸ γιὼτ μονάχος του θἄφυγε, γιὰ τὶς μακρυνὲς θάλασσες, γιὰ τὶς ὁποῖες εἴχαμε ὀνειρευτῆ νὰ φύγουμε μαζί;

Εἶπαν κι' ἄλλα πολλὰ κι' ἔκαναν οἱ δυό τους, καθισμένοι ἐκεῖ δά, πάνω στὸ χορτάτι, τὴν ὥρα τούτη τοῦ δειλινοῦ, τρελλὰ ὄνειρα....

◆ ◆

Ἡ ἱστορία τους ἦταν ἁπλῆ — μιὰ ἁπλῆ ἱστορία ἐρωτευμένων: Γνωρίστηκαν στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ σὲ μιὰ κοσμικὴ πλάζ, ὅπου καὶ οἱ δυὸ ἔτυχε νὰ περνοῦν τὶς μέρες τους.

Βράδυα ὁλόκληρα, περπατῶντας ὁλομόναχοι στὴν ἀμμουδιὰ εἶχαν καταστρώσει τὸ παιδιάστικο καὶ τρελλὸ σχέδιό τους: Ἀφοῦ τοὺς ἕνωνε «μιὰ ἀγάπη, ποὺ δὲν ἦταν τοῦ κόσμου τούτου», ἔπρεπε νὰ τὴ χαροῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κοινές, τὶς πεζὲς καὶ συμβατικὲς συνθῆκες, ποὺ δημιουργοῦνται γιὰ δυὸ ἐρωτευμένους σὲ μιὰ κοσμικὴ πλάζ. Ἔπρεπε νὰ κάνουν κάτι τὸ πρωτότυπο, τὸ καινούργιο, τὸ μεγάλο, τὸ ὡραῖο, ποὺ ν' ἀξίζῃ τὸν μεγάλο ἔρωτά τους. Ἔπρεπε νὰ τὸν πλαισιώσουν, τὸν ἔρωτα αὐτόν, μὲ τὰ πλαίσιο ποὺ τοὔπρεπε, νὰ τὸν τοποθετήσουν στὴν κατάλληλη φυσικὴ θέσι του.

Ἔτσι κατέστρωσαν τὸ σχέδιο.... Αὐτὸς θἄφευγε πρῶτος καὶ θὰ κατέβαινε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ γεμᾶτα ἥλιο καὶ χαρὰ νησιὰ τοῦ νότου. Ἐκεῖ θ' ἀγόραζε καὶ θαρμάτωνε ἕνα κόττερο. Καὶ θὰ τὴν περίμενε νἄρθῃ κι' αὐτή. Καὶ τότε — ὤ, τότε! — θἄμπαιναν καὶ οἱ δυό τους μονάχοι μέσα στὸ κόττερο καὶ θ' ἀνοίγονταν στὴ μεγάλη θάλασσα, ἀφήνοντας τὸν ἀέρα καὶ τὸ κῦμα νὰ ὁδηγήσῃ τὸ σκάφος τους ὅπου ἤθελε, στὰ μικρὰ νησάκια, τὰ ἐρημικὰ καὶ φτιαγμένα, λές, ἐπίτηδες, γιὰ νὰ δέχωνται στοὺς μικρούς, σὰν μινιατοῦρες, ὅρμους τους, τοὺς ἐρωτευμένους.

Κι' ἀμέσως ἔβαλαν τὸ σχέδιό τους σ' ἐκτέλεσι. Ὁ νέος ἔφυγε πρῶτος, κατέβηκε σ' ἕνα νησί, πῆρε τὸ κόττερο καὶ περίμενε. Σὲ λίγο πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ κι' ἐκείνη....

◆ ◆

Ἀπόσπασμα, ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου «Κίρκη»:

«...Συναντήσαμε, καθὼς ἐπλέαμε σχεδὸν στὸ μέσον τοῦ ὠκεανοῦ, ἕνα μικρὸ γιώτ, ποὺ πήγαινε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀκυβέρνητο, καθὼς τὸ ἔσπρωχναν ὁ ἀέρας καὶ τὰ κύματα. Φαινόταν μισοκατεστραμμένο. Τὸ μεγάλο πανί του ἦταν σκισμένο καὶ τὸ σπασμένο κατάρτι του κρεμόταν μέσα στὴ θάλασσα. Μόλις τὸ εἶδα, ἐσφύριξα κάμποσες φορές. Ἀλλὰ κανένας δὲν φάνηκε στὸ κατάστρωμά του. Τότε, σταμάτησα τὸ καράβι καὶ ἔστειλα τὸν δεύτερο πλοίαρχο νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ὅπως, λοιπόν, μοῦ εἶπε ὁ δεύτερος πλοίαρχος τὸ γιὼτ ἦταν σὲ μεγάλη ἀκαταστασία καὶ ἐγκαταλελειμμένο. Φαίνεται, ὅτι εἶχε περάσει ἀπὸ μεγάλη τρικυμία, καὶ οἱ ἐπιβάται ἀνηρπάγησαν ἀπὸ τὰ κύματα. Ἀφοῦ ἐξακρίβωσα ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ βρίσκεται κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες στὴ ζωὴ στὸ πλοῖο, τὸ ρυμούλκησα μέχρι τὸ πρῶτο λιμάνι προσεγγίσεώς μας. Τὸ ὄνομα τοῦ γιὼτ ἦταν «Ἔρως»....».

ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΟΡΕΖΙ

—Ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. Εἶνε... ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ.

Ἡ ἤρεμη πόλις

Ἡ πειὸ ἀπομεμακρυσμένη πόλις τοῦ κόσμου εἶνε τὸ Μανασὶ τῆς Βραζιλίας ποὺ βρίσκεται στὸ Ρίο Νέγκρο—στὸ Μαῦρο ποταμό— καὶ συγκεκριμένως κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ὁ ποταμὸς αὐτὸς ἑνώνεται μὲ τὸν Ἀμαζόνιο ποταμό. Τὸ χωριὸ δὲ ποὺ βρίσκεται κοντήτερα στὸ Μανασὶ ἀπέχει 1.600 χιλιόμετρα! Ἡ ἀπομόνωσις τῆς πόλεως αὐτῆς ὀφείλεται στὴν ὑγρασία ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν πεδιάδα καὶ τὴν κάνει ἀκατοίκητη. Στὸ ἐλάχιστο πετρώδες μέρος τῆς περιφερείας ἐκείνης, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ εἶνε κατοικήσιμο, ἔχει χτισθῆ τὸ παντέρημο Μανασί.

Σήμερα ἡ πόλις αὐτὴ ἀριθμεῖ 240 χιλιάδες κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται, κατὰ τὸ πλεῖστον, μὲ τὴν καλλιέργειαν ριζιοῦ. Σχετικὰ μὲ τὸ Μανασί, ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ἀκόμη ὅτι οἱ κάτοικοί του, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ γύρω ἐκτάσεις εἶνε, συνήθως πλημμυρισμένες, σπανίως ἀλληλογραφοῦν καὶ συνδέονται μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των ποὺ βρίσκονται σὲ ἄλλες πόλεις, μὲ τὸν ἀσύρματο!

Τὰ ρομάντσα

Εἰς τὰ Νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων κυκλοφορεῖ τὸ «ἁμάξι τῆς παρηγοριᾶς». Εἶνε ἕνα εἶδος μικρᾶς κινητῆς βιβλιοθήκης ποὺ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ κρεββάτια τῶν ἀσθενῶν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἕνα ἢ περισσότερα ἔργα ποὺ τοῦ ἀρέσουν.

Ἰδοὺ τώρα μία στατιστικὴ τῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δανεισθέντων βιβλίων εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους:

Ρωμάντζα	115.630
Φιλολογία	11.590
Ταξίδια	7.298
Βιογραφίαι	5.329
Ἐφηρμοσμέναι Τέχναι	4.603
Ἱστορία	3.531
Κυρίως ἐπιστῆμαι	2.132
Κοινωνικαὶ ἐπιστῆμαι	1.442
Γενικὰ ἔργα	779
Καλαὶ Τέχναι καὶ Ἀθλητισμὸς	583
Ξένα βιβλία	360
Φιλοσοφία	171
Θρησκευτικὰ	118

Μέσος ὅρος δανεισθέντων βιβλίων κατ' ἔτος εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα (κατὰ κλίνην):

Φυματίωσις	65
Ἀφροδίσια νοσήματα	41
Χειρουργικὴ	38
Νοσήματα ἐν γένει	38

Τὸ «ἁμάξι τῆς παρηγοριᾶς» παίζει ἕνα σπουδαῖον ρόλον ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς καὶ ὑγιεινῆς.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΕΓΑ ΑΓΑΘΟΝ ΜΕΓΑ ΒΑΣΑΝΟΝ

ΔΙΑΙΤΑ, ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ, ΣΤΕΡΗΣΙΣ

Δὲν πρόκειται νὰ ἀναπτύξουμε κατωτέρω διαιτολόγιον γιὰ ὅσες θέλουν νὰ διατηρήσουν τὴ γραμμή τους καὶ φοβοῦνται νὰ δοῦν ὅτι τὸ δελτίον ζυγίσεως παρουσιάζει, ἐνῷ δὲν τὸ ἐπερίμεναν, μερικὰ δράμια περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀναγράψει τὴν προηγούμενη φορά. Τὰ διαιτολόγια αὐτὰ ἔχουν γραφῆ κατ' ἐπανάληψιν εἰς ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ εἰς ὅλες τὶς ἐφημερίδες τοῦ κόσμου καὶ ὄχι ὀλιγώτερο στὶς δικές μας.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ κορίτσια, ὅτι οἱ νέες γυναῖκες, ὅτι καὶ ἐκεῖνες ἀκόμη ποὺ δὲν εἶνε πιὰ νέες ἀπολύτως, ἀλλὰ δὲν θέλουν γι' αὐτὸ νὰ παύσουν νὰ εἶνε εὐχάριστες στὸ μάτι, ἔχουν ἀπόλυτο δίκηο νὰ φροντίζουν καὶ νὰ περιποιοῦνται τὸν ἑαυτόν τους. Δὲν ὑποστηρίζουμε καμμία ἐλαφρότητα λέγοντας ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ καθήκοντα τῆς γυναίκας εἶνε νὰ εἶνε ὡραία, χαριτωμένη καὶ γοητευτική. Ὄχι μόνο γιὰ τοὺς ξένους — δὲν ἔχει κανεὶς ὑπ' ὄψει του λέγοντας αὐτὰ μόνον τὸ φλὲρτ καὶ τὶς ἐρωτικὲς κατακτήσεις, ἀλλὰ ὅλη τὴν σοβαρότητα τῆς ζωῆς — ὄχι μόνον γιὰ τοὺς ἄγνωστους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς δικούς του καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς δικούς του.

Βεβαίως ἡ γυναῖκα ἔχει πολλὰ ὡραία, ὑψηλὰ καὶ ἱερὰ καθήκοντα νὰ ἐκτελέση. Τὰ καθήκοντα αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιστάσεις, στὶς ὁποῖες θέτει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς ὁλότητος τὴν διανόησί της, ἔχουν ὡς βάσιν τὴν ἀγάπην, τὴν εὐσπλαγχνία, τὴν ἐπιείκεια, τὸν ἀλτρουϊσμό. Μαζὶ μὲ αὐτὰ ὅμως ὑπάρχει καὶ ἡ ὑποχρέωσις νὰ κρατήση ἡ γυναῖκα στὴ ζωὴ τὸν ρόλο ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Θεός, νὰ γοητεύη καὶ νὰ ἀναπαύη μὲ την ἐμφάνισί της. Ὅπως τὰ λουλούδια. Γι' αὐτό, ἐπαναλαμβάνουμε, καλὰ κάνουν νὰ προσέχουν καὶ νὰ φροντίζουν τὸν ἑαυτό τους οἱ γυναῖκες. Ἐννοεῖται ἐν μέτρῳ καὶ μέχρις ἑνὸς σημείου. Τὸ σημεῖον αὐτὸ ὅμως καὶ τὸ μέτρον δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ὑποδείξη κανεὶς στὴ φρόνιμη γυναίκα, ποὺ ξέρει νὰ κυριαρχήση τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ νὰ κατανείμη ὅπως πρέπει τὶς δυνάμεις της καὶ τὸν καιρό της.

Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ δώσωμε ἕνα νέον διαιτολόγιον ἀπὸ τὰ τόσα πολλὰ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ παντοῦ, ἀλλὰ πρόκειται νὰ μιλήσουμε γιὰ ἕνα νέο ἑστιατόριο, «τὸ ἑστιατόριο τῶν ὡραίων» ποὺ ἄνοιξε τώρα τελευταῖα στὸ Λονδῖνον. Δὲν εἶνε οὔτε πολὺ μεγάλο, οὔτε ἰδιαιτέρως κομψό, ἀλλ' ἔχει τὸ προνόμιον νὰ τὸ ἐπισκέπτωνται μόνον ὡραῖες νέες καὶ σπανίως μερικοὶ κομψοὶ κύριοι.

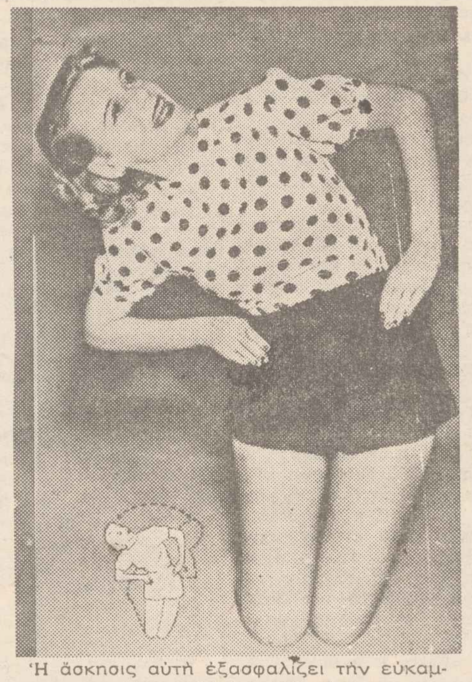
Ἡ ἄσκησις αὐτὴ ἐξασφαλίζει τὴν εὐκαμψίαν μιᾶς λεπτῆς μέσης.

Ἡ μίσες Ἔλις, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ ἀνοίξη αὐτὸ τὸ ἑστιατόριον, ἀντιλήφθηκε ἀρκετὰ γρήγορα ὅτι ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει, συνήντησε καὶ συναντᾷ πολλοὺς καὶ θερμοὺς ὀπαδοὺς μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου. Οἱ νέες, οἱ ὁποῖες ἐπισκέπτονται μεσημέρι καὶ βράδυ τὸ νέον ἑστιατόριον, δὲν εἶνε μόνον κατὰ κανόνα ὅλες ὡραῖες, ἀλλὰ συνδυάζουν καὶ τὴν κομψὴ γραμμὴ καὶ τὸ κομψότερο ἔνδυμα. Ὅλες δὲ φαίνονται, ὅτι δίνουν μίαν ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὸ νὰ διατηρήσουν τὴν κομψότητα αὐτὴν τῆς γραμμῆς καὶ τὴν ἐλαφρὰ καὶ ταυτοχρόνως ἐλαστικὴ περπατησιά.

Τρώγουν μεσημέρι καὶ βράδυ διαφόρων εἰδῶν φαγητά, τὰ ὁποῖα ὅλα «δὲν παχαίνουν», καὶ ἡ κρέμα ἀπὸ λεμόνι ἔρχεται σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος νὰ δροσίση τὸ στόμα τους.

Τὸ ἑστιατόριον εὑρίσκεται εἰς τὴν συνοικίαν τῶν μεγάλων καταστημάτων καὶ ἕνας ξένος δημοσιογράφος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκανε ἐντύπωσι ἡ συρροὴ τόσου ὡραιόκοσμου εἰς τὸ μικρὸ μέρος, ὅπως εἴπαμε, καὶ ὄχι ἰδιαιτέρως κομψὸ κέντρο, ἐρεύνησε καὶ κατώρθωσε ἔτσι νὰ μάθη τὴν ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Τὰ περισσότερα ὡραῖα κορίτσια ποὺ συχνάζουν ἐκεῖ εἶνε μαννεκὲν καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ μαννεκὲν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀντιπροσωπεύουν πάντοτε ὅ,τι ὡραιότερο ἔχει νὰ ἐπιδείξη τὸ γυναικεῖον φῦλον στὴν γηραιὰν Ἀλβιῶνα. Ἡ μίσσες Ἔλις ἐπέτυχε λοιπόν, διότι ἤξερε σὲ ποιὰ πελατεία ἀπευθύνετο ἀρχικῶς. Δὲν ὑπελόγισε ὅμως ὅτι τὸ ἑστιατόριό της θὰ ἀποκτοῦσε γλήγορα μεγάλην φήμην καὶ σὲ ἄλλους κύκλους. Πράγματι, δὲν ἄργησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν «τὸ ἑστιατόριο τῶν ὡραίων» καὶ πλεῖσται ἠθοποιοὶ τόσον τοῦ θεάτρου, ὅσον καὶ τοῦ κινηματογράφου. Αὐτὰς ἠκολούθησαν πολλὲς νέες πάσης τάξεως τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης, οἱ ὁποῖες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέφευγαν τὴν φροντίδα τῆς ἑτοιμασίας τῶν διαφόρων ἰδιαιτέρων μὴ παχυντικῶν ἐδεσμάτων εἰς τὸ σπίτι τους

Ἔτσι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀρχικῶς κομψή, ἀλλὰ μὴ πολυάριθμος πελατεία τῆς μίσες Ἔλις ἄρχισε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ πληθαίνη καὶ ἡ ἔξυπνη ἐπιχειρηματίας εἶδε γρήγορα τὴν πελατεία της νὰ αὐξήση τόσο πολύ, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ προσθέση καὶ ἄλλον χῶρο εἰς τὸ μικρὸ ἀρχικῶς ἑστιατόριό της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅμως ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἐπιδιώκει μόνον νὰ κάνη μίαν ἐπικερδῆ ἐπιχείρησιν, διότι ἂν ἐξαπατοῦσε τὶς ὡραῖες πελάτιδές της, θὰ ἔβλεπε γρήγορα νὰ μειωθῆ ὁ ἀριθμός τους καὶ νὰ ἐρημωθῆ τὸ κατάστημά της. Ἡ μίσες Ἔλις ἐφήρμοσε καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ «ἑστιατορίου τῶν ὡραίων» ὅλες τὶς ἀρετὲς ποὺ διακρίνουν τὴν ἀγγλικὴν φυλήν. Τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν τιμιότητα πρὸ παντός. Τὸ διαιτολόγιον τοῦ ἑστιατορίου της βασίζεται ἐπὶ αὐστηρῶς ἐπιστημονικῶν δεδομένων καὶ συντάσσεται πάντοτε ἐν συνεργασίᾳ μὲ πρώτης τάξεως ἰατρὸν διαιτολόγον, ὁ ὁποῖος καθορίζει τὰ ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα, ἐνῷ εἶνε θρεπτικά, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δημιουργήσουν λίπη εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἰδίως ὅταν οἱ ὡραῖες ποὺ ὑποβάλλονται εἰς τὸ διαιτολόγιον τοῦ «ἑστιατορίου τῶν ὡραίων» ἐπιδίδονται καὶ στὶς ἀπαραίτητες ἀσκήσεις καὶ στὴν ἀπαιτουμένη διὰ τὴν διατήρησι τῆς κομψῆς γραμμῆς σωματικὴ ἀγωγή.

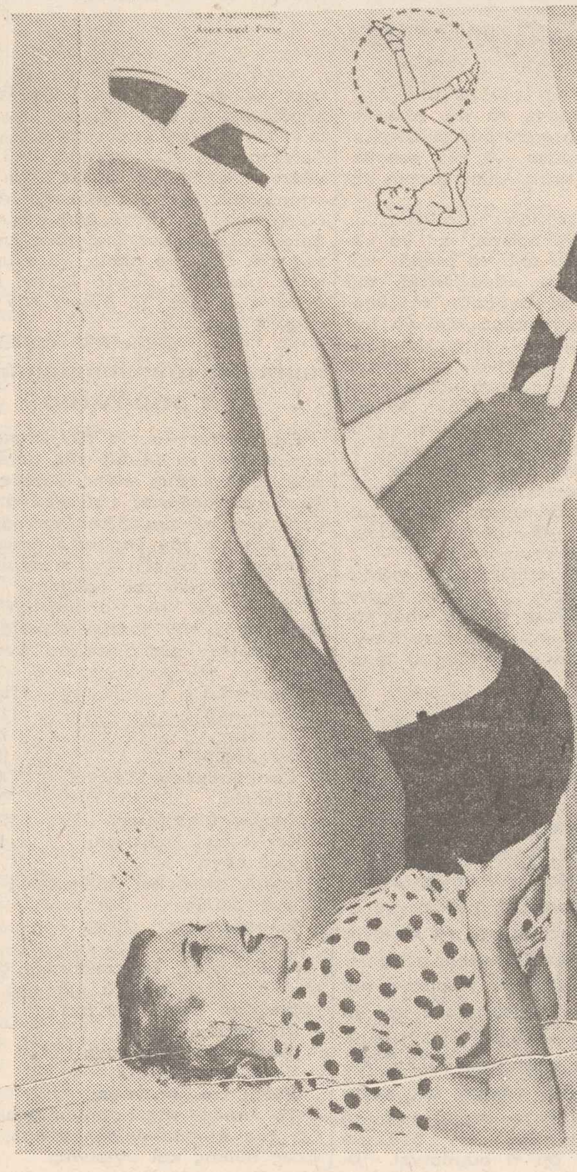

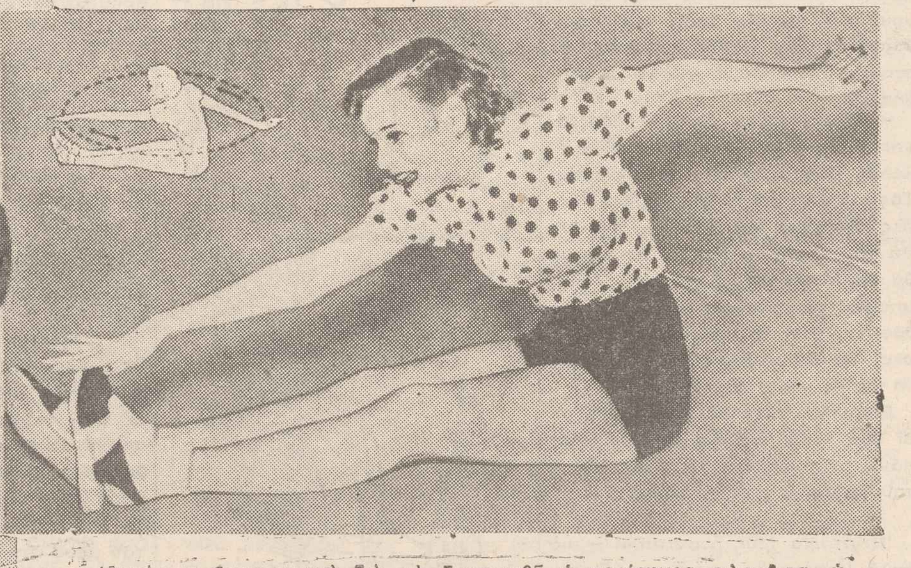
Ἀσκήσεις βασανιστικαὶ διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ περίφημος σιλουέττα, ὑποδούλωσις στὰ κελεύσματα μιᾶς ἀμειλίκτου ὑγιεινῆς, νὰ τί πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει της μιὰ ὡραία....

Ἡ Λίλιαν Νάρντυ, εἶνε ἡ νέα βεντέττα, τῆς ὁποίας πρέπει νὰ συγκρατήσετε τὸ ὄνομα. Θὰ εἶνε ἐντὸς τοῦ 1940 ἡ διασημοτέρα καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου, ἂν τουλάχιστον πιστεύση κανεὶς τὰς Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας , ποὺ προαναγγέλλουν μίαν κολοσσιαίαν διαφημιστικὴν ἐκστρατείαν διὰ τὸ λανσάρισμά της. Ἡ ἱστορία τῆς Λίλιαν Νάρντυ εἶνε ἀρκετὰ περιπετειώδης. Ἐγεννήθη στὸ Βλαδιβοστὸκ ἀπὸ μητέρα Ἰταλίδα ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Σαγκάη καὶ πατέρα Ὁλλανδό, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴ μητέρα της στὶς Ὁλλανδικὲς Ἰνδίες...Ἡ Λίλιαν ἦτο δύο ἐτῶν ὅταν...ἐξωρίσθη μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της ἀπὸ τὴν Ρωσσία. Ἐσπούδασε ἐσωτερικὴ σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κολλέγιο τοῦ Χὸγκ-Κὸγκ καὶ ἔδωσε στὸ Παρισινὸ Κονσερβατουὰρ ἐξετάσεις πιάνου. Στὸ Λονδῖνο, ὅπου πῆγε μὲ τὸν πατέρα της τῷ 1935 ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν νεαρὸ λόρδο τοῦ Λάρμπουρυ καὶ τὸν ἐχώρισε μετὰ δύο μῆνες. Ὁ νέος ἀπ' τὴν ἀπελπισία του ἐπεχείρησε νὰ σκοτώση τὴν Λίλιαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπέτυχε, ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήση. Τὸ σκάνδαλον ἀκριβῶς αὐτὸ ἐδημιούργησε θόρυβον γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της καὶ ὁ Ἀλεξάντερ Κόρντα, ὁ γνωστὸς Ἄγγλος σκηνοθέτης, τῆς ἐπρότεινε νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. Τώρα ἡ Λίλιαν Νάρντυ βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τὴν θεωροῦν μεγάλο ταλέντο καὶ μεγάλην βεντέττα τῆς αὔριον....

ΕΞΩ, ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΗ ΑΥΛΗ...

Ἔξω, στὴν ἔρημην αὐλή,
τοῦ πεύκου μου οἱ θλιμμένοι
(αὐλοὶ
μιὰ συμφωνίαν ἀρχίζουνε
στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου,
κι' ὥρες ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ
γροικάει τὴν ἄσωστη βροχὴ
νὰ κρούη μελαγχολικὰ
τὴ στέγη ἀπάνωθέ μου.

Στ' ἀγροτικὸ τὸ τζάκι ἀπά,
ποὺ ἡ θλῖψις ἄγρυπνη σιωπᾷ,
κάποιο λυχνάρι νὰ σκορπᾷ
κάτι σὰν φῶς πασχίζει,
καὶ πλάϊ στὴ χόβολη γυρτή,
κουλουριασμένη καὶ κυρτή,
μιὰ γάτα ἕνα σβραχνὸ «ρόν...
(ρόν...»
μονότονα σκορπίζει.

Κι' ὤ! Πῶς κρυώνω!... Ἡ παγωνιὰ
σαρκαστικὴ σὲ μιὰ γωνιά,
σὰν ἀπὸ λήκυθο ψυχροὺς
χειμάρρους ὡς νὰ χύνη

κι' ὡς Ἐρυθρόδερμος φριχτὸς
ὁ Καβαλλάρης πυρετὸς
τὸ πύρινο ἄτι σπηρουνᾶ,
τὸ βῆμα νὰ ταχύνη.

Καὶ τότε, τρέμοντας Νινόν,
μέσα στὴ δίνη τῶν δεινῶν,
τὰ ὅσα γιὰ σένα σμίλεψα
τραγούδια μου ἀπαγγέλλω
μ' ἀργὸ ἕνα τόνο καὶ βαρύ·
ἐνῷ ἀπ' τὸν τοῖχο σοβαρὴ
σὰ Μοῖρα, μὲ θωρεῖ μιὰ ὠχρὴ
μαντόνα τοῦ Ραφαέλο.

Κι' ὅταν τελειώνω, μὲ λυγμοὺς
καὶ μὲ πνιγμένους στεναγμοὺς
μιὰ δέησι ὑψώνω τραγικὰ
πρὸς τὰ σφιγγώδη αἰθέρια
μέσ' ἀπ' τὰ σκότη τ' ἀμαυρά,
μὲ τὰ χεράκια σου τ' ἀβρὰ
νἄρθῆς, τὰ παγωμένα μου
νὰ μοῦ ζεστάνης χέρια.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΝΑ... ΜΑΓΕΥΗ!

ΜΙΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Παρετηρήσατε ποτὲ τὸν διάφορον τύπον, τὸν διάφορον τόνον, τὴν διάφορον ἔκφρασιν καὶ τὴν διάφορον ἀπόχρωσιν ἀκόμη τῆς φωνῆς τῶν γύρω σας ἀνθρώπων;

Ἕνα παράδειγμα τῆς παντοδυναμίας τῆς φωνῆς μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀρχαιότητα καὶ τὸ διδάσκονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ θρανία τοῦ σχολείου: ὁ Ὀδυσσεὺς γιὰ ν' ἀντισταθῆ εἰς τὴν φωνὴν τῶν σειρήνων διέταξε τοὺς ναῦτες του καὶ τὸν ἔδεσαν στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου του. Καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν εἶχε ἄδικο. Ἴσως βέβαια δὲν εἶχε ἡ φωνὴ τῶν σειρήνων τοιαύτην ἰσχὺν καὶ ἴσως ἐσυμβόλιζε τὴν νοσταλγία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐταξίδευσαν ἐπὶ δέκα ἔτη γιὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν πατρίδα τους πρὸς μίαν ἑστίαν, πρὸς μίαν γυναικεία συντροφιά, πρὸς μίαν στάσιν στὴν ἀτελεύτητη περιπέτειά τους ἐπάνω στὴν ἄγρια θάλασσα, ἀπὸ τὴν μία ἀκτὴ στὴν ἄλλη. Ἀλλὰ πάντως εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τῆς Ὀδύσσειας ἐνέχει τὴν ἀλήθεια τῆς «μαγείας τῆς φωνῆς». Ὅλοι μας ὑφιστάμεθα τὴν γοητεία αὐτὴν τόσο ὅσον τὴν γοητεία μιᾶς ὡραίας ἐμφανίσεως, ἑνὸς ὡραίου προσώπου, μιᾶς χαριτωμένης ἢ ἐπιβλητικῆς προσωπικότητος. Θεωρητικῶς μάλιστα πιστεύουμε ὅτι μία ὡραία φωνὴ ἀνήκει ἢ τοὐλάχιστον πρέπει νὰ ἀνήκη εἰς ἕναν ὡραῖον ἄνθρωπο καὶ ἀντιθέτως. Πράγματι, ποιὸς δὲν αἰσθάνθηκε, ἂν ὄχι τρόμον, τοὐλάχιστον ἀπογοήτευσι, ὅταν ἄκουσε νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς ὡραίας γυναίκας μία δυσαρμονικὴ φωνή;

Ἄλλοτε εἰς τὰ Πανεπιστήμια ἐδίδετο ἰδιαιτέρα ὅλως σημασία εἰς τὸ μάθημα τῆς ρητορικῆς, εἰς τὴν διδασκαλία δηλαδὴ τοῦ τρόπου τῆς ὁμιλίας, τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξωτερικεύει κανεὶς τὰς σκέψεις του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὶς κάνη καλλίτερα ἀντιληπτὲς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ τέχνη αὐτή, διότι περὶ πραγματικῆς τέχνης πρόκειται, εἶχε ἰδιαιτέραν σημασίαν ὅταν δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη ὁ τύπος, ὅταν ὁ ἔντυπος λόγος δὲν κυκλοφοροῦσε ὅπως κυκλοφορεῖ σήμερα σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες χέρια. Κακῶς ὅμως παρεμελήθη μετὰ ἡ ρητορικὴ καὶ σήμερον ἀναγνωρίζεται καὶ πάλι παντοῦ ἡ ἀξία της. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἡγέται λαῶν καὶ μαζῶν ὀφείλουν τὴν ἐπιτυχίαν τους καὶ τὴν τεραστίαν ἐπίδρασίν τους ἐπὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν φωνήν τους. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐξέλιξιν τῆς ἱστορίας κανεὶς δὲν παραγνωρίζει τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ὅσοι παρατηρηταὶ καὶ ψυχολόγοι παρευρέθησαν στὶς τεράστιες λαϊκὲς συγκεντρώσεις, στὶς ὁποῖες π. χ. ὁμιλοῦν οἱ σημερινοὶ ἡγέται τῶν λαῶν, ὁ Χίτλερ ἢ ὁ Νταλαντιὲ ὁ Μουσσολίνι ἢ ὁ Στάλιν, ἀναγνωρίζουν ἀπολύτως τὴν πειστικήν, τὴν συναρπαστικὴν δύναμιν τῆς φωνῆς τῶν λαϊκῶν αὐτῶν ἡγετῶν.

Εἰς τὴν Ἀγγλία, τὴν χώραν τοῦ κατ' ἐξοχὴν κοινοβουλευτισμοῦ, δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ ἐξασκῶνται οἱ μαθηταὶ εἰς τὰ κολλέγιά τους εἰς τὴν ρητορικήν. Ὀργανώνουν ἕνα εἶδος κοινοβουλίου, ὅπου μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα π. χ. συζητοῦνται διάφορα ζητήματα καὶ ὅπου ὁ κάθε μαθητὴς ἐκθέτει ἐλεύθερα τὴν ἄποψίν του. Ἔτσι οἱ νέοι Ἄγγλοι ἀποκτοῦν ἀπὸ μικροὶ τὴν εὐχέρειαν τοῦ λόγου καὶ δὲν πτοοῦνται νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς δημοσίας συναθροίσεις.

Ὁ φωνογράφος ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ὄργανον «ἐναποθηκεύσεως» τῆς μαγείας τῆς φωνῆς.

Παρετηρήθη ἐξ ἄλλου ὅτι καὶ εἰς ὑπνωτιστικὲς συνεδριάσεις δὲν ἐνεργεῖ καὶ δὲν φέρει τόσο τὸ ζητούμενο ἀποτέλεσμα τὸ μάτι, ἀλλὰ ἡ φωνή. Ὁ βουβὸς ὑπνωτισμὸς ἐπιτυγχάνει σπανιώτατα. Ἡ φωνὴ ὁμιλεῖ — εἴτε πρόκειται περὶ ἰδιαιτέρας συνομιλίας, περὶ ἐκφράσεως αἰσθημάτων ἢ περὶ ὑποστηρίξεως ἀρχῶν —ἀπ' εὐθείας στὴν καρδιά.

Σήμερον μὲ τὸν φωνογράφον καὶ μὲ τὸ ραδιόφωνον ἡ φωνὴ χωρίζει τελείως ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει, καὶ γίνεται κάτι αὐτοτελές, κάτι ἀνεξάρτητον. Ὅταν κάποιος μᾶς καλῆ στὸ τηλέφωνο χωρὶς νὰ ξέρουμε ποιὸς εἶνε, τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶνε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος, εἶνε ἡ φωνή. Ἀπὸ αὐτὴν προσπαθοῦμε νὰ κρίνουμε τὸ ποιὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου, συχνὰ δὲ καὶ τὴν μορφή του. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο εἶνε ἀπατηλόν.

Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα:

Ἡ ὁμιλήτρια τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ρώμης, τὴν ὁποίαν ἀκοῦνε κάθε βράδυ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀνθρώπων, ἔλαβε μέχρι σήμερον ἀμέτρητες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς καὶ προτάσεις γάμου, στὶς ὁποῖες δὲν ἀπήντησε μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἀπογοήτευε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοὺς ἀγνώστους θαυμαστάς της. Ἐν τούτοις ἡ φωνή της ἐξακολουθεῖ νὰ γοητεύη καὶ πρὸς αὐτὴν μόνον, πρὸς τὴν φωνήν της, ἀπευθύνθησαν καὶ ἀπευθύνονται ὅσοι ἐξέφρασαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκφράζουν τὸν θαυμασμόν τους.

Μία ὡραία ποιητικὴ ἐκδήλωσις τῆς γοητείας τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ὁ μοεζίνης καλεῖ ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν μιναρέδων τοὺς πιστοὺς νὰ ὑψώσουν τὴν ψυχή τους πρὸς τὸν Ἀλλάχ. Ἡ ἀνθρώπινη φωνὴ ἀντικαθιστᾷ στοὺς Τούρκους τὶς χριστιανικὲς καμπάνες μὲ ὅλη τὴν γοητεία καὶ τὴν πειστικότητα τοῦ ζωντανοῦ, ἐμψύχου ἤχου

Ὁ μεγάλος Κινέζος φιλόσοφος Τσουάνκ-Τσὲ λέγει ὅτι «ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος» μιλάει ἀπὸ τὶς φτέρνες του», θέλοντας νὰ πῆ ὅτι τότε μόνον ἡ φωνὴ ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρον τὸν ἄνθρωπον, ὅταν δὲν εἶνε μόνον φωνὴ τοῦ στόματος καὶ τοῦ λάρυγγος, ἀλλὰ φωνὴ ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἐγώ μας, ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ εἶναι μας. Αὐτὲς οἱ φωνὲς εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἐξασκοῦν ἄλλως τε τὴν περισσότερη γοητεία.

Ἡ μαγεία τῆς φωνῆς στὴν μυθολογία: Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ Σειρῆνες, κατὰ ἕνα πίνακα τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Σόφιν. Ἄνω. Ἡ μέτρησις τῆς «ἐπιφανείας» τῆς φωνῆς μὲ ἕνα πολύπλοκον φωτοηλεκτρικὸν ἀμερικανικὸν μηχάνημα.

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Μία ἐνδιαφέρουσα συνέντευξις τοῦ ὑφυπουργοῦ === Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολούδη ===

Εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀνταποκριτὴν τῆς «'Ατλαντίδος», ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης, ἔδωκε τὴν κάτωθι συνέντευξιν σχετικῶς μὲ τὸ ἑλληνικὸν πε περίπτερον τῆς ἐκθέσεως Νέας Ὑόρκης καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκθέματα:

—«Εἶμαι ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι ἐν τῇ ἁρμοδιότητί μου, ἔδωσα τὰς γενικὰς κατευθύνσεις τῆς ὀργανώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ περιπτέρου ἐν τῇ διεθνεῖ ἐκθέσει τῆς Νέας Ὑόρκης, διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ συμμετοχή μας εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτήν, ἀποτελεῖ καὶ ἀπότισιν φόρου τιμῆς πρὸς τὴν μεγάλην φίλην χώραν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ζοῦν καὶ ἐργάζονται μυριάδες Ἑλλήνων ἀδελφῶν».

—Πῶς, ἐὰν ἐπιτρέπετε, βλέπετε τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν καὶ ποία κατὰ τὴν γνώμην σας ἡ πρέπουσα συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος;

— Ἡ ἔκθεσις τῆς Νέας Ὑόρκης θὰ ἀποτελέσῃ ἕναν ἐπικὸν οὕτως εἰπεῖν πίνακα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλὰς ὤφειλε νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν παγκόσμιον αὐτὴν ἐκδήλωσιν, ἀφ' ἑνὸς ὡς κοιτὶς ἑνὸς μεγάλου ἱστορικοῦ λαοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς μία σύγχρονος χώρα παραγωγική, σφύζουσα, ἐθνική. Ἐκτὸς τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιπροσωπεύουν τὴν Ἱστορίαν, τὴν τέχνην, τὴν παραγωγὴν καὶ τὰς πραγματοποιήσεις, τοῦ κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, εἰσηγήθημεν εἰς τὸν κ. πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἐπιτρέψῃ καὶ ἀποσταλῶσιν εἰς ξένην ἔκθεσιν, ὀλίγα δείγματα τῶν ἀνεκτιμήτων ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν τῶν μουσείων μας, καὶ οὕτω κατορθωθῇ νὰ θαυμάσουν κατὰ τρόπον ἄμεσον καὶ πηγαῖον τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην.

Ὁ κ. πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κατανοῶν τὴν μεγάλην ἠθικὴν σημασίαν τῆς τοιαύτης ἀποστολῆς ἐδέχθη νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀρχαιολογικοῦ συμβουλίου τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, κατόπιν τῆς ὁποίας θὰ ἀποσταλοῦν τὰ κάτωθι ἔργα τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν ὅλας τὰς μεγάλας ἐποχὰς τῆς ἑλληνικῆς πλαστικῆς.

1ον) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 675 κόρη τοῦ μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως, (6ος αἰὼν π.Χ.).

2ον) Ἡ στήλη τῆς Ἀμφαρέτης τοῦ μουσείου τοῦ Κεραμεικοῦ (5ος αἰών).

3ον) Ἡ λεγομένη κεφαλὴ τῆς Ἀριάδνης τοῦ Ἀσκληπιείου (4ος αἰών).

4ον) Ἡ χαλκὴ γυναικεία κεφαλὴ τῆς δωρεᾶς Σταμούλη (3ος αἰών).

5ον) Ἡ κεφαλὴ τοῦ γίγαντος Ἀνύτου, ἔργον Δαμοφῶντος τοῦ Μεσσηνίου, προερχομένη ἐκ Λυκοσούρας (2ος αἰών).

Τὰ ἀνωτέρω ἔργα εἶνε σχεδὸν ὅλα ἀρίστης διατηρήσεως. Ἡ στήλη τῆς Ἀμφαρέτης καθὼς καὶ ἡ Κόρη τῆς Ἀκροπόλεως διατηροῦν ἀκόμα πλούσια ἴχνη τοῦ ἀρχαίου χρωματισμοῦ. Ἡ κεφαλή, δωρεὰ Σταμούλη, εἶνε θαυμασίας διατηρήσεως καὶ μὲ ὡραιοτάτην πάτιναν. Ἡ «Ἀριάδνη» εἶνε ἔργον μεγάλου καλλιτέχνου τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος τοῦ Πραξιτέλους. Τέλος ὁ Ἄνυτος εἶνε ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ἔργα, τῶν ὁποίων γνωρίζομεν τὸν καλλιτέχνην καὶ τὰ ὁποῖα ἀνήκον εἰς τὴν καλουμένην ἀκρόλιθον τεχνοτροπίαν.

ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΕΡΓΩΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω πρωτοτύπων ἔργων, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν διὰ λόγους ἀσφαλείας νὰ στείλωμεν περισσότερα τοιούτων, διετάξαμεν τὴν κατασκευὴν παρὰ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Ζιλλιερόν, τῶν κάτωθι ἀντιγράφων ἀρίστης τέχνης, τὰ ὁποῖα θὰ προσθέσουν σοβαρῶς εἰς τὸν σχηματισμὸν μιᾶς πραγματικῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιολογικῶν μας Μουσείων, ἅτινα εἶνε ἀναμφισβητήτως μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον.

1) Κοῦρος ἀριθ. 2.720, 2) Κοῦρος ἀριθ. 1.906, 3) Κοῦρος ἀριθ. 1.558, 4) Ἀνάγλυφον Ἐλευσῖνος ἀριθ. 126, 5) Ἱμάτιον ἀριθ. 1.737, 6) Ζεὺς Ἀρτεμισίου ἀριθ. 15.161, 7) Προσωπὶς ἐπιτύμβιος μαρμαρίνη ἀριθ. 3.373, 8) Προσωπὶς ἐπιτύμβιος μαρμαρίνη ἀριθ. 1.977, 9) Ἀνάγλυφον χοροῦ ἀριθ. 3.615, 10) Ἑρμῆς Πραξιτέλους, 11) Θρόνος Μίνωος, 12) Κόρη Ἀκροπόλεως ἀριθ. 682, 13) Τρία τεμάχια Ζωφόρου Παρθενῶνος, 14) Μοσχοφόρος, 15) Κεφαλὴ Βερενίκης, 16) Κύλιξ τύπου κάνθαρος, 17) Ἀμφορεὺς ὑπ' ἀριθ. 804, 18) Κρατήρ, 19) Ἡνίοχος, 20) Δέκα πήλιναι κεφαλαὶ κομμώσεων, 21) Δύο θεαὶ τῶν ὄφεων μετὰ δύο φορεμάτων, 22) Ἐλευσίνια, 23) Γεωμετρικὸν ἀγγεῖον, 24) Μέγα ἀνάγλυφον ταύρου βορείας εἰσόδου Κνωσσοῦ ἐκ ξύλου, 25) Χορὸς γυναικῶν, 26) Ὡραῖον ἀγγεῖον Πύθου (ξύλινον), 27) Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος, 28) Τοιχογραφία Θηβῶν (ἐπὶ ξύλου) Γιαννούλη Χαλεπᾶ, 29) Αἴθουσα θρόνου Μίνωος, 30) Βορεία εἴσοδος ἀνακτόρου τῆς Κνωσσοῦ.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν θαυμασίων ἀντιγράφων ἐλπίζω ὅτι εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς θὰ κάμῃ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τὸ ἀντίγραφον τοῦ ἐνδύματος ἑνὸς τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ναοῦ τῆς Δεσποίνης Γλυκοσούρας, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔργα τοῦ περιφήμου γλύπτου Δαμοφῶντος (200 π. Χ.). Εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἀντίγραφον ποὺ εἶνε ἕνα κέντημα ἐπὶ Κρητικοῦ μεταξίνου ὑφαντοῦ ἀναπαρίσταται τὸ τεμάχιον μὲ τὰ χορεύοντα ζωόμορφα, τὰ ὁποῖα θὰ πληροφορήσουν τοὺς φίλους Ἀμερικανούς, ὅτι καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἰδέα τῶν κινηματογραφικῶν Μίκυ—Μάους, ποὺ ξετρελλαίνουν σήμερα τὸν κόσμον, ὀφείλουν τὴν ἔμπνευσίν των εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν τέχνην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων!

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶχα νὰ σᾶς εἴπω ἐπιτροχάδην.

ΤΑΞΙΔΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πάντως τὸν Ἑλληνικὸν περίπτερον περικλεῖον, ὡς εἶπον ἐν ἀρχῇ, ἐν σμικρῷ, ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, Τέχνην καὶ Παραγωγήν, θὰ παρουσιάσῃ διαμερίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τῶν ὀνομαστῶν προϊόντων τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἡ βιοτεχνία μας, ἡ σύγχρονος τέχνη, οἱ Ἑλληνικοὶ τάπητες, τὰ Ἑλληνικὰ μάρμαρα, τὰ Ἑλληνικὰ κοστούμια, ἡ οἰκιακή μας οἰκονομία, ἡ ναυτιλία μας, ἡ βιομηχανία μας, ὁ τουρισμός μας, ἐπίσης δὲ αἱ πρόοδοι τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ ὠργανωμένη δύναμις καὶ ἡ λογικὴ ἑνὸς σφριγῶντος λαοῦ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς δραστηριότητος, ὅλα αὐτὰ μὲ φωτογραφίας, ἀριθμούς, συμβολικὰς καὶ στατιστικὰς παραστάσεις. Δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω μὲ περισσοτέρας λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἀνέλαβον νὰ διαρρυθμίσουν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ οἱ διακεκριμένοι ἀρχιτέκτονες τοῦ ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, ὁ κ. Μωρέττης καὶ ἡ κ. Πασχαλίδου — Μωρέττη. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, καὶ εἰδικώτερον τοῦ διακεκριμένου Ἕλληνος γενικοῦ προξένου κ. Λέλη, ὅστις εἶνε ἕνας ἐνθουσιώδης φιλότεχνος καὶ πατριώτης, τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὴν Ἑλλάδα τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι μία ἐπίσκεψις εἰς αὐτό, θὰ ἰσοδυναμῇ μὲ ἕνα μικρὸ ταξίδι εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν σύγχρονον.

Πάντως αἱ πρῶται ἐντυπώσεις ξένων εἰδικῶν εἶνε ἐνθουσιώδεις διὰ τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον καὶ ἔχω ἤδη τηλεγραφήματα προβλέποντα ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἔλθῃ μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὴν σειρὰν τῆς ἐπιτυχίας τῶν ξένων περιπτέρων ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ.

Καὶ μίαν τελευταίαν λεπτομέρειαν, ἡ ὁποία δὲν στερεῖται σημασίας. Εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ περιπτέρου θὰ τεθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφὴ ἀπὸ τοὺς «Ὀλυμπιονίκας» τοῦ Πινδάρου:

«Ἐν γαίᾳ Εὐνομία ναίει κασίγνητα τε, βάθρον Πολίων ἀσφαλές. Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα».

ΔΥΟ ΕΚΤΕΚΤΑΙ ΞΕΝΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ Ἀγγλὶς τραγουδίστρια καὶ ἡ Πολωνὶς σολὶστ τοῦ βιολιοῦ

ΤΟΥ κ. Μ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸ Βρεττανικὸν καλλιτεχνικὸν Συμβούλιον καὶ τὴν ἐνταῦθα Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν διὰ τὰς δύο σημαντικὰς ἀπολαύσεις ποὺ μᾶς ἐχάρισαν. Τὸν πιανίσταν Κῶρζον καὶ τὴν τραγουδίστριαν Ἄστρα Ντέσμοντ.

Διὰ τὸν πρῶτον ἡ κριτικὴ ἐξήντλησε τοὺς ἐπαίνους. Δικαίως ἀπολύτως. Ἀπομένει ἡ κυρία Ντέσμοντ. Εἶνε κρίμα ὅτι τὸ Ρεσιτάλ της ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ὅπου ἡ χωρητικότης εἶνε περιωρισμένη, ἡ ἀκουστικὴ σκληρὰ καὶ ἡ ἀντήχησις τοῦ ἤχου ἐπικίνδυνη. Ἡ Ἀγγλὶς τραγουδίστρια ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐμφανισθῇ εἰς τὰ «Ὀλύμπια». Ἐκεῖ ἡ θαυμασία της φωνή, φωνὴ πλουσία μεσοφώνου, θὰ εὕρισκε τὸν κατάλληλον χῶρον νὰ ἁπλωθῇ, νὰ ἀκουσθῇ καὶ νὰ συγκινήσῃ ὅπως ἤξιζε. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ Ρεσιτάλ της γιὰ ὅσους ηὐτύχησαν νὰ παραστοῦν ὑπῆρξε ἕνα γεγονὸς καὶ μία ἀποκάλυψις. Ἀποκάλυψις, τί θὰ πῇ σχολὴ τραγουδιοῦ ποὺ κατορθώνει νὰ τραγουδᾷ σὲ τρεῖς γλῶσσες, διάφορες ἐποχὲς τραγουδιοῦ, ἄψογα καὶ προσαρμοσμένα ἀπολύτως στὸ πνεῦμα τοῦ συνθέτου.

Πολλοὶ εἶχαν τὴν ἰδέα ὅτι ποτὲ μιὰ Ἀγγλὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τραγουδήσῃ Σοῦμπερτ, Μπράμς, Βόλφ, Φωρὲ ἢ Μπερλιὸζ καὶ Ντεμπυσσύ. Θὰ τραγουδοῦσε, ἀλλὰ παραφθαρμένα, κακόηχα ἔξω ἀπὸ παράδοσιν καὶ πνεῦμα. Ἡ κυρία Ντέσμοντ μᾶς διέψευσε. Ὑπῆρξε ἄψογος στὴν ἑρμηνείαν τοῦ Γερμανικοῦ Liel, ἰδεώδης στοὺς Γάλλους Φωρέ, Ντεμπυσσὺ καὶ Μπερλιόζ, καὶ ἄφθαστη στὶς Σκωττικὲς μπαλλάντες καὶ στὰ τραγούδια τοῦ Σημπέλιους. Ἔξω ἀπὸ τὴν ὡραία της φωνὴ ἡ ὁποία ἠμπορεῖ ἀδιστάκτως νὰ τὴν ἀναδείξῃ μιὰ ἰδεώδη Βρουνχίλδη ἢ Φρίκα, ἢ μιὰ Κάρμεν, ἡ Ἀγγλὶς μεσόφωνος χρωματίζει τὸ τραγοῦδι της, ἐκφράζεται καὶ συγκινεῖ. Κατορθώνει δὲ πάντοτε νὰ ἀποδίδῃ ἐκεῖνο ποὺ ἀναμένει ἕνας δύσκολος ἀκροατής. Ἡ φωνή της πλουσία εἰς θερμότητα καὶ ἔντασιν ἀποτελεῖ φυσικὰ τὴν πρώτην ὕλην καὶ τὸ μέσον μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιτυγχάνει τὰ θαυμαστὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Πόση ὅμως ἐργασία, πόση σπουδή, πόση προσπάθεια καὶ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ φθάσῃ αὐτοῦ ποὺ ἔχει φθάσει. Μαζὶ μὲ τὰ φωνητικὰ προσόντα ἡ κυρία Ντέσμοντ εἶνε προικισμένη καὶ μὲ χαρίσματα φυσικὰ ἄφθονα. Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ νεαρᾶς κυρίας, πρέπει νὰ τὰ ἀναφέρωμεν. Ὑψηλή, κομψή, ὡραία καὶ ἐκφραστική. Αἱ κινήσεις της ἔχουν εὐγένεια καὶ ἔκφρασι καὶ τὸ τραγοῦδι της πολιτισμόν. Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιζητήσῃ μιὰ καλλιτέχνις τῆς λυρικῆς σκηνῆς. Εἰς τὸ πιάνο τὴν συνώδευσε ὁ κ. Μούρ, ἰδεωδῶς καλά.

Η ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ ΟΥΜΙΝΣΚΑ

Ἡ ἑβδομὰς ἀνῆκεν εἰς τὰς κυρίας. Καὶ ἐπειδὴ τὸ τραγοῦδι ὅσον καὶ τὸ βιολὶ εἶνε ζηλευταὶ ἀσχολίαι ἡ ἐπιτυχία τῆς Εὐγενίας Οὐμίνσκα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀ-νῶν, δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγωτέρα. Πολωνὶς μὲ ἀναμφισβήτητο ταλέντο καὶ λαμπρὰς σπουδὰς ἡ Οὐμίνσκα ἀκολουθεῖ σταθερῶς τὸν δρόμον τῆς Ἄλμα Μούντι καὶ τῆς Ἐρίκας Μορίνι. Ἴσως ἀκόμη νὰ μὴ ἔχει φθάσει εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ ἐσωτερικὴν ὡριμότητα ἐκείνων. Ἀσφαλῶς ὅμως βαδίζῃ εἰς τὰ ἴχνη των. Ὁ ἦχος της εἶνε ὡραῖος καὶ πλούσιος. Ἡ δεξιοτεχνία της ὑπερβαίνει τὴν γυναικείαν ἀπόδοσιν καὶ δὲν σταματᾷ μπροστὰ σὲ καμμιὰ δυσκολία. Ἐκεῖνο ποὺ τῆς χρειάζεται ἀκόμη, εἶνε νεαρωτάτη καὶ ἀρκετὰ θελκτική, εἶνε βαθυτέρα ἀντίληψις τοῦ ὀργάνου της καὶ ἡ ἐσωτερικότης τοῦ παιξίματος. Ἂν τὰ ἀποκτήσῃ αὐτά, καὶ θὰ τὰ ἀποκτήσῃ μὲ τὸν καιρὸν καὶ τὴν μελέτην, τότε θὰ ἠμπορῇ νὰ ἀναγράφῃ εἰς τὰ προγράμματά της ἀκινδύνως τὸν χαρακτηρισμὸν «διακεκριμένη». Τὸ πρόγραμμά της ἐστερεῖτο βαθυτέρου μουσικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐὰν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸ Κοντσέρτο εἰς σὸλ μινὲρ τοῦ Βιβάλντι—Φράνκο, τὰ ἄλλα κομμάτια ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Κράισλερ καὶ τὸν Συμακόφσκη. Καὶ ὅταν κανεὶς ἀκούσῃ τὸν ἴδιον τὸν Κράισλερ καὶ παίζῃ τὰς συνθέσεις του ἢ τὰς διασκευάς του εἶνε τέτοια ἡ γοητεία ὥστε κατακυρώνονται ὡς ἀριστουργήματα, ἔστω καὶ ἂν ἐπισταμένως ἐξεταζόμενα ὡς μουσικαὶ ἀξίαι δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Εἴπαμε ὅμως ὅταν παίζωνται ἀπὸ τὸν Κράισλερ. Ὅσον γιὰ τὸν Συμακόφσκη τὸν τόσον γρήγορα ἐκλιπόντα μεγαλοφυᾶ Πολωνὸν συνθέτην, μαζὶ μὲ τοὺς πατριώτας του, Κοζάνσκυ, Ζὸλτ καὶ Φλὲτς ἠμποροῦν νὰ συμπληρώσουν θαυμάσια ἕνα πρόγραμμα ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἀποτελέσουν. Ὁ κ. Φαραντᾶτος συνώδευσε τὴν Πολωνίδα καλλιτέχνιδα ἐκτάκτως καλά.

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

Μιὰ εἴδησι ἀνακοινωθεῖσα ἐπισήμως ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῶν Κρατικῶν μας σκηνῶν, ἦλθε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς σπερμολογίας ποὺ ἠκούοντο τελευταῖα περὶ ματαιώσεως τῆς ἱδρύσεως τῆς Λυρικῆς μας Σκηνῆς. Πρόκειται περὶ τῆς προσλήψεως ὡς πρώτου σκηνοθέτου τοῦ κ. Ρενάτο Μόρντο. Τί ἐστὶ Μόρντο θὰ τὸ ποῦμε ἀμέσως. Ἑλληνικῆς ὑπηκοότητος ἐκ Κερκύρας, γεννηθεὶς ὅμως ἐν Βιέννῃ. Ὁ πατήρ του ὑπῆρξε Δήμαρχος Κερκύρας αὐτὸς δὲ ἐσπούδασε μουσικὴν καὶ σκηνοθεσίαν εἰς τὴν Βιέννην. Εἰδικεύθη εἰς τὴν ὄπερα, καὶ ὑπῆρξε σκηνοθέτης τῆς Ὄπερας τῆς Φρανκφούρτης καὶ διαφόρων ἄλλων λυρικῶν σκηνῶν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. Τελευταίως εἰργάζετο ὡς σκηνοθέτης εἰς τὴν Ὄπεραν τῆς Πράγας ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεχώρησε. Ἡ πρόσληψις λοιπὸν τοῦ πρώτου σκηνοθέτου καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου ἔναρξις τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον πρέπει ὑποθέτω νὰ πείσουν καὶ τοὺς πλέον ἀπαισιοδόξους ὅτι συντόμως ἡ πρωτεύουσα θὰ ἀποκτήσῃ τὴν Ἐθνικὴν Λυρικήν της Σκηνήν.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

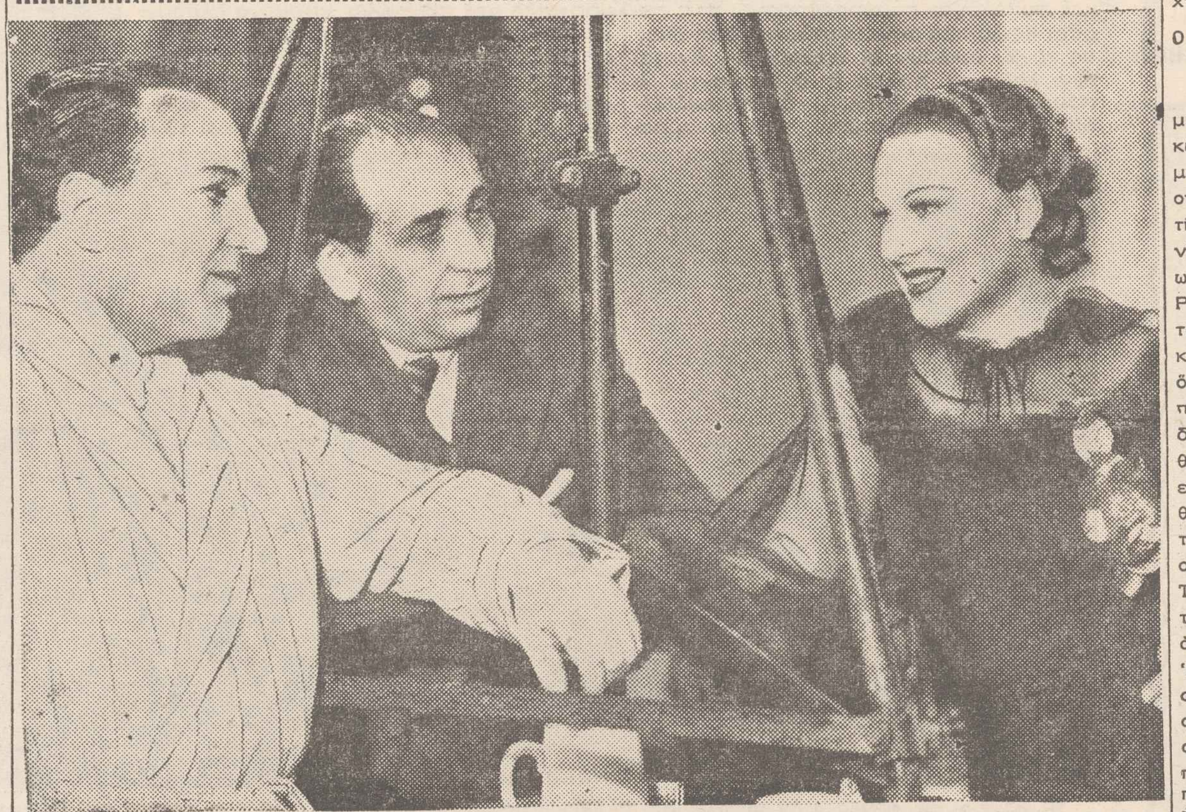

Ὁ μεγάλος τενόρος Ρίτσαρντ Τάουμπερ ὁ ὁποῖος ἐτραγούδησε τελευταίως εἰς τὸ Λονδῖνον, φωτογραφούμενος μετὰ τῆς συζύγου του Ντιάνας Ναντιέρ, ἐπίσης διασήμου καλλιτέχνιδος, κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας εἰς τὰ στούντιο τῆς Μπρίτιτς — Γκώμοντ

ΠΑΛΗΟ ΣΠΗΤΑΚΙ

Στεκότανε σὲ μιὰ γωνιὰ
σὲ ξεχασμένη γειτονιὰ
σὲ χρόνια ποὺ περάσανε καὶ σ' ἐποχὲς φευγάτες,
εἶχε μι' αὐλόπορτα κλειστὴ
ποὖχε χιλιοτραγουδιστὴ
ἀπ' τοῦ καιροῦ ποὺ πέρασε τὶς πλάνες σερενάτες,
κι' εἶχε ἕνα σκύλο καυγατζῆ
—θαρρῶ τὸν λέγαν Νερατζῆ—
ποὺ τοὺς διαβάτες τρόμαζε κι' ἀλώνιζε τὶς γάτες.

Στὰ παραθύρια διαρκῶς
πλατύφυλλος βασιλικὸς
ἀνθοῦσε κι' ὅλο φούσκωναν τὰ δροσερά του κλώνια,
καὶ στὰ περβάζια τὰ παλιὰ
ἀπάνω ἀπ' τὴν πορτοκαλλιὰ
εἴχανε χτίσει μιὰ φωλιὰ μικρὴ τὰ χελιδόνια...

Κι' εἶχε καὶ μία κοπελλιά...
—τοῦ μάγουλού της τὴν ἐλιὰ
ξενυχτισμένων δάχτυλα τὴν εἶχαν κάνει στίχο,
ποὖχε δυὸ μάτια καστανὰ
—πίσω μου σ' ἔχω σατανᾶ—
ποὺ λὲς καὶ δίνανε σπαθιὲς ποὺ τρύπαγαν καὶ τοῖχο.

……

Παλιὸ σπιτάκι ταπεινὸ
μέρα καὶ νύχτα τριγυρνῶ
μήπως καὶ σ' εὕρω πουθενά... Μὰ ποῦ νὰ σὲ πετύχω...

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

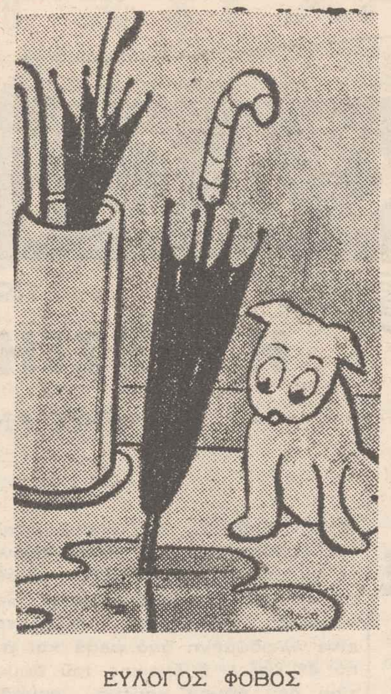

ΕΥΛΟΓΟΣ ΦΟΒΟΣ

—Ἔχει γοῦστο νὰ μὲ κατηγορήσουν πὼς ἔκανα ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὑγρασία.

ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ φιλλουριά' δυὸ λεῦκες, μιὰ σπηλιὰ
καὶ μιὰ φωλιὰ ἀπ' ἀηδόνια.
Κι' ἕνα κοντίτο σκεπαστὸ καὶ μιὰ ἀμπολὴ παλιὰ
μὲ μούσκλια καὶ γλυφόνια.

Ἦταν κι' ἕνας νερόμυλος καὶ στὴ νεροσυρμὴ
χίλιων πουλιῶν κελάδι.
Σιγοπαῖζαν τὰ βιολιά. Κι' οἱ πόθοι κι' οἱ καημοὶ
στὸ κάθε δεντροκλάδι.

Καὶ τὸ βραδάκι ὡς ἄναφτεν, ἀκράτητος κρυφὸς
καημὸς στὰ τόσα ταίρια,
στὶς φυλλωσιὲς ἐκρύβονταν, μὴν τἄβρῃ οὔτε τὸ φῶς
ποὺ ἀντίφεγγαν τ' ἀστέρια.

Κι' ὕστερα πειά, δὲν χώριζες, στὴν ἄπνοη σιγαλιὰ
ποὔκλεινε ὁ καλαμιώνας
ἂν ἦταν ὅ,τι ἀκούγονταν... λιγώματα... φιλιά...
γιὰ ἠχὸς γεροχελώνας.

……

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ φιλλουριά' δυὸ λεῦκες, μιὰ σπηλιὰ
καὶ μιὰ φωλιὰ ἀπ' ἀηδόνια...
κι' ἦταν καὶ μία συντροφιά... στὰ χρόνια τὰ παλιὰ
τὰ περασμένα χρόνια.

Καὶ σβύσαν ὅλα κι' ἔφυγαν, σὰν κάτι πλανερὸ
σὶν ἴσκιος καὶ σὰν ψέμμα!
Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ γοργὸ καὶ γάργαρο νερὸ
ποὺ πάει τὸ ρέμα - ρέμα...

Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ — ΛΑΥΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ

Εἰς τὴν Φιλαδέλφεια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἤρχισεν ἡ δίκη μιᾶς γυναικός, Κορίνας Φαβάτο ὀνόματι, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος χήρα, ἡ ὁποία συνεργαζομένη μὲ μίαν σπεῖραν ἐγκληματιῶν ἐδηλητηρίαζε τοὺς συζύγους της, διὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀσφάλιστρα τῆς ζωῆς των. Ἡ ἐγκληματικὴ ὅμως δρᾶσις τῆς χήρας, κατὰ τὸ κατηγορητήριον δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τοὺς συζύγους της, ἀλλὰ ἐξετείνετο καὶ εἰς ἄλλα θύματα, ἐκ τῶν ὁποίων τελευταῖον ὑπῆρξεν ὁ 17ετὴς πρόγονός της Φίλιπ Ἰνγκράο. Τέσσαρα πτώματα τῶν θυμάτων τῆς φαρμακευτρίας ἐξετάφησαν μέχρι τοῦδε, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἀναβιβάζει τὰ θύματα τῆς συμμορίας εἰς ἑκατόν!

ΑΠΡΟΟΠΤΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Στὴν Ἀμερική, ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος τοῦ ἐμπορίου μετέβαλε τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του, ἔτσι στ' ἀστεῖα, σὲ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Τὰ παιδιά του τόσο γοητεύθηκαν ἀπὸ τὸ παιχνίδι αὐτό, ὥστε ὁ πατέρας τοὺς ἐπέτρεψε νὰ νοικιάζουν σὲ μικροὺς φίλους του τὰ βαγόνια καὶ νὰ κάνουν μ' αὐτὰ διαδρομὴ μέσα στὸν κῆπο. Γρήγορα προσετέθησαν νέα βαγόνια καὶ ὁ ἀπέραντος κῆπος μετεβλήθη σ' ἕναν παιδικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ γεμᾶτον ζωὴ καὶ κίνησι.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἀποτελεῖ τώρα γιὰ τὸν ἐμπνευστή του μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιχείρησι, καὶ τὰ περασμένα τέσσερα χρόνια ὁ ἐπιχειρηματίας αὐτὸς κέρδισε ἀπὸ εἰσιτήρια 5.000 δολλάρια.

—Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔφεραν σὲ περιωπὴ ἐπικερδοῦς ἐπιχειρήσεως ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ ἄρχισαν, χάριν γούστου. Ὁ Ἀρθοῦρος Ντέρχαμ, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ τὸ μεγαλύτερο ἐνυδρεῖο χρυσόψαρων, ἄρχισε αὐτὸ τὸ προσοδοφόρο ἐπάγγελμα ἀπὸ ἡλικίας δέκα χρονῶν καὶ μὲ κεφάλαια μόνον ἕξη πέννες. Σήμερα ἔχει 250.000 ψάρια καὶ ἄλλες τόσες λίρες!

— Ὁ μακαρίτης λόρδος Ρότσιλδ, ὁσάκις εἶχε καιρό, ἐπιδιδόταν στὴν μελέτη καὶ συλλογὴ τῶν πουλιῶν. Σήμερα τὸ Μουσεῖο Μετροπολιταὶν τῆς Νέας Ὑόρκης προσφέρει στοὺς κληρονόμους του 100.000 λίρες γιὰ τὴν συλλογὴ τῶν πουλιῶν του.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΫ ΤΕΜΠΛ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ 23 Ἀπριλίου ἡ χαριτωμένη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἡ μικρούλα Σίρλεϋ Τὲμπλ γιώρτασε τὰ γενέθλιά της. Μπαίνει αἰσίως εἰς τοὺς 10 Μαΐους. Ἡ μεγάλη Ἀμερικανικὴ Κινηματογραφικὴ Ἑταιρεία «20η Τσέντου - Φὸξ» ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅπως ὅλοι οἱ ἐν Ἀμερικῇ κινηματογράφοι τῆς Ἑταιρείας αὐτῆς, προβάλουν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς Σίρλεϋ Τὲμπλ τῆς «ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἀγαπημένης τῶν Ἀμερικανῶν», ὅπως τώρα ἀποκαλεῖται, μόνον τὰ φίλμ τῆς πιὸ μικρῆς καὶ πιὸ ἐνδόξου συγχρόνως καλλιτέχνιδος πρᾶγμα, ποὺ ἔγινε.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΣΕΞ - ΑΠΠΗΛ...

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ!

ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ

Ἡ Γοητεία δὲν ἔχει τόσο μεγάλη σχέσι μὲ τὴν Ὠμορφιά, ὅπως νομίζουν πολλοί. Πολλὲς πάρα πολλὲς γυναῖκες, ποὺ δὲν ἦσαν ὤμορφες ἀγαπήθηκαν φλογερά, μ' ἕνα πάθος ἀσυγκράτητο.... Γιατὶ οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἦσαν γοητευτικές.

◆

Ὑπάρχουν ἐλαττώματα χαριτωμένα.

Πρῶτα - πρῶτα ὑπάρχουν ἄπειρα ἐλαττώματα καθαρῶς φανταστικά: οἱ περισσότερες γυναῖκες καὶ σήμερα ἀκόμη, ἀπελπίζονται ὅταν δὲν μοιάζουν μὲ τὸν πειὸ συνηθισμένο, τὸν πειὸ συμβατικὸ τύπο τῆς ὡραίας γυναίκας.

Οἱ ἄνδρες, ἀπεναντίας, ἀρέσουν ἕνα πρόσωπο ὅταν ἔχῃ κάτι τὸ ἀτομικό, τὸ ἰδιαίτερο. Εἶνε προτέρημα ἢ ἐλάττωμα αὐτό; Θὰ τὸ ποῦμε παρακάτω.

Μιὰ ἐλιά, μιὰ κοντὴ ἀνασηκωμένη μυτίτσα, δυὸ Κινέζικα «σχιστὰ» μάτια μπορεῖ νὰ προξενήσουν μεγάλη λύπη σὲ πολλὲς γυναῖκες ποτὲ ὅμως οἱ ἄνδρες δὲν τὰ θεώρησαν ὡς ἐλαττώματα.

Ἕνα ἄλλο φανταστικὸ ἐλάττωμα εἶνε ἡ μυωπία. Ἡ μυωπία εἶνε βέβαια ἐλάττωμα, ὅταν πρόκειται νὰ ὁδηγήσῃ κανεὶς ἕνα αὐτοκίνητο ἢ ὅταν θέλῃ νὰ σκοπεύσῃ μὲ τὸ ὅπλο στὸ κυνῆγι. Σ' ἕνα τρυφερὸ «τὲτ - ἀ - τὲτ» ὅμως, καὶ μὲ βγαλμένα τὰ γυαλιά, εἶνε κυριολεκτικὰ γοητευτική.

Δίνει σ' ὅλο τὸ πρόσωπο ἕνα ὕφος ὀνειροπόλο' καὶ ὅταν καρφώνει στὸν ἄνδρα ἐκεῖνο τὸ ἐλαφρὰ ἀπλανὲς βλέμμα δίνει στὴν γυναικεία φυσιογνωμία ἕνα ὕφος γλυκύτητος καὶ καλωσύνης ποὺ ἀρέσει ὑπερβολικά.

Ἂν λοιπὸν εἶσθε μύωψ, φροντίστε νὰ ἀκολουθήσετε τὸν τύπο σας, καὶ νὰ τὸν τονίσετε ἀκόμη περισσότερο μὲ τὴν γλυκύτητα τῶν ἐκφράσεων καὶ τῶν κινήσεών σας: τὰ τρυφερά, ἀδύνατα μάτια σας θ' ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐλάττωμα μόνο ἂν θέλατε νὰ εἴχατε ἕνας ὕφος «μόρτικο».

Θὰ δώσωμε τώρα καὶ μιὰ συμβουλὴ στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν μυωπία: εἶνε προτιμότερα τὰ μεγάλα γυαλιὰ ἀπὸ τὰ μικρὰ λορνιόν. Ἡ ψευτομεταμφίεσις ἑνὸς ἐλαττώματος τὸ κάνει ἀκριβῶς νὰ εἶνε ἐλάττωμα.

◆

Οἱ περισσότερες γυναῖκες εἶνε ἀπαρηγόρητες γιὰ τὶς φακίδες (πανάδες). Κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὸν ἀριθμό τους. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἄλλο λάθος. Οἱ πανάδες, εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Πῶς νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ θὰ ρωτήσετε. Τονίζοντας τὸν σπορτὶφ καὶ ὀλίγο ἀγροτικὸ τύπο ποὺ δίνουν ἤδη σὲ μιὰ γυναῖκα. Νὰ ἔχετε ὡρισμένες τοῦφφες μαλλιῶν ξανθότερες ἀπὸ τὶς ἄλλες, τῶν ὁποίων οἱ ἄκρες νὰ μοιάζουν σὰν ξεθωριασμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὅταν εἶσθε χαρούμενη καὶ γεμάτη κέφι θὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι ἔχετε τὸν ἥλιο στὸ πρόσωπό σας καὶ ὄχι πανάδες.

Ἡ Κάθρην Χέπμπουργ, εἶνε γεμάτη φακίδες. Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς τὸ ἴδιο. Τὸ νὰ προσπαθῆτε ὑπομονετικὰ νὰ τὶς ἐξαφανίσετε ἀφήνοντας μόνο μιὰ - δυὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο λάθος: τὸ σωστὸ εἶνε ἢ νὰ ἔχετε πολλὲς ἢ καθόλου.

Ἐπίσης τὰ ἀθλητικὰ γοῦστα ἔφεραν πάλι στὴ μόδα τὰ μεγάλα πόδια καὶ τὰ μεγάλα χέρια. Μιὰ γυναῖκα ὄρθια φαίνεται πειὸ ὤμορφη ὅταν ἔχῃ βάσεις πραγματικὰ ἱκανὲς νὰ τὴν ὑποστηρίξουν.

Οἱ γυναῖκες θἄπρεπε νὰ μισοῦν τὰ μικρὰ πόδια; Γυναῖκες ποὺ τρέχετε στὸ ὕπαιθρο καὶ στὴν ἐξοχή, νὰ εἶσθε εὐχαριστημένες, ὅταν ἔχετε μεγάλα καὶ γερὰ πόδια.

◆

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἐθεωρεῖτο ἐλάττωμα νὰ ἔχῃ μιὰ γυναῖκα κόκκινα μαλλιὰ ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ πολλὲς γυναῖκες ἔβαψαν τὰ μαλλιά τους κόκκινα.

Θὰ ἐθίγησαν ἀρκετὰ οἱ φυσικὲς «κοκκινομάλλες» ποὺ δὲν ἤξεραν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ θέλγητρά τους, ὅταν εἶδαν τόσες μελαχροινὲς νὰ καταπατοῦν τὰ οἰκόπεδά τους βάφοντας τὰ μαλλιά τους κόκκινα.

◆

Ἕνας χονδρὸς λαιμὸς εἶνε ἄσχημος μόνον ὅταν εἶνε μαλακός. Ἕνας λαιμὸς πειὸ χονδρὸς ἀπὸ τὸν κανονικό, ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀρυτίδωτος εἶνε ἕνα σημεῖο ὑγείας καὶ ζωτικότητος, ἀξιοζήλευτο πολλὲς φορές. Δίνει στὴν γυναῖκα ἕνα ὕφος παλαιστρίας ἢ ἀμαζόνος ποὺ εἶνε γεμᾶτο σὲξ - ἀππήλ.

Νομίζομε ὅτι εἶνε περιττὸν ν' ἀποκαταστήσωμε τὴν ἀξία τοῦ μεγάλου στόματος. Ἡ ἀποκατάστασις αὐτὴ ἔγινε θριαμβευτικὰ καὶ πανηγυρικώτατα ἀπὸ τὸ πολὺ μεγάλο καὶ πολὺ φωτεγενικὸ στόμα τῆς Τζὼν Κράουφορντ καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κυρίας Σίμπσον.

Ἕνα μεγάλο στόμα θὰ εἶνε ἄσχημο ἂν τοῦ ἀφήνετε τὰ χείλη στεγνά, ἂν δὲν τολμᾶτε νὰ τὸ κοκκινίσετε γιὰ νὰ μὴ....φανῇ μεγαλύτερο καὶ ἂν προσπαθῆτε μὲ τὸ βάψιμο νὰ τὸ μικρύνετε: ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐνδεικτικὰ ἀτυχὴς καὶ ὑποσυνείδητης ντροπαλότητος

Ἀντὶ ὅμως νὰ κοκκινίζετε γιὰ τὸ μεγάλο σας στόμα, καλύτερα νὰ τὸ....κοκκινίσετε τὸ ἴδιο μὲ ροὺζ καὶ θὰ δῆτε ὅτι θὰ προκαλῇ περισσότερη ζήλεια παρὰ οἶκτο....

Ἀφότου ἀρχίσαμε ν' ἀρέσωμε τὰ χονδρὰ χείλη, τὰ λεπτὰ χείλη κατήντησαν νὰ θεωροῦνται ἐλάττωμα, ἂν καὶ θεραπεύεται πολὺ χάρις στὸ ροὺζ.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἔχωμε καὶ μιὰ μακάρια αἰσιοδοξία. Ἂς ἀναφέρωμε τὰ ἐλαττώματα ποὺ εἶνε πραγματικὰ ἐλαττώματα χωρὶς καμ μιὰ γοητεία:

Δέρμα λιπαρὸ ἢ πολὺ ξηρό.

Οὖλα ἀδύνατα καὶ χλωμά, δόντια κατεστραμμένα.

Πάχος, μυϊκὴ ἀνεπάρκεια.

Δὲν εἶνε καταπληκτικό; Ὅλα τὰ πραγματικὰ δυσάρεστα ἐλαττώματα εἶνε θεραπεύσιμα. Εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ καλλυντικὴ περιποίησις μαθαίνει σ' ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ θεραπεύουν.

Ἡ κυρία Μέττερνιχ εἶχε μάτια ποὺ ἀλλοιθώριζαν ἐλαφρὰ καὶ ἡ βαρώνη Βετσέρα, ἡ ἡρωῒς τοῦ δράματος τοῦ Μάγερλιγκ, εἶχε ὠχρότατο δέρμα. Ἦσαν ὅμως, καὶ οἱ δυό, οἱ γοητευτικώτερες γυναῖκες τοῦ κόσμου.

Ἡ Λουΐζα ντὲ Λαβαλλιὲρ ποὺ ἐλατρεύθη ἀπὸ τὸν Λουδοβῖκο 16ο κούτσαινε. Ξαίρετε ὅτι καὶ ἡ περίφημη Γκαμπὺ Μορλαὶ ἔχει κάποιο ἐλαφρὸ ἐλάττωμα στοὺς γοφούς, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκμεταλλεύεται τόσο θαυμάσια ὥστε νὰ κάνῃ ἀκόμη πειὸ πικάντικο τὸ βάδισμά της.

Τὸ μεγάλο ἐλάττωμα, ξαίρετε ποιὸ εἶνε; Τὸ ἄτονο ὕφος, τὸ σβυσμένο βλέμμα, ἡ χαλαρότης τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ σώματος ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν χαλαρότητα τοῦ πνεύματος. Κανένα ἄλλο ἐλάττωμα, κανένα ἄλλο προτέρημα, δὲν εἶνε γοητευτικὸ χωρὶς θάρρος καὶ εὐθυμία.

ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ

Ἡ περίφημος Σουηδὶς βεντέττα τῆς ὀθόνης Ζάρα Λεάντερ, ἡ ὁποία προσπαθεῖ μὲ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον της νὰ παρηγορήσῃ τὶς ἄσχημες. Ἡ ἰδία, ἐννοεῖται, εἶνε ὡραιοτάτη...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ὁ Γάλλος ἀββᾶς Στελιό, ξέχασε κάποτε νὰ πάῃ σ' ἕνα γεῦμα ὅπου τὸν εἶχε προσκαλέσει ἕνας πρίγκηψ. Ὁ πρίγκηψ θύμωσε ἐναντίον του καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν συνήντησε τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

— Βλέπω εὐχαρίστως, τοῦ εἶπε τότε ὁ Στελιό, ὅτι ἡ Ὑψηλότης σας δὲν εἶνε θυμωμένη μαζί μου, γιατὶ ξέρω ὅτι δὲν συνηθίζετε νὰ γυρίζετε τὴν πλάτη στοὺς ἐχθρούς σας!...

◆

Ὁ λόρδος Τσέστερφιλδ διετήρησε τὴν φαιδρότητά του ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

Λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ ἐβγῆκε περίπατο μὲ ἁμάξι ὡς τὸ Νεκροταφεῖο. Κάποιος φίλος του τὸν συνήντησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Βγῆκες νὰ πάρῃς ἀέρα;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ λόρδος μὲ χαμόγελο. Ἔκαμα γενικὴ δοκιμὴ τῆς κηδείας μου!

◆

Ὁ γνωστὸς Ἄγγλος ποιητὴς Σανίττου, μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα κουρεῖο γιὰ νὰ ξυρισθῇ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε ὁ κουρέας νὰ τὸν ἀλείφῃ μὲ σαπουνάδες, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κουρείου καὶ μπῆκε μέσα ἕνας ἀπὸ τοὺς δανειστάς του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐζήτησε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρωστοῦσε!

—Θὰ σοῦ τὰ δώσω ὅταν ξυρισθῶ! ἀπάντησε ὁ ποιητής.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν κουρέα τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ ἄκουσες τὴ συμφωνία;

◆

Ὁ μαρκήσιος Μουρόζ, στρατηγὸς τοῦ Καρόλου Στούαρτ, κατεδικάσθη ἀπὸ τὴ Βουλὴ εἰς θάνατον καὶ εἶχε φυλακισθῇ ἕως νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ καταδίκη του. Στὴ φυλακὴ τὸν ἐπεσκέφθη ἕνας ἀπὸ τοὺς δικαστάς του καὶ τὸν εἶδε μὲ μαλλιὰ ἀχτένιστα.

— Τόσο σᾶς τρόμαξε ἡ καταδίκη σας, τοῦ εἶπε, ὥστε καὶ τὰ μαλλιά σας ἔχουν ἀναστατωθῇ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Μουρόζ. Ἐχτένιζα τὰ μαλλιά μου ὅσο τὸ κεφάλι ἦταν δικό μου. Τώρα δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ χτενίσω, ἀφοῦ τὸ κεφάλι μου εἶνε στὴ διάθεσί σας.

◆

Ὁ στρατηγὸς ντὲ Βιντὸν γράφοντας ἀπὸ τὴ Μεσσήνη στὸν Λουδοβῖκο 14ο, τέλειωνε τὸ γράμμα του μ' αὐτὲς τὶς λέξεις:

«Γιὰ νὰ κρατήσωμε τὴ θέσι μας ἔχουμε ἀνάγκη δέκα χιλιάδων ἀνδρῶν».

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔδωσε ὁ ντὲ Βιντὸν στὸν Τορρέν, γιὰ νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ κι' αὐτὸς προσέθεσε στὸ τέλος τὶς λέξεις: «...καὶ ἑνὸς στρατηγοῦ!»

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Αἱ καταπληκτικαὶ ἐνέργειαι τῆς φύσεως

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου μιὰ καταπληκτικὴ εἴδησις μετεδόθη εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην.

Πολλαὶ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν ὅτι ἕνας Γάλλος χημικὸς εἶχεν ἐφεύρει ἕνα νέον καὶ τρομερὸν ἐκρηκτικὸν μέσον, προικισμένον μὲ ἀπαράμιλλον ἰσχύν, μεγαλυτέραν καὶ ἐκείνης τῶν ἡφαιστείων καὶ ἱκανὴν νὰ ἐπιφέρη κεραυνοβόλως τὴν καταστροφὴν εἰς μέρη ἐκτενέστατα καὶ ἀπομεμακρυσμένα.

Οἱ εἰδικοὶ ὅταν ἠρωτήθησαν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεως ἀπήντησαν ὅτι τὰ μυστήρια τῆς χημείας ἐνίοτε εἶνε καταπληκτικά.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἤρκεσε νὰ δημιουργήση πανικὸν καὶ φανταστικὰς ἐφαρμογάς. Ὑπῆρξαν ἀρκετοὶ μάλιστα, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριζαν ὅτι τὸ χημικὸν αὐτὸ μέσον θὰ ἠδύνατο νὰ καταστρέφη ὁλοκλήρους πόλεις καὶ στρατεύματα. Τὸ φοβερὸν ὅμως ἐκρηκτικὸν μέσον δὲν ἀνεφάνη καὶ αἱ φανταστικαὶ περιγραφαί του ἀπετέλεσαν σελίδας φιλολογίας. Ἐν τούτοις ὅμως πέριξ τοῦ πεδίου αὐτοῦ τελευταίως κατεβλήθησαν μεγάλαι προσπάθειαι καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ Παγκόσμιος Τύπος ἔθεσε τὸ ἐρώτημα: «Εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῆ ἕνα ἐκρηκτικὸν μέσον ἰσχυρότερον τῶν ὑπαρχόντων;» Ἂς ἴδωμεν τί εἶνε δυνατὸν ν' ἀπαντήσωμεν.

ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΚΡΗΞΙΣ

Μέχρι σήμερον τὰ σύγχρονα ἐκρηκτικὰ μέσα ἔδωσαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα ἀλλὰ μόνον εἰς περιωρισμένας ἐκτάσεις καὶ ὄχι εἰς απομακρυσμένας, ὅπως πολλοὶ ἤλπιζαν.

Θὰ ἀναφέρωμεν μεταξὺ τῶν ἐπιχειρήσεων τὴν διάνοιξι μιᾶς στοᾶς ὀρυχείου μήκους 7 χιλιομέτρων μὲ τὴν χρησιμοποίησιν 150 τόννων ἐκρηκτικῶν ὑλῶν εἰς τὴν νῆσον Βλὺντ-Μπόκ, ἡ ὁποία εἶχεν ἔκτασιν 4 ἐκταρίων καὶ παρημπόδιζεν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ διάνοιξις τοῦ ὀρυχείου ἀνετίναξε εἰς τὸν ἀέρα ὁλόκληρον τὴν νησίδα.

Δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὸς ἕνας συρμὸς μήκους ἑκατὸν χιλιομέτρων διὰ νὰ περιλάβη τὸ ἐκρηκτικὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ἐχρειάσθη διὰ τὴν διάτρησιν τῶν Ἄλπεων καὶ τὴν κατασκευὴν τεραστίων στοῶν. Ἀρκετοὶ τόννοι ἐκρηκτικῆς τζελατίνης, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 16ης Ἀπριλίου 1916 κατέσχισαν τὰς πλευρὰς τοῦ Κὸλ ντὶ Λάνα, ἀνατινάζαντα εἰς τὸν ἀέρα ὁλόκληρον τὴν Αὐστριακὴν φρουράν.

Ἐν σχέσει τώρα πρὸς τὴν Γαλλικὴν ἐφεύρεσιν, ὑπεστηρίζετο ὅτι εὑρέθη ὁ τρόπος νὰ προκαλοῦνται ἐκρήξεις εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ ἐξ ἐπιδράσεως.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ — ὀνομασθὲν ἐκπυρσοκρότησις ἐξ ἐπιδράσεως ἢ κατὰ συμπάθειαν—ἐξηγεῖται διὰ τῆς μεταδώσεως διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, ὕδατος ἢ στερεοῦ τινος σώματος τοῦ φυσικοῦ κύματος τοῦ δημιουργουμένου ἀπὸ μίαν ἔκρηξιν.

Τὸ κῦμα αὐτὸ συναντῶντας κατὰ τὴν ταχυτάτην πορείαν του ἄλλας ἐκρηκτικὰς ὕλας δύναται νὰ προκαλέση ἐκπυρσοκρότησιν.

Ὁ διάσημος χημικὸς Ἀμπὲλ ἐξήγησε τὸ φαινόμενον μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ συγχρονισμοῦ τῶν παλμικῶν δονήσεων. Ἕνα παράδειγμα:

Μικραὶ ποσότητες ἰωδούχου ἀζώτου τοποθετούμεναι ἐπὶ μιᾶς χορδῆς τοῦ κόντρα-μπάσσου, ἐκρήγνυνται ὅταν τεθῆ εἰς παλμικὴν κίνησιν ἡ χορδὴ ἑνὸς ἄλλου κόντραμπάσσου ἑνωμένη μὲ τὴν πρώτην διὰ μέσου ἑνὸς συνδετικοῦ ἤχου.

Ἔλαβον χώραν ἐνδιαφέροντα πειράματα εἰς τὸ πεδίον αὐτὸ καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν μάλιστα καὶ τὰ μαρκονικὰ κύματα.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ δέκται τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν λαμβάνουν μίαν ἐκπομπὴν ἀρκεῖ νὰ συγχρονισθοῦν μ' αὐτήν, δηλαδὴ ἐρχόμενοι εἰς τὸ ἴδιον μῆκος τοῦ κύματος καὶ οὕτω ἡ παραγομένη δόνησις ἀπὸ ἕνα κέντρον, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ ἕναν ὡρισμένον ἀριθμὸν παλμικῶν δονήσεων, θὰ ἠδύνατο θεωρητικῶς νὰ προκαλέση τὴν γενικὴν ἐκπυρσοκρότησιν ὅλων τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν παλμικῶν δονήσεων καὶ συνεπῶς εἰς τὸ ἴδιον μῆκος τοῦ ἐκρηκτικοῦ κύματος.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου τώρα οἱ διάφοροι μελετηταὶ ἔχουν ἐπιστήσει τὴν προσοχήν των, ἀλλὰ εὑρίσκονται ἀκόμη πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

140ο ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ: Ο ΥΓΡΟΣ ΑΗΡ

Εἰς τὰ 1887 ἐπετεύχθη ἡ προσπάθεια τῆς ὑγροποιήσεως τοῦ ἀέρος, δηλαδὴ τοῦ νέου καὶ ἰσχυροτάτου ἐκρηκτικοῦ μέσου. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅμως αὐτοῦ ἐχρειάσθη μιὰ θερμοκρασία 140ο, ὑπὸ τὸ μηδέν. Μία τοιαύτη θερμοκρασία δὲν συναντᾶται εἰς στρατόσφαιραν, ὅπως ἐπίστευαν κάποτε, διότι οὔτε ὁ καθηγητὴς Πικάρ, καὶ οὔτε αἱ στρατοσφαιρικαὶ βολίδες, αἱ ὁποῖαι ἔφθασαν εἰς ὕψος 40 χιλιομέτρων δὲν συνήντησαν ὑγρὸν ἀέρα εἰς τὸ ἀχανές.

Ὁ ὑγρὸς ἀὴρ — ὁ ὁποῖος εἶνε διαφανὴς καὶ ἔχει μίαν κυανῆν ἀπόχρωσιν — ἐχρησιμοποιήθη εὐρύτατα ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον.

Μέχρι σήμερον δὲν ἀνεκαλύφθη λοιπὸν καμμιὰ ἐκρηκτικὴ οὐσία ἰσχυροτέρα τῆς δυναμίτιδος καὶ ἐκείνων τῶν ἤδη γνωστῶν.

Δυνατὸν εἶνε, κατὰ τοὺς εἰδικούς, νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν αἱ ποσότητες ἀργοῦ καὶ ἀζώτου αἱ ὑπάρχουσαι εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τὴν κατασκευὴν νέων ἐκρηκτικῶν μέσων. Ἀλλὰ ἡ σχετικὴ προετοιμασία θὰ εἶχεν ἀνάγκην παραγωγῆς τεραστίων ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην.

ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΝ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ!

Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μιὰ οὐσία ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ μέλλον δύνανται νὰ δημιουργηθῶσιν ἐνέργειαι ἰσχυρότεραι ἀπὸ τὰς συγχρόνους: Τὸ ράδιον. Αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸν στοιχεῖον, ἱκανὸν νὰ ἀναπτύξη μίαν θερμαντικὴν δύναμιν 250.000 φορὰς μεγαλυτέραν ἀπὸ τὴν τοῦ ἄνθρακος, περιέχει τοιαύτην ἐνέργειαν ὑπερβαίνουσαν οἱανδήποτε φαντασίαν.

Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ ὅλη ἡ ἐνέργεια, ἡ ὁποία περιέχεται μέσα εἰς ἕνα κιλὸν ραδίου—θὰ ἐδημιουργεῖτο μία ἔκρηξις πολὺ ἰσχυροτέρα ἀπὸ ἐκείνην τοῦ ἡφαιστείου Κρακατόα εἰς τὰ 1883. Σημειωθήτω ὅτι ἡ ἔκρηξις αὐτὴ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἐνταφιασμὸν μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν μιᾶς ὁλοκλήρου ἐπιφανείας 25.000 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ ἐξεφενδόνισε πέτρας καὶ τέφρας εἰς 20 χιλιομέτρων ὕψος καὶ εἰς τετραπλασίαν ὁριζόντιον ἀπόστασιν.

Ἴσως τὸ ράδιον νὰ ἐκπροσωπῆ τὰς μεγαλυτέρας ἐνεργείας ποὺ ἡ φύσις ἔδωσεν εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἡμέραν ὅπου αὐτὴ ἐξεσφενδονίσθη εἰς τὸ ἀχανές, ὡς μιὰ πύρινη μᾶζα.

Ἐκτὸς τῶν ἀνεκμεταλλεύτων γηΐνων ἐνεργειῶν, ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχη χημικῶς ἢ ἠλεκτρικῶς μίαν θερμοκρασίαν 4000ο δηλαδὴ ἴσην πρὸς τὰ 2) 3 τῆς τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία ἀνέρχεται εἰς 6000ο.

Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἐνέργειαι, ἐκτὸς ἐκείνων τὰς ὁποίας ἤδη ἐκμεταλευόμεθα ἀπὸ τὸν πλανήτην μας; Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐλπίζουν, ἴσως νὰ προφητεύουν κάτι ποὺ κι' αὐτὸς ἴσως παρουσιασθῆ ἀργότερα.

ΟΥΓΚΥ ΝΤ' ΑΤΕΛΛΑ

ΠΩΣ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΜΥΝΕΤΑΙ..

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Α'.

Στὸν διάδρομο τοῦ ἐπάνω πατώματος ἑνὸς σκοτεινοῦ ξενοδοχείου, τὸ γκαρσόνι σταματᾶ καὶ χυπᾶ σὲ μιὰ πόρτα. Καμμιὰ ἀπάντησις! Ξαναχτυπᾶ. Τίποτε πάλι... Ἡ πόρτα εἶνε κλειδωμένη ἀπὸ μέσα καὶ ἀπὸ 48 ὡρῶν, ὁ ἔνοικος τοῦ δωματίου δὲν ἔδωσε κανένα σημάδι ζωῆς. Ἀφοῦ σπρώχνει γιὰ τελευταία φορὰ μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὴν πόρτα ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήση, τὸ γκαρσόνι εἰδοποιεῖ τὸν ξενοδόχο κι' ἐκεῖνος στέλνει νὰ φέρουν ἕνα τεχνίτη μὲ τὰ σύνεργά του. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ τεχνίτης ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τότε παρουσιάζεται τὸ κλασσικὸ καὶ τόσο φρικαλέο πάντα θέαμα:

Ἕνα κορμὶ ξαπλωμένο κατάχαμα, μὲ τὸ κεφάλι ξυρισμένο, τὰ χέρια ἀκίνητα μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος.

Τὸ παράθυρο ὀλάνοιχτο. Τὰ ἔπιπλα ἀναποδογυρισμένα. Δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι διεπράχθη κάποιο ἔγκλημα.

Ἔτσι, συνήθως, ἀρχίζουν τὰ «μυστηριώδη» δράματα —ὅπως τὰ χαρακτηρίζει τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο— ποὺ ἀνστατώνουν τὶς ἀστυνομικὲς ἀνακριτικὲς ἀρχές. Καὶ παλαιότερα μέν, τὶς περισσότερες φορὲς παρέμεναν ἀνεξιχνίαστα τὰ δράματα αὐτά.. Σήμερα ὅμως εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ μὴ βρεθῆ ὁ ἔνοχος, ὅσα μέτρα καὶ ἂν ἔχη λάβει γιὰ νὰ ξεφύγη... Γιατὶ ἡ ἐπιστήμη ἔχει θέσει στὴν διάθεσι τῆς Ἀστυνομίας ἄπειρα μέσα. Ἂς τὰ ἐξετάσουμε ἕνα-ἕνα. Ἀξίζει τὸν κόπον. Ἂς δοῦμε λοιπὸν τί γίνεται στὶς εὐρωπαϊκὲς μεγαλουπόλεις, μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ «κλασσικοῦ» ἐγκλήματος, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Καί, συνεχίζουμε:

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Εἰδοποιεῖται ἀμέσως τηλεφωνικῶς ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἰατροδικαστής. Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας μαζὶ μὲ δυὸ—τρία ἀπὸ τὰ ὄργανά του καὶ προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνη τοὺς περιέργους ποὺ ὁλοένα καὶ πληθαίνουν, διψῶντας νὰ μάθουν τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος. Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ ἀνακριτής, στὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ὑπόθεσις καθὼς καὶ οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία εἶνε ἀποκλειστικῶς στὴν διάθεσι τῶν ἀνακριτῶν καὶ ὁ ρόλος της συνίσταται στὸ νὰ ἀνακαλύπτη καὶ νὰ συλλαμβάνη τοὺς ἐγκληματίας. Ἔ, ἀπὸ τὰ στελέχη ἀκριβῶς τῆς ἀστυνομίας αὐτῆς ἐπιστρατεύονται οἱ ἐπίσημοι Σέρλοκ Χόλμς.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας φθάνουν καὶ τρεῖς ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους κάτι παράξενα κυβικὰ πακέττα μὲ...μακρυὰ πόδια. Εἶνε οἱ φωτογράφοι τῆς ἐγκληματολογικῆς σημάνσεως, ἄλλος σημαντικὸς τροχὸς τῆς μηχανῆς τῆς Δικαιοσύνης ποὺ ἔρχονται νὰ φωτογραφίσουν τὸ δωμάτιο καὶ τὸ πτῶμα.

Ὁ ρόλος τῶν «εἰδικῶν» αὐτῶν εἶνε σπουδαιότατος. Γι' αὐτὸ τοὺς ὑποδέχονται μὲ προθυμία καὶ μεγάλη εὐγένεια. Οὔτε ὁ ἀστυνόμος οὔτε ὁ ἀνακριτὴς τολμοῦν νὰ μετακινήσουν τὸ πτῶμα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος, πρὶν ληφθοῦν ἀρκετὲς φωτογραφίες ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτούς. Ἀρχίζει κατόπιν ἡ λεπτομερὴς ἐργασία γιὰ τὴν λῆψι τῶν ἀποτυπωμάτων. Καὶ ἐὰν μὲν βρίσκονται τέτοια ἀποτυπώματα ἐπάνω σὲ ἀκίνητες ἐπιφάνειες, σὲ τοίχους π.χ. ἢ σὲ πόρτες, οἱ «εἰδικοὶ» περιορίζονται στὸ νὰ τὰ «ἐμφανίσουν» μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς εἰδικοῦ ὑγροῦ ἢ μιᾶς σκόνης, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ τὰ φωτογραφίσουν ἀμέσως. Ἐὰν ὅμως τὰ ἀποτυπώματα ὑπάρχουν ἐπάνω σὲ μποτίλιες, ποτήρια, βιβλία ἢ ἄλλα χαρτιά, τότε πρέπει νὰ μεταφερθοῦν μὲ ἄπειρες προφυλάξεις τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριο.

Ὁ κ. Ἐδμόνδος Λοκάρ, ὁ διαπρεπὴς διευθυντὴς τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου τῆς ἀστυνομίας τῆς Λυών, δίνει σ' ἕνα σχετικὸ σύγγραμμά του, τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες γιὰ τὸ κατ' ἐξοχὴν οὐσιῶδες αὐτὸ μέρος τῆς ἀστυνομικῆς ἐρεύνης, ποὺ γίνεται γύρω ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα. Θὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ μερικές.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΩΝ «ΠΡΩΤΩΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΩΝ»

«Ἐν πρώτοις, λέει ὁ κ. Λοκάρ, δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺς κόσμος μαζεμένος ἐκεῖ ὅπου γίνονται ἡ ἔρευνες αὐτές. Τρία πρόσωπα εἶνε ὑπεραρκετά: δηλαδὴ ἕνας φωτογράφος, ἕνας πραγματογνώμων καὶ ὁ βοηθός του. Οὔτε οἱ ἀστυνομικοί, οὔτε ἀκόμη καὶ οἱ δικαστικοὶ λειτουργοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλήσουν τοὺς πραγματογνώμονας στὴν ἐργασία τους. Οἱ πραγματογνώμονες καταστρώνουν πρῶτα ἕνα πλάνο, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ πτώματος, τῶν ἐπίπλων τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ποὺ βρίσκονται στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, τὶς κηλίδες τοῦ αἵματος, τὰ ἴχνη μιᾶς τυχὸν πάλης μεταξὺ δολοφόνου καὶ θύματος... Κατόπιν ὁ πραγματογνώμων θὰ ἐξετάση προσεκτικὰ τὶς φωλιές τῶν ἀραχνῶν ἢ καὶ τὴ σκόνι ἀκόμη ποὺ βρίσκεται ἐπάνω στὸ πόμολο τῆς πόρτας, στὴν κλειδαριά, στὸ πάτωμα.

Ὅλα τὰ σημάδια ποὺ ἔχουν προξενηθῆ ἀπὸ τὴν διάρρηξι πρέπει νὰ φωτογραφηθοῦν καὶ ν' ἀποτυπωθοῦν σὲ κερί. Τὰ χαρτιά, ποὺ πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν μέσα στὸ δωμάτιο, πρέπει πρῶτα νὰ ἐξετασθοῦν μὲ προσοχὴ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν τυχὸν ὑπαρχόντων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἂν ὑπάρχουν στὸ τζάκι χαρτιὰ καμμένα—ἢ ἐὰν ὑπάρχουν χαρτιὰ ποὺ καίγονται τὴν στιγμὴ ἐκείνη—πρέπει νὰ προσέξουμε νὰ μὴ ρίξουμε νερὸ ἐπάνω τους. Πρέπει μόνο νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐμποδίσουμε τὴν τελεία ἀπανθράκωσι τῶν χαρτιῶν καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουμε αὐτό, πρέπει νὰ κατεβάσουμε ἐντελῶς τὴν θυρίδα τοῦ τζακιοῦ καὶ νὰ φράξουμε κάθε σχισμὴ μὲ βρεγμένα πανιά. Παίρνουμε κατόπιν στὸ δεξί μας χέρι ἕνα τετράγωνο καμμάτι γυαλιοῦ' μὲ τὸ ἀριστερό μας δὲ χέρι καὶ νὰ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς χαρτονιοῦ ποὺ τὸ μεταχειριζόμαστε σὰν βεντάλια κάνουμε λίγο ἀέρα καὶ προσπαθοῦμε νὰ κρατήσουμε ἐπάνω στὴν γιάλινη πλάκα, κάθε κομμάτι χαρτιοῦ, ποὺ ὁ ἀέρας τὸ κάνει νὰ πετᾷ. Τὰ προσκολλοῦμε κατόπιν μὲ φιξατὲρ ἢ κολλῶδιον, ξεδιπλώνοντάς τα μὲ μαλακὰ βουρτσάκια καὶ τὰ σκεπάζουμε μὲ ἕνα ἄλλο τεμάχιο γυαλιοῦ. Τὰ φωτογραφίζουμε ὕστερα μὲ πλάκα ὀρθοχρωματικὴ καὶ τυπώνουμε τὴ φωτογραφία μὲ εἰδικὸ χαρτὶ «κοντράστ». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διάφορα ἔγγραφα ριγμένα στὴ φωτιά, μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰ ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἐγκληματία μυστικά τους.

Γιὰ τὴν μεταφορὰ στὸ χημικὸ ἐργαστήριο τῶν ἀντικειμένων ποὺ εἶνε καμωμένα ἀπὸ γυαλί, πρέπει νὰ ληφθοῦν ἐξαιρετικὲς φροντίδες ὥστε νὰ μὴν ἀκουμπήση πουθενὰ ἡ ἐπιφάενιά του, ὁπότε κινδυνεύουν νὰ ἐξαλειφθοῦν τὰ ἴχνη τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἂς σημειώσουμε ἐδῶ τὰ κυριώτερα παραγγέλματα ποὺ μᾶς ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα, τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμε ἀπὸ τὴν μελέτη πολλῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων. Πρέπει νὰ ἐξετάζουμε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς τσέπης τῶν φορεμάτων τοῦ θύματος, γιατὶ μπορεῖ ὁ δολοφόνος νὰ ἔχωσε μέσα σ' αὐτὲς τὰ ματωμένα του χέρια ἀπὸ ἀπρονοησία.

Σὲ περιπτώσεις πυρκαϊᾶς πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τὰ ἴχνη ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, μηχανημάτων ὑπόπτων ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔβαλαν τὴ φωτιά, ἐὰν ἔλαβε χώραν ἐμπρησμός. Σὲ περιπτώσεις δηλητηριάσεων, δὲν πρέπει ἡ περισυλλογὴ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ φαγητοῦ, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ στείλουμε γιὰ ἀνάλυσι, νὰ γίνη ἀπὸ πρόσωπα τοῦ σπιτιοῦ ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀστυνομικούς. Γιατὶ οἱ δηλητηριάσεις εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγκλήματα οἰκογενειακῆς φύσεως, ποὺ μποροῦν νὰ ἔχουν ὡς ἐλατήρια λόγους κληρονομικοὺς ἢ περιουσιακοὺς ἐν γένει...»

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τώρα τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος κι' ἂς ἀκολουθήσουμε τοὺς πραγματογνώμονας στὸ χημικὸ ἐργαστήριο τῶν ἰατροδικαστικῶν ἀναλύσεων.

ΠΩΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Ἡ πρώτη ἀπαραίτητος ἐργασία εἶνε ἡ ἐμφάνισις τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἡ θαυμασία αὐτὴ μέθοδος τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἐγκληματιῶν διὰ τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν δακτύλων τους, καθὼς καὶ ἡ μέθοδος τῆς ταξινομήσεως τῶν ἀποτυπωμάτων αὐτῶν ὀφείλονται στὸν Γάλλο Μπερτιγιόν.

— Ἡ λεπτὲς ραβδώσεις τοῦ δέρματος ποὺ ὑπάρχουν στὰ δάκτυλα μᾶς λέει ἕνας διαπρεπὴς εἰδικός, παρουσιάζουν τρεῖς οὐσιώδεις χαρακτῆρας: 1ον) Μένουν ἐντελῶς ἀμετάβλητες σὲ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν μέρα τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ θανάτου του καὶ μάλιστα μέχρι τῆς τελείας ἀποσυνθέσεως τοῦ σώματος. 2ον) Τὰ ἐγκαύματα δὲν τὶς ἀλλοιώνουν, ἢ καὶ ἂν προσωρινῶς τὶς καταστρέφουν ξαναφαίνωνται πάλιν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπαράλλαχτες ὅπως καὶ πρίν. Εἴχαμε κάποτε φυλακισμένους, ποὺ προσεπάθησαν νὰ ἐξαλείψουν τὶς χαρακτηριστικὲς αὐτὲς ραβδώσεις τῶν δακτύλων των, τρίβοντάς τα μὲ ἐπιμονὴ ἀπάνω στοὺς τοίχους τῶν κελλιῶν τῆς φυλακῆς τους. Τοῦ κάκου ὅμως. Δὲν περνοῦσαν οὔτε 48 ὧρες καὶ ἡ ραβδώσεις ἐξαναφαίνοντο. 3ον) Ἡ ραβδώσεις αὐτὲς εἶνε πάντοτε διαφορετικὲς σὲ κάθε πρόσωπο. Ὁ Γκάλτον ὑπελόγισε ὅτι δὲν μποροῦν νὰ βρεθοῦν ἐντελῶς ὅμοιες, παρὰ μόνο μέσα σὲ 64 δισεκατομμύρια ἀνθρώπων. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν στὸν πλανήτη μας οὔτε δυὸ σωστὰ δισεκατομμύρια κατοίκων, καταλαβαίνετε πὼς τέτοια πιθανότης δὲν ὑπάρχει.

—Καὶ πῶς ἐμφανίζονται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα;

— Τὰ ἀποτυπώματα ποὺ βρίσκονται σὲ σκονισμένες ἢ αἱματωμένες ἐπιφάνειες, τὰ φωτογραφίζουμε ὅπως εἶνε κάτω ἀπὸ ἕνα πλάγιο φῶς. Γιὰ νὰ ἐμφανίσουμε τὰ «λανθάνοντα» ἀποτυπώματα, μεταχειριζόμεθα διαφόρους μεθόδους: Ὅταν πρόκειται γιὰ ἀποτυπώματα ποὺ ὑπάρχουν ἐπάνω σὲ γυαλί, ἡ καλυτέρα μέθοδος εἶνε νὰ χύση κανεὶς ἐπάνω τους ἀνθρακικὸ μολύβι ἢ μίλτον σὲ πολὺ λεπτὴ σκόνι, τῆς ὁποίας ἀφαιροῦμε τὸ πλεόνασμα μὲ ἕνα λεπτὸ πινέλο. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ τὰ χρωματίσωμε μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε χρωστικὴ οὐσία καὶ νὰ τὰ προσκολλήσουμε ἔπειτα μὲ ἕνα ψεκαστῆρα ἐπάνω στὸ χαρτί.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΗΘΗ

ΟΤΑΝ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΕΣ ΜΠΥΡΕΣ...

Περίεργες ἑορτὲς καὶ πανηγυρισμοὶ στὴν Γερμανία

Ἐμεῖς ἔχουμε τὸ κρασὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ τὴν μπύρα. Ἐμεῖς ἀνοίγουμε νέα βαρέλια τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ οἱ γερμανοὶ τὴν πρώτην Κυριακὴ τοῦ Μαΐου. Καὶ ἐφέτος, ὅπως γράφουν οἱ γερμανικὲς ἐφημερίδες, θὰ τελεσθοῦν μεγαλοπρεπεῖς ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Γκαμπρίνους, ποὺ εἶνε γιὰ τοὺς γερμανοὺς ὅ,τι γιὰ μᾶς ὁ Βάκχος.

Εἶνε λοιπὸν ὁ Γκαμπρίνους ὁ θεὸς τῆς μπύρας καὶ ἔχει δυὸ θυγατέρες: μίαν κατάξανθην καὶ τὴν ἄλλη μελαχροινή, δροσερὲς καὶ τὶς δύο, ποὺ πίνονται χειμῶνα καλοκαῖρι, καὶ τὶς δύο κατάλληλες γιὰ νὰ κορέσουν τὴ δίψα καὶ νὰ προκαλέσουν μίαν ἐλαφρὰν εὐθυμία ποὺ δὲν φθάνει ποτὲ στὴν ἀποκτήνωσι, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

Καὶ οἱ γερμανοὶ ἔχουν πρώτης τάξεως μεζέδες, γιὰ τὴν μπύρα τους, τὰ περίφημα βιεννέζικα λουκάνικα, ποὺ γαρνίρονται μὲ ἄφθονη μουστάρδα τὸν χειμῶνα, ὁπότε τραβιέται κατὰ προτίμησιν ἡ περίφημη μπύρα τοῦ Μονάχου.

Τώρα τὸ καλοκαῖρι εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ξανθιᾶς μπύρας, μὲ τὸν πολὺν ἀφρό, πολὺ πιὸ δροσιστικῆς ἀπὸ τὴν μαύρη. Ἡ γεῦσι της, πρὸ παντὸς τώρα ποὺ ἀνοίγονται γιὰ πρώτη φορὰ τὰ βαρέλια, εἶνε μᾶλλον ὑπόξινη παρὰ πικρή. Ἴσως ἐπειδὴ προσθέτουν κάποια οὐσία ποὺ τῆς δίνει αὐτὴ τὴ γεῦσι, τόσο εὐχάριστη γιὰ τοὺς γερμανούς.

Ἡ νέα μπύρα, δὲν σερβίρεται ὅπως πάντα, σὲ ποτήρια, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἐντελῶς ἰδιαίτερον, μέσα σὲ τεράστια δοχεῖα ποὺ ἔχουν τὰ περιεργότερα σχήματα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ. Γυάλινες μπότες, βαρελάκια, ντουλάπες, μπασύλα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται μόνον τότε καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες τοῦ χρόνου μένουν κλεισμένα στὴν ἀποθήκη τοῦ καταστήματος.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον τὸ σερβίρισμα περίεργο, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος ποὺ πίνεται ἡ μπύρα τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς. Ἐν πρώτοις ὅλα τὰ δοχεῖα δὲν ἔχουν τὴν ἴδια χωρητικότητα: ὑπάρχουν μικρὰ ποὺ χωροῦν δύο ἕως τρία ποτήρια, γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πιοῦν πολὺ καὶ ἄλλα μεγαλύτερα γιὰ τοὺς μπεκρῆδες, γι' αὐτοὺς ποὺ τὸ στομάχι τους μπορεῖ νὰ χωρέση ὁλόκληρο βαρέλι. Καὶ τοὺς βλέπετε ν' ἀδειάζουν μονορρούφι τεράστια δοχεῖα, ποὺ χωροῦν δέκα καὶ δεκαπέντε ποτήρια.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ μπύρα αὐτὴ σερβίρεται εἰδικῶς γιὰ μιὰν οἰκογένεια ἢ γιὰ μὰ μεγάλη παρέα, σὲ τεράστια δοχεῖα, μὲ τὸ περιεχόμενο τῶν ὁποίων μποροῦν νὰ χορτάσουν καὶ δέκα ἄνθρωποι. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις πίνουν ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο δοχεῖο, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου. Γιατί γίνεται αὐτό; θὰ πῆτε. Δὲν ὑπάρχει γιατί. Τὰ ἔθιμα εἶνε αὐθαίρετα καὶ ἡ καταγωγή τους εἶνε πάντα μυστηριώδης καὶ σκοτεινή.

Τὸν χειμῶνα, οἱ πραγματικοὶ πόται δὲν πίνουν ποτὲ κρύα μπύρα. Ὅσοι θέλουν νὰ πιοῦν κάτι τὸ παγωμένο ποὺ νὰ τοὺς ζεστάνη κατόπιν, λένε αὐτοί, μποροῦν νὰ πιοῦν ἕνα ποτῆρι νερὸ παγωμένο εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔχουν προσθέσει μιὰ κουταλιὰ πιπέρι. Ἀλλὰ εἶνε κρῖμα νὰ καταστρέψη κανεὶς τὴν μπύρα, τὸ εὐγενέστατο, τὸ λεπτότατο καὶ νοστιμώτατο αὐτὸ ποτό!

Ἔτσι, λοιπόν, τὸν χειμῶνα βλέπετε πολλοὺς θαμῶνες τῶν ζυθοπωλείων νὰ βάζουν μέσα στὸ ποτῆρι τῆς μπύρας ἕναν ἀσημένιο σωλῆνα γεμᾶτον νερὸ ζεστό. Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ ζεστάνη τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ. Γιὰ δὲ τὰ μεγαλύτερα δοχεῖα τῆς μπύρας ὑπάρχουν μεγαλύτερα μέσα θερμάνσεως, ποὺ μοιάζουν μὲ μικρὰ καλοριφέρ. Καὶ ἡ μπύρα ποὺ ζεσταίνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶνε πολὺ νοστιμώτερη, ὅπως βεβαιώνουν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν καὶ δὲν μοιάζει καθόλου μ' ἕνα ποτῆρι παγωμένο νερὸ στὸ ὁποῖον ἔχει προστεθῆ μιὰ κουταλιὰ πιπέρι.

Τώρα ὅμως τὴν ἄνοιξι δὲν γίνονται διακρίσεις. Ἡ μπύρα πίνεται ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὸ βαρέλι, μὲ τὴν θερμοκρασία ποὺ ἀπέκτησε τόσον καιρὸ ποὺ ἔμεινε στὰ παγωμένα ὑπόγεια, ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶχε διατηρηθῆ ἀρκετοὺς βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Γιατὶ ἡ κατανάλωσις εἶνε τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν προφθάνει σχεδὸν νὰ ζεσταθῆ, ὥστε νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν πάγο.

Καὶ πίνουν ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, πίνουν κατὰ κόρον, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποὺ ὅλο τὸ χρόνο ἀποφεύγουν ὁποιοδήποτε ποτό. Πίνουν γιατὶ τὸ θεωροῦν ὄχι μονάχα προσβολὴ ἀλλὰ καὶ προμήνυμα κακοῦ ν' ἀρνηθοῦν ἕνα ποτῆρι νοστιμώτατη μπύρα, ποὺ σερβίρεται πάντα ἀπὸ ὡραιότατα κορίτσια.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ γίνονται οἱ περίφημοι διαγωνισμοὶ σερβιρίσματος μεταξὺ τῶν θηλυκῶν γκαρσονιῶν. Καὶ μερικὲς σερβιτόρες εἶνε τόσον ἐπιδέξιες, ποὺ κατορθώνουν νὰ σηκώσουν μέχρι δεκαπέντε ποτήρια μαζύ, ὅπως μαρτυροῦν οἱ φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύονται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὶς γερμανικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ!

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχει μιὰ ὁλόκληρος φιλολογία σχετικὴ μὲ τὴν βραδεῖαν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου, τὰς βαθμιαίας βελτιώσεις τὰς ὁποίας ἐπέφερε εἰς τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς του, καὶ τὰς προσπαθείας του διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑπάρξεώς του καὶ διὰ τὴν διαιώνισιν τοῦ εἴδους του.

Ὡς πρὸς τὴν συμμόρφωσίν του πρὸς τὸ περιβάλλον, ὅπως καὶ τὰ ζῶα, ἔτσι κι' ὁ ἄνθρωπος ἐζήτησε νὰ διαμορφώση ἕνα περιβάλλον σύμφωνα μὲ τὰ τότε μέσα ποὺ τοῦ ἐπέτρεπον νὰ ὑπερπηδᾷ ὡρισμένα ἐμπόδια.

Κι' ὑπάρχει ὁλόκληρη ἱστορία γραμμένη διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου. Κανεὶς ὅμως ἢ ἐλάχιστοι μέχρι σήμερα δὲν ἀπέδωσαν τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου σὲ λόγους ὑγιεινῆς.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ θέμα ἀντιμετωπίσθη τελευταίως μέσα στὸ ἐργαστήριον ἑνὸς διασήμου Ἀμερικανοῦ ὑγιεινολόγου τοῦ ὁποίου τὰ πειράματα ἀναγράφομεν κατωτέρω.

Τί εἶνε ὑγιεινή, ἐρωτᾷ, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν βελτωσιν τῆς ζωῆς; Εἰς τὴν ἐποχήν μας ἡ κυριαρχία της εἶνε μεγαλυτέρα καὶ αἱ ἐφαρμογαί της ἐκτείνονται εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐδημιουργήθη βαθμηδόν, χωρὶς ὁ ἄνθρωπος νὰ δυνηθῆ νὰ διαπιστώση τὰ εὐεργετήματά της.

Καὶ ἰδοὺ ἡ λογική της ἐξέλιξις. Πῶς εἶνε δυνατὸν ποτὲ ὁ ἄνθρωπος ὁ τόσον ἀδύνατος ὅσον γεννᾶται, ὁ ἀνίκανος διὰ τὸ κάθε τί, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας του νὰ προμηθεύεται τὴν τροφὴν μόνος του, νὰ μποροῦσε ν' ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ κυριεύση τὸν κόσμο. ἂν δὲν εὕρισκε μέσα εἰς τὰς πηγὰς τοῦ πνεύματός του τὰ μέσα ἀντοχῆς ἐναντίον πάσης αἰτίας καταστροφῆς ποὺ τοῦ ἐπετίθεντο, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπιθέσεων τῶν ζώων ποὺ ἔζων πλησίον του;

Μπροοῦμε ἐπίσης νὰ φαντασθοῦμε ὅτι ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος κατέφυγε ὑπὸ τὴν προστασίαν μερικῶν τεραστίων θηρίων.ἀλλὰ εἰρηνικῶν διὰ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὸν φόβο ποὺ ἐνέσπειρον εἰς τὰ ἄλλα ἐπικίνδυνα ζῶα καὶ νὰ ζήση κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀλίγον ἐν ἀσφαλείᾳ.

Κι' ἂν ἕνας ζωγράφος ἤθελε νὰ παθανατίσει μίαν σκηνὴν τῶν παρωχημένων ἐκείνων ἐποχῶν, θὰ μποροῦσε νὰ ζωγραφίση ὀρδὰς ἀνθρώπων συρομένων ἀπὸ ἕνα ἀρχηγὸν ἔχοντα συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν του καὶ χρησιμοποιοῦντος ὁλοκλήρους ἀγέλας μαμμοὺθ πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν ἄλλων ζώων.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν θὰ ἐδημιούργνει ἕναν μεγαλειώδη καὶ ἐντυπωσιακὸν πίνακα;

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προστατευόμεναι αἱ ἀνθρώπιναι ὀρδαὶ κατώρθωσαν νὰ γονιμοποιήσουν, νὰ κρύπωνται τὴν νύκτα ἐντὸς τῶν τρωγλῶν καὶ βαθμιαίως νὰ τελειοποιήσουν τὰ ἀμυντικά των μέσα μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφοῦ εὗρον μίαν κατάλληλον τοποθεσίαν διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐγκατέλειψαν τὰ μαμμοὺθ ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ἐπαρκοῦσε διὰ τὸν τοπικὸν ἀγῶνα.

Ἄλλες ὀρδὲς ποὺ δὲν ἠκολούθησαν τὴν μέθοδον αὐτὴν κατεδικάσθησαν νὰ ἐξαφανισθοῦν, ἢ νὰ περιορισθοῦν εἰς μέρη φυσικῶς προφυλαγμένα ὅπου μὲ τὴν βοήθειαν τῆς φωτιᾶς, τῆς ὁποίας εἶχον ἐκμάθει τὴν χρῆσιν, μποροῦσαν νὰ ζοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ. Καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐκδηλοῦται μία τάσις πρὸς τὴν ὑγιεινήν.

ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ φωτιὰ ὑπῆρξε μία πρόοδος τῆς ὑγιεινῆς. Πῶς ἐγνώσθη; Πῶς ἐφευρέθη; Κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει. Ἴσως ὁ ἄνθρωπος νὰ ἤξερε νὰ τὴν ἀνάπτη ἀπὸ τὰς ἡμέρας τῆς ὑπάρξεώς του ἢ θὰ παρετήρησεν ὅτι εἰς τὰ πέριξ τῶν ἡφαιστείων ὑπῆρχον σημεῖα ὅπου θὰ παρήγετο μεγάλη θερμότης καὶ ὅπου ἐμβαπτίζοντας τεμάχια ξύλου, θὰ ἦναι πτον.

Ἐπίσης, δυνατόν, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πυρὸς νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν τυχαίαν σύγκρουσιν μιᾶς πέτρας ἐναντίον μιᾶς ἄλλης καὶ οἱ παραχθέντες σπινθῆρες νὰ μετεδόθησαν εἰς τὰ ξηρὰ χόρτα καὶ ἐδημιούργησαν πυράν.

Ὁπωσδήποτε κι' ἂν εἶνε, ἡ φωτιὰ ἀποτελεῖ μίαν πρόοδον τῆς ὑγιεινῆς, διότι ἡ πρόοδος αὐτὴ συνετέλεσεν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Ἀλλά, ἐκτὸς τῶν ὑποθετικῶν αὐτῶν δεδομένων συντρέχουν καὶ θετικώτερες παρατήσεις διὰ ν' ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ ὑγιεινὴ ἀνεφάνη κατὰ τὰς πρώτας ἐποχὰς τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀνεζήτησε τρόπον νὰ καλύψη τὸ γυμνό του σῶμα καὶ νὰ τὸ προφυλάξη ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς, τοῦτο ἀποτελεῖ δεδομένον ὑγιεινῆς. Ἴσως νὰ πῆ κανεὶς ὅτι καὶ τὰ ζῶα κάνουν τὸ ἴδιο. Εἶνε προφανές. Διότι ὑπάρχει καὶ ἡ ὑγιεινὴ τῶν ζώων. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ αὐτῶν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ τελειοποιήση ὅ,τι εἶχε, ἐνῷ τὰ ζῶα οὐδεμίαν πρόοδον, ἐσημείωσαν εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτό.

Ἰδοὺ καὶ μία ἄλλη ἀκριβὴς παρατήρησις: Οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι ἐφήρμοζαν τὴν ὑγιεινὴν εἰς τὴν τροφήν.

Καὶ ἀπόδειξις εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὰς ἀποθήκας ὀστῶν ποὺ εὑρέθησαν ἐντὸς διαφόρων τρωγλῶν, οὐδέποτε ἀνευρέθη ὀστοῦν λαγοῦ.

Τὸ γεγονὸς ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: Διὰ μέσου ἑβραϊκῶν, ἀσσυρίων καὶ ἀραβικῶν παραδόσεων ἐγνώσθη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἔτρωγαν τὸ κρέας τοῦ λαγοῦ διότι τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς ἀκάθαρτον ζῶον. Ὡς ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ κρέατος αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνθυειγινή.

Ἴσως ἡ βρῶσις τοῦ κρέατος τοῦ λαγοῦ νὰ ἦτο τοξικὴ γιὰ τοὺς πρωτογόνους ἀνθρώπους διότι οἱ λαγοὶ ἐτρέφοντο ἀπὸ ἀπηγορευμένα χόρτα.

Τῆς παραδόσεως αὐτῆς συνέχεια εἶνε καὶ ἡ σημερινὴ παράδοσις τῶν Ἑβραίων νὰ μὴν τρώγουν κρέας χοίρου διότι τὸ ζῶον αὐτὸ τρέφεται μὲ ἀκάθαρτες τροφές.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Μία ἄλλη ὑγιεινὴ ἀπασχόλησις ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν βελτίσιν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς δύναται νὰ σημειωθῆ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐζήτησε καταφύγιον κατὰ πρῶτον εἰς τὰς τρώγλας, ἀργότερον εἰς λιθόκτιστα μέρη, εἰς τὰς καλύβας καὶ τέλος εἰς σπίτια.

Εἰς τὴν σκληρὰν ζωὴν τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων ὅ,τι συνέτεινε εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ συνετέλει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν ἀμυντικῶν μέσων ἦτο ὑγιεινὴ διότι ἀνέπτυσσε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα.

Κι' ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ἀργότερον αἱ βελτιώσεις αὐταὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς τρώγλης νὰ δημιουργήση διάφορα ἀντικείμενα χρήσιμα διὰ τὴν ἄνετον ζωήν του καθὼς καὶ διὰ τὴν διακόσμησιν τοῦ ἀτόμου του.

Οὕτω ἀνεφάνη ἡ χαραυγὴ τοῦ κόσμου.

Σημειωθήτω ὅτι εἰς μερικὰς προϊστορικὰς τρώγλας εὑρέθησαν χρώματα τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ ἐχρησιμοποιήθησαν ἀπὸ τοὺς τότε κατοίκους ὡς καλλυντικὰ τοῦ δέρματος.

Ἐπίσης αἱ ἐπιτευχθεῖσαι τελειοποιήσεις ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἐνταφιασμοῦ τῶν μεταστάντων, ἀποτελοῦν μίαν ἔνδειξιν ὑπάρξεως ὑγιεινῆς.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἀναγραφέντων,ἐξάγεταιὅτι εἰς τὸνπροϊστορικὸν κόσμον ἡ ὑγιεινὴ συνέπεσε μὲ τὴν λειτουργίαν τῆς λογικῆς.

ΝΕΟΝ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Πῶς παντρεύονται οἱ ἐρωτευμένοι στὴν Βοσνία καὶ Ἐρζεγοβίνη

Δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο θέαμα ἀπὸ τὴν τελετὴ ἑνὸς γάμου. Κάθε χώρα καὶ κάθε λαὸς ἔχει δικά του ἤθη καὶ ἔθιμα, ποὺ εἶνε πάντα περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα. Οἱ περιεργότεροι ὅμως καὶ πιὸ ἐνδιαφέροντες γάμοι, ἀπὸ θεαματικῆς ἀπόψεως, τελοῦνται στὴ Βοσνία καὶ τὴν Ἐρζεγοβίνη, τὶς δυὸ αὐτὲς παλαιὲς ἐπαρχίες τῆς Αὐστρίας, ποὺ ἀνήκουν σήμερα στὴν Γιουγκοσλαυΐα.

Ἐν πρώτοις, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κλασσικὸν τύπον τοῦ γάμου, ὅπως τὸν ξέρουμε ἐμεῖς, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δύο τύποι, ποὺ δὲν συναντῶνται σὲ ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης: εἶνε ἡ «ἀπαγωγὴ» καὶ ἡ «ἀγορά», ποὺ ἀντιπροσωπεύουν αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ λένε οἱ λέξεις.

Ἂς περιγράψωμε ὅμως πρῶτα τοὺς κοινοὺς γάμους, ποὺ ἔχουν ἀρκετὴ γραφικότητα. Ἀρχίζουν μὲ τὶς διαπραγματεύσεις γιὰ τὸ συνοικέσιο, ποὺ γίνονται στὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς νύμφης. Μερικοὶ φίλοι τοῦ γαμπροῦ σταματοῦν τυχαίως δῆθεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό, ξεπεζεύουν ἀπὸ τὰ ἄλογά τους καὶ μπαίνουν στὸ σπίτι, ὅπου τοὺς προσφέρουν ἀμέσως ἀναψυκτικά. Κι' ἐκεῖ, μέσα στὴ συζήτησι, δίνουν στὸν πατέρα τῆς νέας νὰ καταλάβη τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Ἂν ὁ πατέρας τῆς νέας εἶνε σύμφωνος, ἀφοῦ προηγουμένως συνεννοηθῆ μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του, δέχεται εὐχαρίστως τὴν πρότασι καὶ κερνάει τὸ πατροπαράδοτο ρακί, τὸ ὁποῖον πίνουν εἰς ὑγείαν τοῦ γαμπροῦ. Ἄλλως ἀπαντάει μὲ διάφορες ὑπεκφυγές, τὶς ὁποῖες οἱ ἄλλοι ἑρμηνεύουν ὡς ἄρνησιν.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ νέος ποὺ ἔγινε δεκτὸς ὡς γαμπρὸς θὰ ἔλθη ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὸ σπίτι τῆς νύφης, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ θὰ ζητήση ἐπισήμως τὴν νέαν. Τότε ὁ μέλλων πενθερός του παραθέτει πλούσιο τραπέζι μὲ ἄφθονο κρασί. Καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γεύματος ἀνταλλάσσονται τὰ πρῶτα δῶρα.

Ἀκολουθεῖ ἕνα ἄλλο τραπέζι, τῶν ἀρραβώνων, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καλεσμένοι συγγενεῖς καὶ φίλοι. Καὶ ἂν εἶνε καλοκαῖρι, τὸ συμπόσιον αὐτὸ γίνεται στὸ ὕπαιθρον.

Ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νύφης, φυσικά, ὅπου πηγαίνουν ὅλοι μὲ ἕνα δῶρο. Καὶ προτοῦ φύγουν γιὰ τὸ μέρος ὅπου πρόκειται νὰ γίνη τὸ γλέντι, ἀδειάζουν μερικὰ ποτήρια ρακί, εἰς ὑγείαν τῶν νεονύμφων.

Ὅταν τὸ γλέντι γίνεται στὸ ὕπαιθρον, ἀκολουθοῦν τοπικοὶ χοροί, μὲ τὴν συνοδείαν λαϊκῶν ὀργάνων, ποὺ συνεχίζονται κάποτε ἕως ἀργὰ τὸ βράδυ. Καὶ ἂν εἶνε χειμώνας καὶ ὁ καιρὸς εὐνοϊκός, οἱ χοροὶ γίνονται στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ ἢ καὶ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Τὴν ἑπομένην γίνονται ἕνα σωρὸ παράξενες ἱεροτελεστίες, οἱ περισσότερες ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχουν γιὰ σκοπὸ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχία στοὺς νεονύμφους.

Ἐν πρώτοις ἡ νέα ἀσπάζεται ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της. Ἔπειτα τῆς φέρνουν ἕνα ποτῆρι νερό, τὸ σκεπάζουν μὲ ἕνα μαντῆλι καὶ ἡ νέα βάζει ἀπάνω ἕνα δακτυλίδι. Ἕνας μικρὸς τότε τραβάει ἀπότομα τὸ μαντῆλι καὶ ἡ βέρα πέφτει μέσα στὸ νερό. Ἡ νέα κάνει τρεῖς φορὲς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ ἀπάνω ἀπ' τὸ ποτῆρι, παίρνει τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ φοράει διαδοχικῶς σὲ ὅλα τὰ δάχτυλα καὶ τῶν δύο χεριῶν. Τέλος δὲ τὸ ἀφήνει στὸν δείκτην τοῦ δεξιοῦ.

Ὁ ἴδιος μικρὸς τῆς λύνει μετὰ τὰ μαλλιά, ἐνῷ ἕνας ἄλλος νέος, πιὸ ρωμαλέος καὶ στενὸς φίλος τοῦ γαμβροῦ, τὴν σηκώνει ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ τὴν στριφογυρίζει τρεῖς φορές.

Ἡ παράξενη αὐτὴ τελετὴ συνεχίζεται μὲ τραγούδια, εὐχὲς καὶ ἀσπασμούς, ἕως τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς νέας ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Τότε γίνεται μιὰ συμβολικὴ σκηνή, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ συγγενεῖς τῆς νέας τὴν ἁρπάζουν ἀπὸ τοὺς ὤμους, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὴν κρατήσουν, καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της τὴν παίρνει σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Πρὶν φύγη γιὰ τὸ νέο της σπίτι, ἡ νύφη κάνει τρεῖς φορὲς ἔφιππη τὸν γύρο τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τῆς πετοῦν στὸ κεφάλι σιτάρι, ποὺ εἶνε σύμβολο τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς γονιμότητος.

Ἡ συμβολικὴ αὐτὴ σκηνὴ τῆς ἀπαγωγῆς δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν λεγομένην «ἀπαγωγήν», ποὺ εἶνε, καθὼς εἴπαμε, μιὰ μορφὴ γάμου. Εἰς αὐτὴν καταφεύγουν ἀπὸ συμφώνου οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης, γιὰ νὰ μὴ δώσουν προῖκα καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποβληθοῦν εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνας γάμος. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, ἡ νέα, ὅταν περάση τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ νέου θεωρεῖται γυναῖκα του καὶ σὰν τέτοια μένει μέσα στὸ σπίτι.

Τέλος, ἔχουμε καὶ τὴν λεγομένην «ἀγορά», ἡ ὁποία σχεδὸν ἔχει καταργηθῆ. Ὁ νέος πληρώνει εἰς τὸν μέλλοντα πεθερόν του ἕνα ποσὸν σὲ χρῆμα ἢ σὲ εἶδος, ἀνάλογο μὲ τὴν ἀξία τῆς νέας ποὺ πρόκειται νὰ πάρη καὶ ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει ἕνα κεφάλαιο γιὰ τὴν οἰκογένεια. Ἐν περιπτώσει διαζυγίου τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐπιστρέφεται ἂν ὁ χωρισμὸς ἔγινε ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ γαμπροῦ, ὅπως γίνεται καὶ σ' ἐμᾶς μὲ τὴν προῖκα. Ἀλλὰ εἶνε τόσο σπάνια τὰ διαζύγια στὰ μέρη αὐτά, ὥστε κανένα δικαστήριο δὲν ἀσχολήθηκε ποτὲ μὲ τέτοιες ὑποθέσεις.

ἀθλητισμός

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΓΩΝ ΜΑΡΑΘΩΝΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Τὸ μεγαλείτερον ἀθλητικὸν γεγονὸς τοῦ 1939 διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε ὁ ὀργανούμενος κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον εἰς τὰς Ἀθήνας διεθνὴς ἀγὼν Μαραθωνίου δρόμου, ποὺ θὰ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ ὀνομασθῆ ὁ «Κλασσικὸς Μαραθώνιος». Ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀθλητικὸν γεγονὸς, ἐξαιρετικὸν ἐπίσης: ὁ ἑορτασμὸς τῆς πρώτης δεκαετηρίδος τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων, τὴν τέλεσιν τῶν ὁποίων ἑτοιμάζει ἤδη τὸ συμβούλιον τοῦ ΣΕΓΑΣ μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιμελείας, ἀλλ' ἡ ὀργάνωσις καὶ τέλεσις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς τοῦ ἀγῶνος τοῦ Μαραθωνίου δρόμου μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν καλλιτέρων ξένων πρωταθλητῶν τῆς ἀποστάσεως ταύτης εἶνε τὸ πλέον ἐξαιρετικὸν γεγονὸς τοῦ 1939 ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑλληνικόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν παγκόσμιον ἀθλητισμόν.

Ἡ πρότασις τῆς τελέσεωςτοῦ Κλασσικοῦ Μαραθωνίου εἰς τὰς Ἀθήνας συνεζητήθη πέρυσι εἰς μίαν συνεδρίασιν τῆς Τεχνικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ τοῦ Σέγας, παριστάμενων τοῦ προέδρου κ. Π. Μανιτάκη καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς Γ. Τρυπάνη, Ν. Λωρέντη, Κλ. Παλαιολόγου, Α. Παούρη, Ε. Μοροπούλου, Β. Περίδη, Ι. Γιαννούλη καὶ τοῦ προπονητοῦ κ. Ὄττο Σίμιτσεκ, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τῆς τελέσεως τοῦ ἀγῶνος τούτου. Ὁ κ. Σίμιτσεκ ἀνέλαβε νὰ καταρτίση τὸν σκελετὸν τοῦ σχεδίου ὀργανώσεως τοῦ ἀγῶνος καὶ τὸν τρόπον τῆςσυμμετοχῆςτῶν ἀθλητῶν, ἡ Τ. Ε. Ἀθλητισμοῦ ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ τέλος τὸ Συμβούλιον τοῦ Σέγας ἐπελήφθη τῆς ὡραίας ἰδέας, τὴν ἐδέχθη ἀσμένως καὶ πρόκειται πολὺ συντόμως νὰ τὴν κάμη ὡραίαν, ἱστορικὴν πραγματικότητα. Διότι ὁ ἀγὼν αὐτὸς εἶνε ἱστορικὸς, ἀλλὰ καὶ θὰ ξαναγίνη ἱστορικός. Εἶνε τόσος ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ξένων Ἀθλητικῶν Ὁμοσπονδιῶν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ Σέγας, ὥστε νὰ θεωρῆται ἀπὸ τώρα ὡς βεβαία ἡ καθιέρωσις τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καὶ ἡ κατ' ἔτος τέλεσίς του μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν καλλιτέρων πρωταθλητῶν τοῦ κόσμου.

Τὸ συμβούλιον τοῦ ΣΕΓΑΣ ἐξετύπωσεν ἕνα κομψὸν φυλλάδιον, ποὺ περιέχει ἀγγλιστὶ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ ἀγῶνος. Τὸ φυλλάδιον ἀπεστάλη εἰς ὅλας τὰς Ἀθλητικὰς Ὁμοσπονδίας τοῦ κόσμου. Τὸ φυλλάδιον αὐτὸ κοσμοῦν ὡραιόταται εἰκόνες τοῦ Σταδίου, τοῦ Τύμβου τοῦ Μαραθῶνος, τοπία τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Μαραθῶνος καὶ δύο σχεδιαγράμματα τῆς διαδρομῆς, τοπογραφικὸν καὶ ὑψομετρικόν. Τοῦ κομψοῦ φυλλαδίου προτάσσεται πρόλογος, ὁ ὁποῖος ἐν μεταφράσει ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἀγωνιῶντα ἀνέμενον εἰς τὴν Ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν τὰ πλήθη. Οἱ ψιθυρισμοί των, αἱ μορφαί, ἡ νευρικότης τῶν ἐπρόδιδον τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὰ συναισθήματα. Ὄχι μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Μαραθῶνος, οἱ Ἀθηναῖοι «Ἑλλήνων προμαχοῦντες» ὑπερήσπιζον κατὰ τῶν περσικῶν ὀρδῶν τὸ πάτριον ἔδαφος. Ἐκεῖ ἦσαν ἡνωμένοι μετὰ τῶν ὑπερασπιστῶν ὁ Μιλτιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος, ὁ Αἰσχύλος. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, ἰδέας, ἡ ὁποία ἐγεννήθη, ἐγαλουχήθη καὶ ἠνδρώθη κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανὸν καὶ τὸν λαμπρὸν ἥλιον τῆς Ἀττικῆς, οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀποφασισμένοι, ὀλίγοι κατὰ μυριάδων, νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πατρίου ἐδάφους. Δὲν διεξήγετο εἰς τὸν Μαραθῶνα. Ἀγὼν μόνον ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν.» Διεξήγετο ἐκεῖ ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον γενεαὶ Ἀθηναίων εἶχον ἀνεγείρει. Πυρετὸς ἀγωνίας συνεῖχε τὸν Δῆμον, ἱκετεύοντα τοὺς θεοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ καραδοκοῦντα τὴν νίκην.

◇◇

Αἰφνιδίως νέος ὁπλίτης ἐνεφανίσθη ἐξ ἀποστάσεως, ὑπερπηδῶν λόφους καὶ κοιλάδας. Μὲ πλήρη πανοπλίαν διέσχισε τὸν Κηφισόν. Ποῖος τάχα νὰ ἦτο; Καὶ ποῖον νὰ ἔφερε μήνυμα; Ἔφευγεν ἄρα γε τοῦ ἐχθροῦ τὴν δίωξιν καὶ ἦτο ἄγγελος κακῶν ὁ ταχύπους αὐτὸς ὁπλίτης; Νὰ κατήσχυνεν ἆρά γε ὅπλα τὰ ἱερὰ καὶ νὰ ἦτο τάχα τοῦ ὅρκου αὐτοῦ παραβάτης; Σιγηλὰ καὶ ἀγωνιῶντα ἔσπευδον πρὸς τὸν δρομέαν τὰ πλήθη.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασε λάμψις ὑπερηφάνου χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του καὶ εὐτυχὴς ἐπρόφθασεν εἰς ἕνα τελευταῖον σπασμὸν ν' ἀναφωνήση:

«Χαίρετε, Νενικήκαμεν!»

Καὶ ἔπεσε νεκρός.

Δισχίλια καὶ πλέον ἔτη κατόπιν ὁ Ρόμπερτ Μπροὺκ ἔψαλλεν ὡς ἑξῆς τὸ ὑπερήφανον γεγονός. (Ἐλευθέρα μετάφρασις τῶν στίχων τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ.)

…………

Ἔτσι ὁ Φειδιππίδης εἶνε εὐτυχὴς γιὰ πάντα. Ὁ εὐγενὴς καὶ δυνατὸς ἄνδρας, ποὺ ἠμποροῦσε νὰ τρέξη ὡσὰν θεός, ποὺ ἡ μορφή του ἦτο μορφὴ θεοῦ, ὁ ἄνδρας, τὸν ὁποῖον τόσο ἀγαποῦσαν οἱ θεοί.

Εἶδε τὴν πατρίδα του ποὺ ἐσώθη, εἶδε σωσμένη τὴ γῆ, τὴν ὁποία καὶ αὐτὸς τόσον ἐβοήθησε γιὰ νὰ σωθῆ, καὶ ἔτρεξε χωρὶς νὰ λογαριάση τὴν ζωήν του, διὰ νὰ ἀναγγείλη τὰ εὐχάριστα νέα.

Δὲν ἐσταμάτησε. Ὅπως ἤρχισεν ἔνδοξα, ἔτσι ἔνδοξα καὶ ἐτελείωσε καὶ μόλις ἐπρόλαβε μιὰ φορὰ νὰ φωνάξη καὶ κατόπιν νὰ σιγήση γιὰ πάντα.

— Αἱ Ἀθῆναι ἐσώθησαν.

Καὶ ὁ Φειδιππίδης ἔπεσε νεκρὸς μαζὶ μὲ τὸ σβύσιμον τῆς φωνῆς του....

…………

Ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθωνίου εἰς τὴν XI Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου Ἰάπων δρομεὺς Σόν.

Εἰς εὐλαβὲς μνημόσυνον τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ γεγονότος, καθιέρωσεν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς τὸν Μαραθώνιον δρόμον. Καὶ σήμερον ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμός, ἀπηχῶν τὴν γνώμην τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, καλεῖ τοὺς ἀθλητὰς ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἵνα ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς νίκης, ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς διαδρομῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ δύο χιλιάδων καὶ τετρακοσίων περίπου ἐτῶν διέτρεξεν ὁ παλαιὸς τῶν Ἀθηνῶν ὁπλίτης.

Ἡ Ἑλλὰς σᾶς καλεῖ ἐπὶ τοῦ κλασσικοῦ της ἐδάφους, εἰς τὴν γῆν αὐτήν, ὅπου ἐστρατήγουν ὁ Μιλτιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς, ἡ ὁποία ἐνέπνευσεν ἕνα Σοφοκλῆν καὶ ἕνα Εὐριπίδην, εἰς τὰ βουνά της ποὺ ἀπηχοῦν ἀκόμη τοῦ Πινδάρου τοὺς ὕμνους, κάτω ἀπὸ τὸν γαλανὸν της οὐρανόν, ὅπου ἐφιλοσόφει ὁ Πλάτων καὶ ἐδίδασκεν ὁ Σωκράτης, εἰς τὰς νήσους ὅπου ἠγάπησε καὶἐνεπνεύσθη ἡ θεία Σαπφώ, εἰς τὰς νήσους ποὺ ἔψαλλεν ἡ μοῦσα τοῦ Βύρωνος.

Ἐλᾶτε νὰ αἰσθανθῆτε μαζί μας τὴν πνοὴν τοῦ Μαραθῶνος. Σᾶς περιμένει ἡ δάφνη τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τῆς ἱερᾶς Ὀλυμπίας ὁ κότινος.»

◇◇

Αὐτὴ εἶνε ἡ προκήρυξις τοῦ ΣΕΓΑΣ.

Μὲ τὴν πρώτην ἀναγγελίαν τῆς τελέσεως τοῦ Διεθνοῦς Κλασσικοῦ Μαραθωνίου εἰς τὰς Ἀθήνας πλεῖσται δηλώσεις συμμετοχῆς ξένων Κρατῶν ἔφθασαν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Σέγας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τῆς Ἀγγλίας, Πολωνίας, Σουηδίας, Φινλανδίας, Γερμανίας, Περοῦ, Γιουγκοσλαυΐας, Ρουμανίας, Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας. Κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ ἀγῶνος, εἰς τὸν κλασσικὸν Μαραθώνιον ἡ συμμετοχὴ ξένων ἀθλητῶν εἶνε κατ' ἀρχὴν ἐλευθέρα. Ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν ὅμως καλοῦνται ὑπὸ ἰδιαιτέρους ὅρους συμμετοχῆς οἱ τρεῖς πρῶτοι νικηταὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, οἱ τρεῖς πρῶτοι νικηταὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πρωταθλήματος, οἱ δύο πρῶτοι τοῦ πρωταθλήματος τοῦ Λονδίνου καὶ οἱ δύο πρῶτοι τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων. Εἰς τοὺς ἀθλητὰς τούτους ὁ ΣΕΓΑΣ παρέχει τὴν φιλοξενίαν, ἐνῷ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετάσχουν καὶ μὴ ἀνήκοντες εἰς μίαν τῶν ἄνω κατηγοριῶν μετέχουν μὲ ἔξοδα τῶν Ὁμοσπονδιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν.

Ἡ διοργάνωσις τοῦ ἐφετεινοῦ Διεθνοῦς Κλασσικοῦ Μαραθωνίου δρόμου συμπίπτει μὲ τὴν τέλεσιν εἰς τὰς Ἀθήνας τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων, οἵτινες εἶνε πανηγυρικοί, διότι πρόκειται νὰ ἑορτασθῆ ἡ πρώτη δεκαετία ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς των. Ὁ Μαραθώνιος δρόμος τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων θὰ τελεσθῆ συγχρόνως μὲ τὸν κλασσικὸν καὶ δύναται ὁ καθεὶς νὰ φαντασθῆ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ θὰ παρουσιάση ὁ ἀγὼν οὗτος μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν πλέον διασήμων πρωταθλητῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ συστηματικὴ προεργασία ποὺ γνεται ὑπὸ τοῦ ΣΕΓΑΣ μᾶς πείθει ὅτι ὁ πρῶτος αὐτὸς Διεθνὴς ἀγὼν Μαραθωνίου δρόμου θὰ σημειώση ἀνάλογον πρὸς τὴν σημασίαν του ἐπιτυχίαν καὶ θὰ καθιερωθῆ ἡ τέλεσίς του κατ' ἔτος. Διότι πρέπει νὰ καταβληθῆ προσπάθεια, ὥστε ὁ ἀγὼν αὐτὸς ν' ἀποτελέση τὸν κυριώτερον ἐτήσιον ἀγῶνα Μαραθωνίου δρόμου ὅλου τοῦ κόσμου. Διότι θὰ εἶνε ὁ μόνος «Κλασσικὸς ἀγὼν Μαραθωνίου δρόμου».

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Οἱ ἀγῶνες τοῦ 1942

Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν διεξήγοντο συζητήσεις μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων τῆς Διεθνοῦς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον θὰ προεκρίνετο διὰ νὰ ἀναλάβη τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀγώνων τοῦ Παγκοσμίου Ποδοσφαιρικοῦ Πρωταθλήματος τοῦ 1942. Διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐντολῆς κατέβαλλαν ἐξαιρετικὰς ἐνεργείας ἡ Ἀργεντινὴ καὶ ἡ Βραζιλία. Ἤδη ἐγνώσθη ὅτι κατὰ τὴν προσύσκεψιν τῶν ἁρμοδίων κύκλων τῆς ΦΙΦΑ (Διεθνὴς Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία) ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ ὀργάνωσις τῶν ἀγώνων ἀνατεθῆ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὄχι διότι ἡ Ἀργεντινὴ ἢ Βραζιλία δὲν παρέχουν ὅλας τὰς ἐγγυήσεις πλήρους καὶ τελείας τελέσεως τῶν ἀγώνων, ἀλλὰ διότι κρίνεται ὅτι πολλαὶ Ἐθνικαὶ ὁμάδες Κρατῶν θὰ ἐδυσκολεύοντο νὰ μετακινήσουν τοὺς ποδοσφαιριστάς των ἀπὸ τὰς ἐργασίας των, ἐπὶ τόσον μακρὸν χρονικὸν διάστημα, (δύο περίπου μηνῶν) ὅσον χρειάζεται διὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἀγώνων καὶ διὰ τὴν μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς Βραζιλίαν. Θεωρεῖται ἤδη βέβαιον ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἐπίσημον σύνοδον τῆς συνελεύσεως τῆς ΦΙΦΑ ἡ Γερμανία θὰ λάβη τὴν ἐντολὴν τελέσεως τῶν ἀγώνων τοῦ Παγκοσμίου Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου τοῦ 1942.

Εὐρώπη - Ἀμερικὴ

Δὲν εἶνε μόνον αἱ μικταὶ ἀθλητικαὶ ὁμάδες Εὐρώπης — Ἀμερικῆς, ποὺ πρόκειται νὰ συναντηθοῦν. Ἐκλείσθη ἤδη συμφωνία καὶ πρόκειται νὰ τελεσθοῦν τὴν 17ην Μαΐου εἰς τὸ Σικάγον, οἱ ἀγῶνες ἐρασιτεχνικῶν ὁμάδων πυγμαχίας μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὁμὰς κατηρτίσθη μετὰ τὸ τέλος τῶν ὀργανωθέντων πρὸ ἑβδομάδος εἰς τὸ Δουβλῖνον ἀγώνων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πυγμαχικοῦ Πρωταθλήματος. Τὴν ὁμάδα τῆς Εὐρώπης ἀπήρτισαν οἱ Λεττίνεν (Φινλ.), Ναρδέκια, Μουσίνα καὶ Σέργκο (Ἰταλ.), Ντόουδαλλ (Ἰρ.), Ἄγκρεν (Σουηδ.), Ράντικ. (Ἐσθ.). Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω εἶνε οἱ νικηταὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πρωταθλήματος.

Ἀγγλία - Ἰταλία

Παρὰ τὴν ὁπωσδήποτε ἀνώμαλον διεθνῆ πολιτικὴν κατάστασιν, ὁ ἀγὼν τῶν Ἐθνικῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων Ἀγγλίας — Ἰταλίας θὰ τελεσθῆ καὶ οἱ Ἰταλοὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ περιφήμου ἀρχηγοῦ Βιττώριο Πόζο, προετοιμάζονται δραστηρίως.

Οἱ ἐκλεγέντες διὰ τὴν ὁμάδα 15 ποδοσφαιρισταὶ θὰ παραμείνουν εἰς τὸ εἰδυλλιακὸν προάστειον τῆς Φλωρεντίας Ροβέτα, προπονούμενοι. Τὸ προάστειον αὐτὸ ἐξελέγη διότι θεωρεῖται ὅτι φέρει τύχην εἰς τοὺς Ἰταλούς.

Εἰς τὸ ἴδιον προάστειον διέμειναν οἱ ὑποψήφιοι ποδοσφαιρσταί, ποὺ ἔλαβαν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐκέρδισαν δύο φορὰς τὸν Παγκόσμιον τίτλον κατὰ τὸ 1934 καὶ τὸ 1938.

Ἀλλὰ ἡ Ροβέτα θὰ φέρη ἄραγε τύχην εἰς τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ἀπέναντι τῶν Ἄγγλων;

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενὴ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῆ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήση τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρη στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώση τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτά της. Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῆ καὶ φεύγει μαζί της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ χωριὸ ξεσπάει μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴ φυγὴ τοῦ δασκάλου, ἡ δὲ Μαριγούλα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

22ον

Μεγάλη ἀνησυχία εἰς τὴν μονήν. Ἀνησυχία καὶ ἀπογοήτευσις ἡγουμένης καὶ καλογραιῶν διότι ἀπὸ 3—4 ἡμερῶν ἡ Μαγδαληνή, τὸ καύχημα καὶ κόσμημα τῆς μονῆς, ἦτο ἄρρωστη σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνο. Ἦτο ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της, εἶχε πάντοτε τὸ πρόσωπό της κρυμμένο στὰ προσκέφαλά της καὶ ἠρνεῖτο ἐπιμόνως νὰ δεχθῆ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀκόμη ποσότητα τροφῆς. Μιὰ ἀπὸ τὶς γηραιὲς καλογρηὲς, ποὺ εἶχε ὀλίγας γνώσεις ἰατρικάς, ἀπεφάνθη ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὁδηγηθῆ ἡ ἀδελφὴ Μαγδαληνὴ εἰς νοσοκομεῖον πρὸς νοσηλείαν. Ἡ ἡγουμένη ἔφερε κατ' ἀρχὰς ἀντιρρήσεις διότι κατὰ τὸν κανονισμὸ τῆς μονῆς δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὰς καλογραίας νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν κόσμον, ἐφ' ὅσον ὅμως ἔβλεπεν ὅτι ἐκινδύνευε ἡ ζωὴ τῆς νεαρᾶς μοναχῆς, συγκατετέθη νὰ γράψη εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ διαθέση ἕνα ἰδιαίτερον δωμάτιον διὰ τὴν ἀσθενῆ ὑποτακτικήν της.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὅταν ἤκουσε ὅτι πρόκειται νὰ ὁδηγηθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἔβαλε τὶς φωνές.

—Ὄχ, δὲν θέλω νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι μας. Δὲν θέλω νὰ βγῶ νὰ ἰδῶ τὸν κόσμον. Ἀφῆστε με ἐδῶ. Θέλω νὰ ἀποθάνω μέσα στὸ κελλί μου, ἀνάμεσα στὶς εὐσεβεῖς ἀδελφές μου.

—Εὐσεβὴς καὶ ἁγία κόρη, ἐμονολογοῦσε γεμάτη θαυμασμὸ ἡ ἡγουμένη.

Καὶ ἐχρειάσθηκε νὰ καταβάλη ἀγῶνα γιὰ νὰ πείση τὴν Μαγδαληνὴ νὰ δεχθῆ τὴν μεταφοράν της εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ποῦ νὰ φαντασθῆ ἡ καϋμένη ἡ ἡγουμένη ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ὑγιεστάτη καὶ ὅτι... ἡ ἀσθένειά της ἦτο προσποιητὴ γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ἐκτελοῦσα τὶς ὁδηγίες τοῦ Συμιακοῦ!

Ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Χίου, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως πρὸς Β ἀπόστασιν καὶ ἐπὶ μαγευτικῆς τοποθεσίας τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν ποιητήν, «φιλεῖ τῆς Ἀσίας τὸ ἤρεμον κῦμα», ἐγείρονται τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια τοῦ νοσοκομείου Χίου, τὰ ὁποῖα ἐθεμελίωσεν ὁ ὑψηλὸς πατριωτισμὸς τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς μυροβόλου νήσου Στεφάνου Σκυλίτση.

Εἰς μίαν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν τοῦ λαμπροῦ τούτου νοσοκομείου μετεφέρθη διὰ κλειστῆς ἁμάξης ἡ ἀσθενοῦσα ἀδελφὴ Μαγδαληνή, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἡγουμένην τῆς μονῆς ὁσίαν Ξένην, ἡ ὁποία ἐπανέλαβε καὶ πάλιν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως ἐπιδαψιλευθοῦν εἰς τὸ ἀγαπητὸν πνευματικόν της τέκνον καὶ πολύτιμον διὰ τὴν ἱερὰν μονὴν ἀδελφὴν ἰδιαίτεραι περιποιήσεις, συνιστῶσα ἰδιαιτέρως ὅπως ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν σωματικήν της θεραπείαν καταβληθῆ φροντὶς καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῆς ψυχικῆς της ὑγείας. Ἡ ἀγαθὴ ἡγουμένη δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ προχωρήση ἔτι περισσότερον καὶ νὰ παρακαλέση ἰδιαιτέρως τὸν διευθυντὴν ὅπως ἐκτὸς τῶν θεραπόντων ἰατρῶν μὴ ἀτενίση τὴν ὄψιν τῆς εὐλαβοῦς ἀσθενοῦς οὐδεὶς ἄλλος ἀνήρ.

Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε περὶ τούτων πλείστας διαβεβαιώσεις ἡ ἀγαθὴ ἡγουμένη καὶ ἀφοῦ ἠσπάσθη τὴν ὁσίαν Μαγδαληνὴν στοργικώτατα καὶ κατέβρεξε τὸ πρόσωπόν της μὲ θερμὰ δάκρυα, ἀνεχώρησε διὰ τὴν μονήν της, ὅπου διέταξε νὰ τελοῦνται καθ' ἑκάστην ὁλονύκτιοι παρακλήσεις ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῆς Μαγδαληνῆς.

◇◇

Αἱ νοσοκόμοι τοῦ νοσοκομείου, αἱ ὁποῖαι πολλάκις εἶχον λειτουργηθῆ εἰς τὸν ναΐσκον τῆς μονῆς καὶ συνεπῶς εἶχον δοκιμάσει παλμοὺς ὑπερτάτης συγκινήσεως ἀπὸ τὴν γλυκυτάτην φωνὴν τῆς Μαγδαληνῆς, ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτὴν πλείστας περιποιήσεις καὶ ἔκαμαν τὸ πᾶν διὰ νὰ καταστήσουν τὰς ἡμέρας τῆς νοσηλείας της ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ἀνιαράς.

Ὁ γηραιὸς ὅμως ἰατρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ θεραπεία τῆς εὐλαβοῦς μοναχῆς, μάτην προσεπάθει νὰ διαγνώση τὴν νόσον ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔπασχεν.

—Δὲν ἔχεις τίποτε, παιδί μου. Δὲν βλέπω τοὐλάχιστον νὰ ἔχης τίποτε, τῆς ἐπανελάμβανε κάθε τόσο.

—Καὶ ὅμως, γιατρέ μου, πονῶ πολύ. Πονεῖ τὸ κεφάλι μου, τὰ πλευρά μου, πονῶ εἰς ὅλο μου τὸ σῶμα... ἀπαντοῦσε μὲ περίλυπο καὶ βαρυαλγὲς ὕφος ἡ Μαγδαληνή.

—Ὅλα αὐτὰ θὰ σοῦ περάσουν μὲ τὸν καιρό. Προσπάθησε νὰ ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι ἄρρωστη. Πεῖσε τὸν ἑαυτό σου ὅτι εἶσαι καλὰ καὶ θὰ θεραπευθῆς, τῆς εἶπε ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς, ὁ ὁποῖος ἐν τέλει ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῆ, ὅτι ἡ νεαρὰ μοναχὴ ἔπασχεν ἀπὸ νευρασθένειαν.

—Νὰ τὴν πηγαίνετε στὸν ἐξώστη, διέταξε στὰς νοσοκόμους, καὶ νὰ τὴν ἀφήνετε νὰ ἀναπνέη τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης. Αὐτὸ θὰ τῆς κάμη καλό.

Φυσικὰ αἱ νοσοκόμοι συνεμορφώθησαν μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ καὶ κάθε ἀπόγευμα ὡδηγοῦσαν τὴν Μγδαληνὴ στὸν ἐξώστη τοῦ νοσοκομείου, ὅπου ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας ἡ ὡραία μοναχὴ ἀπελάμβανε τὸ γαλανὸν φέγγος τῆς θαλάσσης καὶ ἀνέπνεε τὰ μύρα ποὺ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι εὐδαίμονα καὶ νοσταλγικὴν ἀκτὴν ἔφερνε εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Χίου τὸ μυροβόλον κῦμα.

Ἡ Μαγδαληνή, κατὰ τὴν διαδρομήν της ἀπὸ τοῦ θαλάμου της εἰς τὸν ἐξώστην, ἐφρόντιζε νὰ σκεπάζη τὸ πρόσωπόν της μὲ τὴν κατάμαυρη καλογρηκὴ κουκούλα της, ἐκ φόβου μήπως βεβηλωθῆ τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ κανένα πονηρὸν ὀφθαλμόν.

Ἂν αἱ νοσοκόμοι τῆς Μαγδαληνῆς ἦσαν ὀλίγον τι ἔξυπνες, θὰ ἔπρεπε νὰ κεντηθῆ ἡ περιέργειά των ἀπὸ δύο τινά: Πρῶτον ὅτι κάθε μέρα ἐπεσκέπτετο τὴν ἀσθενοῦσαν μοναχὴν μία γηραιὰ κυρία, τὴν ὁποίαν ἡ Μαγδαληνὴ ἀπεκάλει θείαν Εὐανθίαν καὶ ἡ ὁποία παρέμενε ἀρκετὴν ὥραν μαζύ της καὶ τῆς μιλοῦσε μὲ σιγανὴ φωνή, νὰ τῆς ἀνεκοίνωνε τίποτε μυστικὰ καὶ δεύτερον ὅτι, ὁσάκις ἔβγαινε ἡ Μαγδαληνὴ εἰς τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξώστην τοῦ νοσοκομείου, δὲν ἔφευγε ἀπ' αὐτὸν ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν ἐγγὺς ἀκτὴν μία μικρὰ ψαρόβαρκα, τῆς ὁποίας ὁ μοναδικὸς ἐπιβάτης ἐπὶ ὥραν πολλὴν καὶ ἕως ὅτου ἐξαφανισθῆ ἡ βαρκούλα πίσω ἀπὸ κάποιον βράχο, εἶχε τὸ πρόσωπό του ἐστραμμένο πρὸς τὸν ἐξώστην, ὁπότε τὸ πρόσωπον τῆς Μαγδαληνῆς ἐφωτίζετο ἀπὸ κάποιαν ἀκτῖνα χαρᾶς. Ἀλλὰ αἱ ἀδελφαὶ νοσοκόμοι τοῦ Σκυλιτσείου Νοσοκομείου δὲν ἦσαν πονηραὶ καὶ συνεπῶς οὐδόλως ὑπωψιάζοντο.

◇◇

Καὶ τώρα ἂς ἀφήσωμεν τὴν Μαγδαληνὴν ἢ Μαριγούλαν νοσηλευομένην κατὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐνοσηλεύετο καὶ ἂς σπεύσωμεν νὰ συναντήσωμεν τὸν Συμιακόν. Ὅπως ξέρει ἤδη ὁ ἀναγνώστης μας, ἡ ἀπόφασις τοῦ πρώην δασκάλου ἦτο νὰ ἀπαγάγη τὴν Μαριγούλαν του, τὴν ὁποίαν ὁ σφοδρὸς πρὸς αὐτὸν ἔρως ὡδήγησεν εἰς τὴν μονήν. Νὰ τὴν ἀπαγάγη, νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του, νὰ τὴν ἀποζημιώση μὲ τὴν ἀγάπην του γιὰ ὅ,τι κακὸ τῆς ἔκαμε καὶ γιὰ νὰ ξεχάση κι' αὐτὸς μέσα στὴ γλυκειά της ἀγκάλη τὰ βάσανα ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἔκφυλη ἐρωμένη του Ζεκιριέ.

Καὶ καθὼς ἦτο πλέον ὥριμος ἄνδρας καὶ διέθετε ἀρκετὰ χρήματα, κατέστρωσε κατόπιν πολλῆς σκέψεως ἕνα σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἔθεσε εἰς ἐφαρμογὴν μὲ στρατηγικὴν προσοχήν.

Τὸ σχέδιόν του αὐτὸ τὸ ἐξέθεσε πρὸς τὴν Μαριγούλα του διὰ τῆς μακρᾶς ἐπιστολῆς του, τὴν ὁποίαν τῆς ἔστειλε μὲ τὴν παλιά του σπιτονοικοκυρά. Ἡ ἀσθένεια λοιπὸν τῆς Μαγδαληνῆς δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου τούτου.

Ὅταν ἡ Μαριγούλα ἐδιάβασε τὸ γράμμα τοῦ Συμιακοῦ, εἶδεν ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ἦταν ἐλεύθερος, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πάντα, ὅτι τὴν ἐκαλοῦσε νὰ τρέξη καὶ πάλιν σὰν ἄλλοτε στὴν ἀγκαλιά του, ἐλησμόνησε καὶ μονὴν καὶ ὅρκους καὶ χειροτονίας καὶ τὸν Θεῖον Νυμφίον καὶ τὸν κόσμον ὅλον καὶ δὲν ἐζοῦσε πλέον παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἀγαπημένο της τὸν Γιῶργο, δὲν ἔβλεπε παρὰ πότε θὰ ἔλθη ἡ εὐλογημένη στιγμὴ ποὺ τὰ χείλη της θὰ κολλοῦσαν καὶ πάλιν στὰ χείλη του καὶ θὰ ἤκουε πάλι τὴ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ ἦταν πιὸ γλυκειὰ ἀπὸ τὴν μουσικὴ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ γι' αὐτὸ οὔτε στιγμὴ δὲν ἐδίστασε. Σύμφωνα μὲ ὅσα τῆς ἔγραφεν ὁ Συμιακός, προσεποιήθη τὴν ἀσθενῆ καὶ τὰ κατάφερε μιὰ χαρὰ νὰ ὁδηγηθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀπ' ὅπου ἡ ἀπόδρασίς της θὰ ἦτο εὔκολος.

Τὸ πρῶτον λοιπὸν μέρος τοῦ σχεδίου τοῦ Συμιακοῦ ἐπέτυχεν. Ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξευρεθῆ ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Μαριγούλα θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον.

Εἴδαμεν ὅτι ἡ Εὐανθία, ἡ παλιὰ σπιτονοικοκυρὰ τοῦ Συμιακοῦ, ἐπεσκέπτετο σχεδὸν κάθε μέρα τὴ Μαγδαληνὴ στὸ νοσοκομεῖο. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πληροφορήσωμεν τὸν ἀναγνώστην μας ὅμως, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἡ Εὐανθία ἤρχετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἔδινε μυστικὰ εἰς τὴν Μαριγούλα ἕνα σημείωμα τοῦ Συμιακοῦ μὲ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας. Μιὰ μέρα, τὸ τακτικὸ σημείωμα τοῦ Συμιακοῦ ποὺ ἔφερε ἡ Εὐανθία, ἔγραφε:

«Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα νὰ κατεβῆς στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νὰ περιμένης. Ἐν ἀνάγκη δωροδόκησε τὴ νοσοκόμα σου. Θὰ περιμένης ἐκεῖ ἥσυχη».

Εἶχε φθάσει ἡ μεγάλη ἡμέρα! Πόσο μεγάλη φάνηκε στὴ Μαριγούλα ἡ μέρα ἐκείνη! Τῆς φαινόταν ὅτι ὁ ἥλιος καρφώθηκε στὴ θέσι του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ προχωρήση. Καὶ μὲ τὴν ἀνυπομονησία της ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν τόσο νευρική, ὥστε δὲν θέλησε οὔτε νὰ φάη, οὔτε νὰ πιῆ, παρὰ τὰς παρακλήσεις τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου. Μάλιστα ἀπὸ τὴ νευρικότητά της σχεδὸν ὕβρισε τὴν νοσοκόμον τόσο ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ κλάψη.

Τέλος ἐβράδυασε. Ἡ Μαγδαληνή, ἥσυχη καὶ ἤρεμη πλέον, φώναξε τὴν νοσοκόμο της καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀδελφή μου, συχωρεσέ με. Σὲ στενοχώρησα πολὺ σήμερα. Δὲν τὸ ἤθελα ὅμως. Συχώρεσέ με.

Καὶ κλαίοντας ἀγκάλιασε τὴ νοσοκόμο, τὴν ἐφίλησε καὶ ἔβρεξε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δάκρυά της, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρὰ δάκρυα λύπης ἦσαν.

Ἡ ἀνύποπτη νοσοκόμος συνεκινήθη καὶ ἐκείνη μέχρι δακρύων. Ὕστερα, ἡ Μαριγούλα, βγάζοντας ἀπὸ τὸν κόλπο της δυὸ μεγάλα χρυσᾶ φλουριά, τὰ ἔδωσε εἰς τὴν νοσοκόμον, λέγοντάς της:

—Πάρε τα, ἀδελφή μου, αὐτὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι. Ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται.

Ἡ πτωχὴ νοσοκόμος τὰ ἐδέχθηκε μὲ χαρά. Ὁ χρυσὸς ἔχει πάντοτε ἀκαταμάχητον ἕλξιν.

Μεσονύκτιον...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: συνέχεια

Ἠμποροῦν νὰ πουλιὰ νὰ μάθουν νέα τραγούδια; «Ναί», ἰσχυρίζεται ὁ διάσημος Βιεννέζος πτηνολόγος Δρ Βόλφγκαγκ Νέϊ, ὁ ὁποῖος ἔχει κάμει ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα πειράματα ἐν προκειμένῳ. Ὁ Δρ Νέϊ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ μουσουργοῦ Μίλοβιτς συνέθεσε τραγούδια εἰδικὰ διὰ τὴν φωνὴν κάθε πουλιοῦ καὶ τὰ ἀπετύπωσε εἰς φωνογραφικοὺς δίσκους. Τὰ τραγούδια αὐτὰ ποὺ ἔχουν ἐκτελεσθῆ σὲ φλάουτο καὶ ὀκαρίνα, προκαλοῦν μέγα ἐνδιαφέρον τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα φτερουγίζουν ἢ κάθονται γύρω ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον ὁσάκις παίζεται ἡ μελῳδία τῆς προτιμήσεώς των. Μετὰ 10—12 ἀκροάσεις, τὰ πουλιὰ —καθὼς τοὐλάχιστον βεβαιώνει ὁ Δρ Νέϊ— μαθαίνουν τὸ νέο τραγοῦδι εἰς τὴν ἐντέλειαν!

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

—Ὁ κ. Καζαντζάκης, συγγραφεὺς τῆς νέας Ὀδυσσείας, θὰ ὁμιλήση περὶ τῆς ἀντοχῆς τοῦ Ἕλληνος ἀναγνώστου.

—Ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος θὰ ὁμιλήση περὶ τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου.

—Ὁ κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου, διευθυντὴς τῆς Πινακοθήκης, περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Πὼπ ἐπὶ πίνακι.

■

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Ἐκ μέρους μιᾶς θαυμαστρίας τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Παπᾶ ἐλάβαμε τὸ ἀκόλουθο ποίημα, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἠθοποιόν:

ΣΤΟΝ κ. Γ. ΠΑΠΑ

Στὸ θέατρο μᾶς παίζεις
τόσους καὶ τόσους ρόλους
τρανοὺς ἢ ἀμφιβόλους
καὶ ἔτσι κάθε μιά μας
πολὺ σὲ ἀγαπᾶ.
Ἀλλ' ὅμως στὴ ζωή σου
μᾶς παίζεις... τὸν Παπᾶ.

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ

■

ΤΑ ΦΙΛΜΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«ΕΦΤΑ ΣΚΑΜΠΙΛΙΑ». Φίλμ πολὺ ἠχητικόν. Πρωταγωνιστοῦν ἕνα ἀνδρόγυνο καὶ μιὰ πεθερά. Μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστῶν ἀνταλλάσσονται ἐφτὰ σκαμπίλια καὶ τρεῖς γροθιές. Συνέχεια στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν.

◇◇◇

«Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑΥΑΓΙΟΝ». Φίλμ γυρισμένο στὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου, ἀπὸ ὅπου γυρίζει ἡ δεσποινὶς ναυάγιον.

◇◇◇

«ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ». Πρωταγωνιστεῖ ἡ Ἀκαδημία καὶ ὁ κ. Παπαντωνίου. Εἰς τὸ τέλος τοῦ φίλμ οἱ κ.κ. Σκίπης καὶ Πὼπ ὁρκίζονται ἐκδίκησιν, μεθ' ὃ ἀποσύρονται εἰς μοναστήριον.

«ΑΟΡΑΤΟ ΖΕΥΓΟΣ». Πρωταγωνιστεῖ ἕνα ζεῦγος γάντια λησμονημένο στὸν κινηματογράφο. Σὲ λίγο γίνεται ἀόρατο ζεῦγος.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

Ροβινσῶνες

—Συγγνώμην, κύριε... ἀλλὰ δὲν σᾶς εἴδαμε τὴν ὥρα τοῦ ναυαγίου.

—Δὲν μοῦ φαίνεται περίεργο. Βρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ 2½ χρόνια.

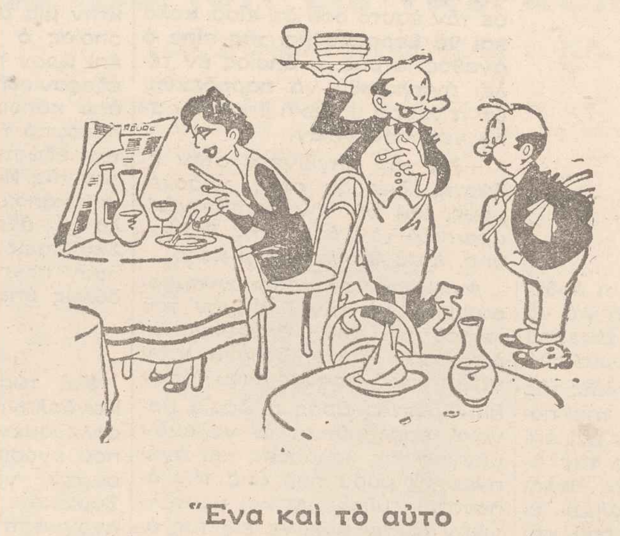

Ἕνα καὶ τὸ αὐτο

—Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, νομίζει ὅτι τρώει μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της.

ΚΟΜΗΤΗΣ

Πλανῆτες αὐλακώνουνε ἐσχάτως τὸ στερέωμα
καὶ φαίνεται πὼς ἔχουνε κατὰ τῆς γῆς μας ἄχτι.
Λὲς καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι ἔχουνε τὸ δικαίωμα
νὰ πέσουν ἐναντίον μας καὶ νὰ μᾶς κάμουν στάχτη.
Εἶνε κομῆτες ζόρικοι καὶ τἄχουνε μαζύ μας.
Θέλουνε νὰ μᾶς πάρουνε ἔξαφνα τὸν ἀέρα
καὶ κρέμονται μὲ ἀπειλὲς ἐπάνω ἀπὸ τὴ γῆ μας.
Καὶ ὅλο πᾶνε γιὰ καυγᾶ... Βρὲ κάντε πάρα—πέρα!

◇◇◇

Πάντα ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν κομητῶν θὰ ζοῦμε
—μακάρι ν' ἀπειλούσανε μονάχα τοὺς λογίους—
μὰ κι' ἂν γλυτώσουμε ἀπ' αὐτοὺς πολὺ-πολὺ φοβοῦμαι
ὅτι δὲν θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τοὺς ἐπιγείους.
Καθ' ὅτι ὑπάρχουν στὴ ζωὴ καὶ τώρα καὶ ἀείποτε
κομῆτες... κι' ἄλλο τίποτε!

◇◇◇

Καὶ νὰ εὐθὺς παράδειγμα: Γνωρίζετε ἕναν κύριον.
Τὸν βρίσκετε ἀπ' τὴν ἀρχὴ σπουδαῖον μὲ μιὰ λέξι
Μέσα σὲ λίγο διάστημα σᾶς κάνει ὑποχείριον
καὶ κατορθώνει γρήγορα ἄσχημα νὰ σᾶς μπλέξη.
Σᾶς παίρνει χρήματα πολλὰ αὐτὸς ὁ ἁγιογδύτης
κι' ἄλλο δὲν κάνει φυσικὰ ἀπὸ τοῦ νὰ τὰ φάη.
Ἤτοι ἐφανερώθηκε μπροστά σας σὰν κομήτης
σᾶς... ἔκαψε καὶ πάει.

◇◇◇

Ἡ τάξις, ὡς γνωρίζετε, τῶν ἐμπορορραπτῶν
ὑπὲρ τὸ δέον πλήσσεται ὑπὸ τῶν κομητῶν.
Ἕνας πελάτης ἔρχεται καινούργιος στὸ ραφεῖο.
Ἔχει τουπὲ ἀσύγκριτο καὶ ὕφος μὲ λοφίο.
—Θέλω νὰ μοῦ τοιμάσετε δύο κοστούμια, λέει,
μὲ μέση καὶ μὲ ὦμο
τὰ παίρνει καὶ εἰς τὸ λεπτὸ τὸν δόλιο ράφτη... καίει,
—σωστὸς κομήτης— παίρνοντας εὐθὺς ἀμέσως δρόμο.

◇◇◇

Οἱ πιὸ πολλὲς νεάνιδες στὰ πρῶτα των τὰ βήματα
ἔστω καὶ ὅταν κέκτηνται προσόντων ζηλευτῶν
πέφτουν εὐκόλως θύματα
δανδήδων — κομητῶν.
Γνωρίζουν κάποιον νεαρὸν σὲ φιλικὸ σαλόνι
δίνουν μαζύ του ραντεβοῦ σ' ἀπόμερη γωνίαν
καὶ ὅταν μείνουν μόνοι
Ὁ νεαρὸς ὁρκίζεται ἀγάπην αἰωνίαν.
Ἡ νέα παρασύρεται γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά του
γιατὶ νομίζει πράγματι ὅτι τὴν ἀγαπάει.
Μὰ ὁ κομήτης—ἐραστὴς πηγαίνει στὴ δουλειά του
καὶ οὔτε ξαναφαίνεται. Τὴν ἔκαψε καὶ πάει...

◇◇◇

Μήπως ἀλήθεια καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον δὲν κάνω;
Ὡσὰν κομήτης φαίνομαι ἐδῶ κάθε φορὰ
καὶ μὲ καμπόσους στίχους μου στὰ αἵματα σᾶς βάνω
ὅτι θὰ βρῆτε πιθανῶς ἔξυπνα μὲ οὐρά!
Ἀλλὰ στὸ τέλος βλέπετε πὼς ἄδικα κοπιάσατε
καὶ στίχους μου διαβάσατε
καὶ ἐνδομύχως σκέπτεσθε: «Φανήκαμε κοθόνια».
Κι' ἔτσι, κομήτης—στιχουργός, σᾶς καίω τόσα χρόνια.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΤΑΔΙΑ

ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ:

Πρῶτον στάδιον: Τρυφερότης μεγάλη.
Δεύτερον στάδιον: Φωνὲς καὶ ζάλη.
Τρίτον στάδιον: Πιάτο στὸ κεφάλι.

◇◇◇

ΤΟΥ ΔΑΝΔΗ:

Πρῶτον στάδιον: Συναντᾷ τὴν φίλη του ξαφνικά.
Δεύτερον στάδιον: Παίρνει μαζύ της μιὰ πάστα στοῦ Γιαννάκη ἀρχοντικά.
Τρίτον στάδιον: Μένει βερεσὲ τὰ γλυκά.

◇◇◇

ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ:

Πρῶτον στάδιον: Ἀρχίζει νὰ διαβάζη τὴν σελίδα αὐτή.
Δεύτερον στάδιον: Στὴν ἀρχὴ κάπως εὐελπιστεῖ.
Τρίτον στάδιον: Ἀγανακτεῖ.

ΤΟΥ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ:

Πρῶτον στάδιον: Ὁ κουρέας σαπουνίζει τὸ πρόσωπό σου καὶ παίρνει μιὰ πετσέτα ἀπ' ὅλες.
Δεύτερον στάδιον: Τροχίζει τὸ ξυράφι του ν ν
Δεύτερον στάδιον: Παίρνει τὸ ξυράφι του καὶ τοιμάζει,ι γὰ νὰ τὸ καθαρίζη, δυὸ κόλλες.
Τρίτον στάδιον: Βγάζει ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου δυὸ μπριζόλες.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

■

ΕΙΣ ΤΑ ΑΣΥΛΑ

Ἡ κ. Μπακλαβᾶ ἐζήτησε νὰ ἐγκλεισθῆ ὁ σύζυγός της, μανιώδης παίκτης τοῦ Ἱπποδρόμου, εἰς τὸ Ἄσυλον Ἀνιάτων.

◇◇◇

Ἡ κ. Ζόρικου ὑπέβαλε ὑπόμνημα, εἰς τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι ἀπὸ καιρὸν ζητεῖ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της νὰ τῆς ἀγοράση καινούργια παπούτσια, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τῆς δίδει καμμίαν ἀπάντησιν. Ζητεῖ δὲ ἡ ἐν λόγῳ κυρία ὅπως ὁ σύζυγός της ἐγκλεισθῆ εἰς τὸ Ἄσυλον Κωφαλάλων.

◇◇◇

Ἡ κ. Αὐστηροῦ ζητεῖ, ὅπως ὁ υἱός της, ὁ ὁποῖος νυμφεύθη μίαν φτωχὴ καὶ ἄσχημη νέαν, ἐγκλεισθῆ εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Τυφλῶν.

Φίλος τῆς κυριολεξίας

—Πῶς τὸ βρίσκεις τὸ νέο μου χτένισμα, Πελοπίδα;

—Ἕνα μηδενικό!

■

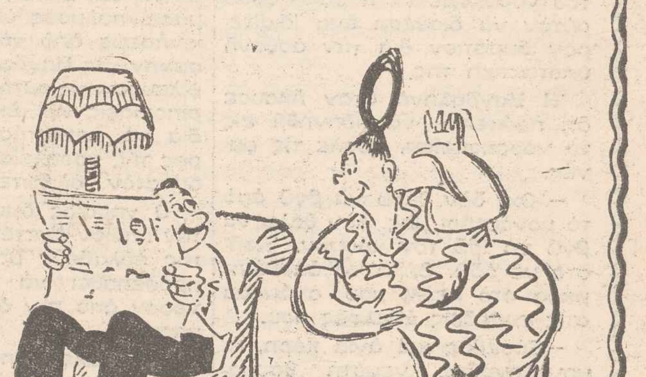

Φοβερὸν λάθος!

—Βλέπω ὅτι ἀγόρασες καὶ σύ, Πηνελόπη, μανσόν.

—Καλὲ Χριστὸς καὶ Παναγία... δὲ βλέπεις πὼς εἶνε... μακαρονάδα!

Ρωμαντικὴ Συμφωνία

Ὁ Ἔρως ἐκήρυξε γενικὴν ἐπιστράτευσιν. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων, αἰσθηματικῶν γυμνασίων.

Ὁ συναγερμὸς γίνεται μὲ τὰ ταμποῦρλα τῶν καρδιῶν.

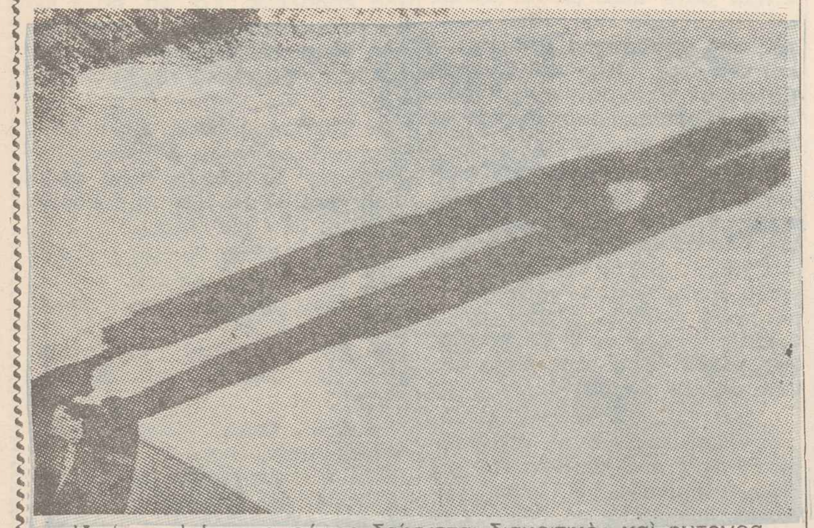

Ἀκόμη κι' ὁ φωτογράφος δείχνεται διακριτικὸς καὶ φωτογραφεῖ μονάχα τὴ σκιὰ τοῦ ζεύγους ποὺ ἀνταλλάσσει ἕνα φιλὶ ἀνοιξιάτικο...

Συγκίνησις ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἕνα ξαφνικό:

— Ἄχ! ἀκούεται μέσα στὸ μοδιστράδικο.

Τί ἦταν; Κάποια μοδιστρούλα ἀπὸ τὴν ταραχή της τσιμπήθηκε μὲ τὴν βελόνα. Πονεῖ στὸ δάκτυλο καὶ στὴν καρδιά.

— Μά, κύριε φαρμακοποιέ! Ἐγὼ σᾶς ζήτησα κινίνο καὶ σεῖς μοῦ βάλατε ναφθαλίνη...

Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀφηρημάδας. Ὁ νοῦς τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς βρίσκεται ἀλλοῦ: Κοντὰ σ' ἕνα πλάσμα ἀγαπημένο...

Ἂς πᾶνε στὸ καλὸ οἱ φροντίδες. Στὸ καλὸ οἱ ἀσχολίες. Στὸ καλὸ τὰ βάσανα καὶ οἱ σκοτοῦρες. Ὁ Ἔρως ὑπεράνω ὅλων. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο. Τίποτε, τίποτε, τίποτε! Μία ἀπέραντος ρωμαντικὴ συμφωνία βυθίζει τὸ σύμπαν σὲ μιὰ μοναδικὴ εὐτυχία.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν διεθνῆ κατάστασι, ἀνακαλύπτει πόσο ἀνόητο εἶνε νὰ τρέχη καὶ νὰ λαχανιάζη πίσω ἀπὸ τὸν τροχὸν τῶν γεγονότων.

Τροχὸς εἶνε αὐτὸς καὶ γυρίζει. Σήμερα φέρνει γενικὴ ἀναστάτωσι. Αὔριο παρουσιάζει ἐλπίδες γαλήνης. Ὁ κόσμος ποτὲ δὲν θὰ παύση νὰ δημιουργῆ γεγονότα. Τὰ νέα δὲν θὰ λείψουν. Σήμερα γίνονται σεισμοὶ στὴ Γουατεμάλα. Χθὲς ἔπεσε χολέρα στὴν Τεχεράνη. Αὔριο θὰ γίνουν συγκεντρώσεις Ἀράβων στὴν Παλαιστίνη.

Ὅλ' αὐτὰ τί ἀξίαν μπορεῖ νὰ ἔχουν; Ἂς γείρουμε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τῆς ἀγαπημένης μας καὶ ἂς τῆς τραγουδήσουμε:

Στὴν Ἀμερικὴν πλημμύραι.
Ταραχαὶ στὴν Ὑεμένη.
Δύο γέροντες Ἑβραῖοι
εὑρεθῆκαν φονευμένοι.
Σύγκρουσις αὐτοκινήτων
στὴν ὁδὸν τοῦ Μὸν Ρεπό.
Οἱ Κινέζοι προελαύνουν...
— Μὰ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

◇

Οἱ οἰκονομικὲς σκοτοῦρες ἀπὸ τὸν καθένα μας δὲν λείπουν. Ὁ πλούσιος στενοχωρεῖται ποὺ δὲν ἔχει ἀρκετὰ χρήματα ν' ἀγοράση ἕνα γιώτ. Καὶ τὸν φτωχὸν τὸν βασανίζει ἡ ἐπιθυμία ν' ἀγοράση ἕνα ζευγάρι πάνινα, καλοκαιρινὰ παπούτσια.

Καθένας μὲ τὶς βλέψεις του. Ποιὸς δὲν αἰσθάνεται, λίγο ἢ πολύ, τὴν ἐπιθυμία του νὰ στρέφεται πρὸς τὰ χρήματα; Ἄλλοι ἐπιθυμοῦν τὰ πολλὰ καὶ ἄλλοι τὰ λίγα. Τὰ ὄνειρα πλουτισμοῦ δὲν σταματοῦν ποτέ. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ μᾶς βασανίζουν ἄσκοπα.

Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε εἶνε νὰ τὰ διαγράψουμε αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὴν ψυχή μας. Τί νὰ τὸ κάνουμε τὸ χρυσάφι; Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος μᾶς χαρίζει ἄφθονο. Ἐγὼ λέω νὰ γείρουμε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τῆς ἀγαπημένης μας καὶ νὰ τῆς τραγουδήσουμε:

Τὸ σακκάκι μου ἐφθάρη
στὸ γιακᾶ καὶ στὰ μανίκια.
Τὰ παπούτσια θέλουν σόλες.
Καὶ χρωστάω ἔξη νοίκια
Θὰ μὲ πιάση ὁ ἰδιοκτήτης
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ.
Ἔχω χρέος καὶ στὴν πλύστρα.
— Μὰ πολὺ σὲ ἀγαπῶ!

◇◇

Ὑποθέσεις! Ὑποθέσεις! Ὑποθέσεις! Μήπως κάνουμε καὶ τίποτε ἄλλο ὅλο τὸ χρόνο; Δὲν βλέπω τί ἐκερδίσαμε μὲ τὸ νὰ ριχνώμαστε μὲ τὰ μοῦτρα στὶς ὑποθέσεις

Ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας θέλει νὰ ἐξαπλώση τὶς δουλειές του σ' ὅλη τὴν γῆ καὶ ἂν ἦταν δυνατὸν καὶ σ' ἄλλους πλανῆτες. Θὰ ἤθελε ἐπὶ παραδείγματι νὰ φέρνῃ σφάγια ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου ἢ νὰ κάμη σύμβασιν ὑδρεύσεως μὲ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ὑδροχόου.

Ἡ πλεονεξία τοῦ ἐπιχειρηματίου δὲν ἔχει ὅρια. Καὶ τί κερδίζει; Τὸν πυρετὸ τῆς ἀγωνίας καὶ τὴν σκοτούρα τῶν μεγάλων φροντίδων. Ἡ εὐτυχία εὑρίσκεται ἀλλοῦ. Εὑρίσκεται στὶς μοναδικὲς στιγμὲς ποὺ περνᾷ κανεὶς στὸ πλάϊ μιᾶς ἀγαπημένης ὑπάρξεως. Δὲν θὰ ἔκανε λοιπὸν καθόλου ἄσχημα καὶ ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας ἂν ἔγερνε ἀφρόντιστα τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τῆς καλῆς του καὶ τῆς τραγουδοῦσε:

Ὁ ἄστεγος ἔρως, ποὺ ὑποφέρει τὰ πάνδεινα τὸν χειμῶνα, κυνηγημένος ἀπὸ τὴν βαρυχειμωνιά, ἐγκατεστάθη αἰσιόδοξος στὶς ἐξοχές, ὅπου μιὰ θεία μοναξιὰ καὶ μιὰ διαυγὴς καλωσύνη, δημιουργεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα γιὰ τὰ εἰδύλλια

Τὰ πετρέλαια φθηναίνουν.
Θέλω ἄμμο δέκα κάρρα.
Μὰ γιὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν δίνω
τώρα οὔτε μιὰ δεκάρα.
Θὰ τὰ ρίξουν τὰ βαμπάκια.
Τέτοιο ἔχουνε σκοπό.
Κάνουν τρὰστ οἱ οἰνεμπόροι.
— Μὰ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

◇◇

Ὁ κάθε βιοπαλαιστὴς ἔχει τὶς σκοτοῦρες του. Ὁ γιατρὸς στενοχωρεῖται, διότι τοῦ... γλύτωσε ἕνας πελάτης. Ὁ σωφὲρ διότι τοῦ ἔσπασε μιὰ σαμπρέλλα. Ὁ ράφτης, διότι ἔπαθε ρευματισμοὺς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κυνηγήση τοὺς πελάτες του, ποὺ τοῦ χρωστοῦν.

Γιὰ τέτοια μίζερα μικροζητήματα χανόμαστε. Πόση κακομοιριὰ καὶ πόση μικροπρέπεια ἔχουν ὅλα αὐτά! Ὁ ὑπάλληλος ἑνὸς μπακάλικου, νὰ ποῦμε, στενοχωρεῖται διότι τοῦ ἔκαμε παρατήρησι ὁ προϊστάμενός του. Κάθεται καὶ βασανίζεται μ' ἕνα σωρὸ ἀσήμαντα πράγματα. Ἐνῷ τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ εἶχε νὰ κάμη εἶνε νὰ γείρη τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τῆς ἀγαπημένης του καὶ νὰ τῆς τραγουδήση:

Μ' ἔβαλαν χωρὶς νὰ θέλω
εἰς τὸ τμῆμα σαρδελλῶν.
Καὶ σηκώνω καὶ βαρέλια
ἑβδομήκοντα κιλῶν.
Τὴν Παρασκευὴ ποὺ θέλω
δὲν μοῦ δίνουνε ρεπό.
Ὁ ταμίας εἶνε βλάκας.
— Μὰ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

◇◇

Ὁ ἐπιστήμων ἔχει ἄλλου εἴδους σκοτοῦρες. Καὶ τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν εἶνε ὅτι ἔχει πάρει στὰ σοβαρὰ τὴν δουλειά. Θεωρεῖ τὴν ἐπιστήμην ὡς κάτι ἀνώτερο καὶ νομίζει ὅτι τὸ πᾶν γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶνε νὰ προσπαθῆ ν' ἀνακαλύψη τὰ μυστήρια τῆς φύσεως.

Στραγγαλίζει τὴν καρδιά του μέσα στοὺς χημικοὺς τύπους καὶ στὶς μαθηματικὲς ἐξισώσεις. Καταστρέφει τὸ αἴσθημά του μέσα στὴν ξηρότητα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων. Καὶ νομίζει ὅτι αὐτὸ εἶνε ἡ εὐτυχία.

Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ποτὲ ἀφεθῆ μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ δοκιμάση τὸν παράδεισο, ποὺ χαρίζει ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρωμα στὴν ἀνοιξιάτικη ἐξοχή. Πόσο καλὰ θἄκανες, κακομοίρη ἄνθρωπε, ἂν ἔγερνες τὸ κεφάλι στὸν ὦμο μιᾶς νέας κοπέλλας καὶ τῆς τραγουδοῦσες:

Ἔχουσιν τὰ πάντα τέλος
ὅπως ἔχουν καὶ ἀρχή.
Ἄλφα, βῆτα εἰς τὸν κῦβον
μεῖον δέλτα, ἴσον χῖ.
Ὁ μοχλὸς τοῦ πρώτου εἴδους
ἔχει μέγιστον σκοπό.
Γράφει κύκλον ὁ διαβήτης,
— Μὰ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

◇◇

Οἱ καρδιὲς ἐπιβάλλουν σιγὴν στὴ λογική, στὴν σκέψι, στὶς φροντίδες καὶ στὶς σκοτοῦρες. Καὶ τραγουδοῦν τὸ δικό τους τὸ μαγευτικὸ τραγοῦδι. Τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης. Μία ἀπέραντη ρωμαντικὴ συμφωνία βυθίζει τὸ σύμπαν σὲ μιὰ μοναδικὴ εὐτυχία.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Τὰ δειλινά, στὶς σκιερὲς γωνιὲς τῶν δρόμων, οἱ διαβάτες ἀντικρύζουν συχνὰ τὸ θέαμα ζευγαριῶν, ποὺ γλυκομιλοῦν. Ἀλλὰ χαμογελοῦν μὲ ἐπιείκεια, σχεδὸν μὲ συμπάθεια, καὶ προσπερνοῦν... γιατὶ εἶνε ἄνοιξις...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τραπεζίτης Μορῶ, ποὺ ἔκαμε τὴν περιουσία του ληστεύοντας τὸν κόσμο, λαβαίνει ἕνα γράμμα μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπογραφὴν «Ἐκδικητής», ποὺ τὸν διατάζει νὰ μοιράσῃ τὴν περιουσία του στοὺς φτωχούς. Δὲν συμμορφώνεται φυσικά, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγείλῃ ἐπισήμως τοὺς γάμους τῆς κόρης του Ζακελίνας μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Λὰ Ριζαρντέν, πέφτει κεραυνόπληκτος. Ἡ κόρη του μαθαίνει ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποφασίζει νὰ μοιράσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν της στοὺς φτωχούς. Κατόπιν φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια κακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν σώζει ὁ μυστηριώδης «Ἐκδικητής». Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μορῶ, ποὺ ἔχει ἐπανέλθει στὴ ζωὴ μὲ ἕνα φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ «Ἐκδικητής» βρίσκεται φυλακισμένος. στὸν «Κόκκινο Πύργο». Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ μάννα τοῦ «Ἐκδικητοῦ» ἐπισκέπτεται τοὺς δυὸ γυιούς της — τὸν «Ἐκδικητὴ» καὶ τὸ Ρογῆρο — καὶ τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρώσουν τὸν ὅρκο τους, νὰ σκοτώσουν δηλαδὴ τὸν Μορῶ, ποὺ ἄλλοτε εἶχε γίνει αἴτιος, τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀνδρός της.

22ον

Ὁ τραπεζίτης ἔβγαλε τὰ χέρια ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ ἡ Ζακελίνα ἐκατάλαβε ὅτι ἐκόντευε νὰ θριαμβεύσῃ.

Ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, ἔσμιξαν τὰ δάκρυά τους, δάκρυα θείας ἀγάπης γιὰ τὴν κόρη, δάκρυα μετανοίας γιὰ τὸν πατέρα.

Ἔπειτα ὁ τραπεζίτης εἶπε μὲ φωνὴ σταθερή:

— Κόρη μου, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ποιὰ ἦσουν γιὰ μένα. Μοῦ ἄνοιξες τὰ μάτια καὶ μοῦ γιάτρεψες τὴν καρδιά. Καὶ τώρα, βοήθησέ με ν' ἀρχίσω τὸ ἔργον τῆς μεταμελείας μου. Ὡδήγησέ με στὴν κυρία κόμησσα δὲ Τρεμέζ. Θέλω νὰ τῆς μιλήσω, προτοῦ ἰδῶ τὸν Ἐκδικητήν.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΗΣ

— Μὴν ἀνησυχεῖς καὶ θὰ βρεθῆ. Ποῦ θὰ πάῃ; Μιὰ πουλακίδα ποὺ πλέει σὰν φελλὸς δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὴν καταπιῇ ἡ θάλασσα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Γλυκόρριζας, ποὺ εἶχε μπῆ ἐπίσης μέσα στὴ βάρκα, προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάσῃ τὸν φίλον του Περιλὺ γιὰ τὴν τύχη τῆς Νταίζη.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴν παρασύρθηκε στ' ἀνοιχτὰ ἀπὸ κανένα ρεῦμα! ἔκανε μὲ ἀνησυχία ὁ Περιλύ. Καὶ ψάρια, ὑπάρχουν ἐπικίνδυνα ψάρια σ' αὐτὰ τὰ μέρη; Καρχαρίες, λόγου χάριν;

— Ποῦ νὰ βρεθῇ καρχαρίας ἐδῶ! τοῦ ἀπαντοῦσαν οἱ ναῦτες. Μόνο μαρίδες καὶ σαρδέλλες ὑπάρχουν.

Ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ κυττάξῃ πάλι μὲ τὰ κυάλια του, ὁ Γλυκόρριζας ποὺ ἐρευνοῦσε τὸν ὁρίζοντα, τοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Νὰ ἐκεῖ κάτω, δεξιά, βλέπω κάτι νὰ κουνιέται. Μήπως εἶνε αὐτή;

— Ἐκείνη εἶνε! φώναξε ὁ Περιλύ. Δὲν τὴν ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου μοῦ λέει πὼς εἶνε αὐτή!

Ἡ βάρκα ἐτράβηξε ὁλοταχῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ σὲ λιγάκι τὴν ἔφθασε.

Τότε ὁ Περιλὺ ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ ἅρπαξε μιὰ τοῦφα ξανθῶν μαλλιῶν, ἐνῷ οἱ ναῦτες ἔσκυψαν καὶ κατώρθωσαν νὰ σηκώσουν ἀπάνω τὴν νέα γυναῖκα.

Ἡ Νταίζη εἶχε σωθῆ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ψιθύρισε.

Ἐπῆρε λίγο τὴν ἀναπνοή της κι' ἐπρόσθεσε:

— Εἶμαι καλύτερα τώρα, πολὺ καλύτερα. Ἤθελα τόσο νὰ τὴν συλλάβω αὐτὴν τὴν γυναῖκα! Μπορεῖτε νὰ πῆτε στὸν φίλον σας τὸν Ἐκδικητήν, ὅτι δὲν θὰ ξανάρθῃ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ. Σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι...

Καὶ βυθίστηκε σὲ μιὰ νάρκη ποὺ ἔμοιαζε μὲ λιποθυμία.

Ἀλλὰ τί εἶχε συμβῆ;

Ἡ τυχοδιῶκτις εἶχε κατορθώσει νὰ γαντζωθῇ μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀπελπισίας ἀπὸ τὸν τράχηλο τῆς Νταίζη, προσπαθῶντας νὰ τὴν πνίξῃ.

Ἡ Ἀμερικανίδα ὅμως κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ.

Ἡ Νταίζη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ξαναφέρῃ τὴν αἰχμάλωτόν της στὸν «Ἀετιδέα». Γρήγορα ὅμως ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θὰ τὸ κατώρθωνε. Ἔσπρωξε τότε τὴν Διάνα Μόντι, ποὺ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη της στὸ πλοῖο.

Ἀλλὰ ὅταν ἐζήτησε νὰ προσανατολισθῇ, ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως ἐξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα της. Τὸ καράβι, μὲ ὅλα τὰ πανιὰ ἁπλωμένα, ἐπήγαινε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Σαὶν Μαξίμ.

Ὅσο γιὰ τὴν βάρκα ποὺ εἶχε στείλει ὁ Ἐκδικητὴς εἰς βοήθειάν της, δὲν μπόρεσε νὰ τὴν βρῇ.

Τέλος, ἔφθασαν στὸ λιμάνι καὶ μόνο ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀποβιβασθοῦν στὴν προκυμαία ἡ Νταίζη συνῆλθε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια. Τότε εἶδε τὸν Γλυκόρριζαν, ποὺ τὴν παρατηροῦσε μὲ θαυμασμὸ καὶ συμπάθεια, καὶ ἡ νέα ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον:

— Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ παιδάκι;

— Εἶνε παιδί μου! ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Περιλύ, τραβῶντας κοντά του τὸν μικρόν.

— Τότε, ἀπάντησε χαμογελῶντας ἡ χαριτωμένη ἐκείνη γυναῖκα, θὰ γίνῃ καὶ δικό μου!

— Εἴμαστε λοιπὸν περίφημα! ἐφώναξε ὁ μικρός. Νὰ μπαμπᾶς, νὰ καὶ μαμά! Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ γίνω καὶ κληρονόμος.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ὑπακούοντας στὴν παράκλησι τοῦ πατέρα της, ἡ Ζακελίνα τὸν ὡδήγησε σιμὰ στὴν κυρία δὲ Τρεμέζ.

Πόσο εἶχε μεταμορφωθῆ ὁ ἄνθρωπος αὐτός!...

Ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὴν κόμησσα καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησι:

— Κυρία, ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἤμουν ἕνας ἄθλιος, ἕνας κακοῦργος. Ἐφέρθηκα ἀπέναντί σας κατὰ τὸν πιὸ ἄνανδρο τρόπο! Κατέστρεψα τὴν εὐτυχία σας. Τὸ ἀναγνωρίζω μὲ λύπη καὶ ταπείνωσι καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου...

»Τώρα θέλω νὰ μὲ πιστέψετε. Ὁ τραπεζίτης Μορὼ δὲν ὑπάρχει πειά, ἀπέθανε. Καὶ τὸν ἀντικατέστησε ἕνας ἄνθρωπος τίμιος, ποὺ θὰ ἐργάζεται νύχτα —μέρα γιὰ τὴν εὐτυχία ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔβλαψε στὸ παρελθόν...»

— Ἡ παρουσία μας ἐδῶ μέσα, τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρία δὲ Τρεμὲζ, ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξι ὅτι σᾶς ἔχω συγχωρήσει. Σηκωθεῖτε, κύριε. Ἐλησμόνησα τὰ πάντα.

— Γιαννάκη, φίλησε τὸν παπποῦ σου, εἶπε ἡ Ζακελίνα.

Ὁ μικρὸς ἄγγελος ἐρρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορὼ καὶ τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο ποὺ ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς συγκινήσεως.

— Μορώ, εἶπε σοβαρὰ ἡ κόμησσα. Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἥσυχος πειά. Τὸ φίλημα αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου ἀποτελεῖ τὴν ἐξιλέωσί σας...

Ἔπειτα ἡ κυρία δὲ Τρεμὲζ ἔδειξε σ' αὐτὸν διαδοχικὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὴν Ζακελίνα.

— Κυττάχτε τους, κύριε Μορώ. Θὰ ἔχουμε καὶ οἱ δυό μας τὸ σκληρὸ θάρρος νὰ συντρίψουμε δυὸ καρδιές; Ἡ συγγνώμη μου βασίζεται στὸν ἔρωτά τους, γιατὶ τοὺς τὸν ἐνέπνευσε ὁ Θεός...

— Εἴσαστε ἡ ἁγιωτέρα τῶν γυναικῶν, ἐψιθύρισε ὁ τραπεζίτης. Ἑνῶστε τὰ χέρια τους, ὅπως ἔχουν ἑνώσει τὶς καρδιές των. Ἐγὼ θὰ φύγω μόνος καὶ αὐτοὶ ἂς ζήσουν γιὰ πάντα εὐτυχισμένοι.

— Καὶ τὸ παιδί μου; ρώτησε τρέμοντας ὁ γέρω Λαβέν.

Ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ ἔπιασε καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ δυστυχισμένου καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν μποροῦσε νὰ διαφύγῃ τὴν θεία δικαιοσύνη. Παρασύρθηκε ἀπὸ τὴ μοῖρα καὶ βρῆκε μόνος του τὴν τιμωρία του. Ἤθελε νὰ μὲ δολοφονήσῃ καὶ ἀντὶ νὰ πεθάνω ἐγὼ πέθανε αὐτός. Τώρα, θὰ μείνῃς γιὰ πάντα κοντά μας.

— Εὐχαριστῶ, ἔκανε ὁ πρώην μυλωνᾶς τοῦ Σαμπλὸν, καταφιλῶντας τὰ χέρια τοῦ εὐεργέτου του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λαβὲν περιφερόταν μελαγχολικὸς στὴν ἀμμουδιά, μπροστὰ στὴ θάλασσα, ποὺ εἶχε χρησιμεύσει σὰν τάφος τοῦ παιδιοῦ του.

— Ὤ, ἂν εἶχα στὰ χέρια μου αὐτὴ τὴ γυναῖκα! ἐφώναξε σκεπτόμενος τὴν Διάνα Μόντι. Πῶς θὰ τὴν ἐσκότωνα!...

Μπροστὰ στὰ πόδια του, τὰ κύματα ἔπαιζαν μὲ ἕναν ἄμορφον ὄγκον. Μὲ φρίκη καὶ κατάπληξι ἐκατάλαβε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅτι ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦταν τὸ πτῶμα τῆς γυναικὸς ποὺ ἦταν αἰτία νὰ χαθῇ τὸ παιδί του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πτῶμα τῆς Διάνες Μόντι ἐνταφιάστηκε ἀπὸ τὸν Ἐκδικητὴν σ' ἕνα λάκκο ποὺ εἶχε σκαφῆ ἐπίτηδες στὸ κτῆμα του, κοντὰ στὴν παραλία. Κανένας σταυρὸς δὲν δείχνει τὴ θέσι τοῦ μυστηριώδους τάφου. Στὴν κόλασι εἶχε πάει ἕνας δαίμονας παραπάνω.

◆

Τὸ μεγάλο ἀγρόκτημα τοῦ Φρονταί, ποὺ ἁπλώνεται πέρα ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ βλέπει κανεὶς στὴ γραφικὴν αὐτὴ γωνιὰ τῆς Γαλλίας.

Ὡστόσο, γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ κτῆμα αὐτὸ εἶχε μείνει ἔρημο ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἕνας στρατὸς ἀπὸ γεωπόνους, κηπουροὺς καὶ τεχνῖτες ἦρθαν καὶ τὸ μετέβαλαν σὲ πραγματικὸν παράδεισον. Τότε παρουσιάστηκαν οἱ ἔνοικοι τῆς ἐπαύλεως.

Κανεὶς δὲν τοὺς ἐγνώριζε ὡς τότε καὶ ὅλοι εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ τοὺς γνωρίσουν. Καλοὶ μὲ ὅλους, καταδεκτικοί, πρόθυμοι πάντα εἰς τὸ νὰ κάνουν τὸ καλό, ἀγαπήθηκαν γρήγορα ἀπὸ τοὺς γείτονας. Ἔτσι, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα δὲ Τρεμὲζ δὲν εἶχαν γύρω τους παρὰ θαυμαστὰς καὶ φίλους.

Ἕνα δειλινὸ τοῦ καλοκαιριοῦ, καθισμένη κοντὰ στὸν ἄντρα της σ' ἕνα παγκάκι τοῦ κήπου, ἡ κόμησσα δὲ Τρεμὲζ φαινόταν βυθισμένη σὲ βαθὺν ρεμβασμό.

— Τί ἔχεις Ζακελίνα; τὴν ἐρώτησε ταραγμένος ὁ κόμης.

— Ἰάκωβε, φοβᾶμαι..., ἔκανε αὐτή.

— Τί φοβᾶσαι, ἀγάπη μου;

— Φοβᾶμαι γιατὶ εἶμαι ὑπερβολικὰ εὐτυχισμένη..

Ὁ ἄντρας της δὲν τὴν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ καὶ τῆς εἶπε γλυκά:

— Μήπως δὲν τὴν ἐπληρώσαμε ἀρκετὰ ἀκριβὰ αὐτὴν τὴν εὐτυχία ποὺ δοκιμάζουμε τώρα ; Τόσον καιρὸ ἀπέφυγα νὰ σοῦ θυμήσω ἕνα τόσο θλιβερὸ παρελθόν. Ἀλλ' ἀφοῦ βλέπω ὅτι κατέχεσαι ἀπὸ ἀνεξήγητη καὶ ἀδικαιολόγητη ἀγωνία, ἄφησέ με νὰ θυμηθῶ τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρεθήκαμε ὅταν ἐγνωριστήκαμε γιὰ πρώτη φορά...

«Ἤμουν ὁ πεπρωμένος δικαστής, ὁ δήμιος ἴσως, ὑποχρεωμένος νὰ καταδικάσω τὸν πατέρα σου. Ἀλλὰ οἱ κακὲς ἐκεῖνες μέρες ἔφυγαν γιὰ πάντα. Ὁ Ἐκδικητὴς δὲν ὑπάρχει πιά. Σιμά σου βρίσκεται ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σὲ λατρεύει μόνο.»

— Ὅσον καὶ ἐγώ, Ἰάκωβε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο ἐσταμάτησε μπροστὰ στὰ κάγκελλα τῆς ἐπαύλεως. Καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐκατέβηκε ἕνα μικρὸ ἀγγελούδι, ποὺ τὸ συνώδευε ἕνας ἄντρας μὲ πολὺ εὐγενικὸ παρουσιαστικό.

— Καλημέρα μαμᾶ, καλημέρα μπαμπᾶ! ἐφώναξε ὁ μικρὸς Γιαννάκης. Ἐστάθηκα πολὺ φρόνιμος καὶ θὰ μὲ κρατήσετε κοντά σας, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, βέβαια, ἔκανε ὁ Ρογῆρος, ποὺ τὸν συνώδευε.

Ἡ Ζακελίνα τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι λέγοντας :

— Σᾶς εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε. Πῶς εἶνε ἡ κυρία δὲ Τρεμέζ;

— Πολὺ καλά. Ἔχετε τοὺς χαιρετισμούς της.

Ὅλοι μαζὺ ἐπροχώρησαν τότε πρὸς τὴν ἔπαυλι, κάτω ἀπὸ τὶς στερνὲς ἀχτῖδες τοῦ ἡλίου.

Ἔξαφνα ὁ Ρογῆρος ἅρπαξε τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τοῦ ἐψιθύρισε:

— Ἰάκωβε, πόσο εἶσαι εὐτυχισμένος!...

Ἐμπῆκαν στὸ σαλόνι. Ὁ Ρογῆρος σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μουρμουρίζοντας:

— Καὶ ἐγὼ ὑποφέρω τόσο πολύ...

— Μὰ γιατὶ δὲν μοῦ ἔλεγες ἐνωρίτερα τὴν ἀλήθεια;

— Συγχώρησέ με, ἔκαμε ὁ Ρογῆρος, ἂν ἐκράτησα γιὰ μένα ἕνα μυστικὸ ποὺ μὲ πνίγει τώρα. Ἀλλὰ προτοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ σὲ ἄλλον, ἔστω καὶ στὸν καλύτερό μου φίλον, ἔστω καὶ στὸν ἀδελφό μου, ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ ὅτι τὸ ὄνειρό μου δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅτι μπορῶ κι' ἐγὼ ν' ἀγαπηθῶ.

Ὁ Ἰάκωβος τοῦ εἶπε μὲ ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο:

— Καὶ ἂν σοῦ ἔφερνα ὄχι τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀπὸ σένα καὶ μόνο ἐξαρτᾶται ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀνείρου σου;

Λέγοντας αὐτά, ὁ Ἰάκωβος ἐπῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ἐζήτησε τὸν ἀριθμὸν 0.173.

— Τὴν ἔπαυλιν Ἀρμπουᾶ! ἔκανε ὁ Ρογῆρος ἐνῷ ἐχλώμιαζε λιγάκι.

— Ναί, ναί, γιὰ στάσου!.... Ἐμπρός, σεῖς εἴσαστε ἀγαπητή μου Πριμερόζα;... Ἐδῶ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ. Ὅπως σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ τὸ πρωΐ, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ μικρός μας Γιαννάκης καὶ ὁ ἀδελφός μου Ρογῆρος ἔφθασαν στὸ Φρονταί.... Σύμφωνοι, σύμφωνοι... Πολὺ καλά. Τὰ σέβη μου στὸν κύριον Τζαίημς Μίλτωνα...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ρογῆρον ποὺ τὸν παρατηροῦσεν ἔκπληκτος, ἐπρόσθεσε:

— Βρίσκομαι στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ σοῦ ἀναγγείλω, ὅτι μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ Πριμερόζα θὰ εἶνε ἐδῶ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τὰ γεγονότα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ποὺ ἐξελίσσονται τελευταίως μὲ ραγδαῖον ρυθμὸν ἐπανέφεραν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἐπικαιρότητος τὴν σινοϊαπωνικὴν ρῆξιν, τὴν εἶχαν κάπως λησμονήσει αἱ ἐφημερίδες, συνεπείᾳ τῆς εὐρωπαϊκῆς κρίσεως. Κατὰ τὰς τελευταίας πληροφορίας, οἱ Κινέζοι μετὰ τὴν τελευταίαν ἐπίθεσιν ἔφθασαν 60 χιλιόμετρα ἔξω τῆς Καντῶνος καὶ συνεχίζουν εἰς ὅλα τὰ μέτωπα ἐπιτυχῶς τὴν μεγάλην των ἀντεπίθεσιν. Εἰς τὴν εἰκόνα διακρίνεται Κινεζικὸν ἀπόσπασμα παρὰ τὸ Τιὲν Τσίν.

ΡΟΖΕΔΕΣ

Δόσεις: 200 δράμια ἀμύγδαλα ἀξεφλούδιστα, 100 δράμια ζάχαρι, 50 δράμια σιμιγδάλι, 50 δράμια μέλι, κανέλλα καὶ γαρύφαλλα κοπανισμένα.

Ἐκτέλεσις: Βάζομε σὲ ἕνα γουδὶ τὴ ζάχαρι καὶ τὰ ἀμύγδαλα καθαρισμένα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ φλούδα τους καὶ τὰ κοπανίζομε ὡσότου γίνουν ψιλά. Κατόπιν τὰ βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη, κάνομε στὸ κέντρο των ἕνα λάκκο, μέσα στὸν ὁποῖο ρίχνομε τὸ μέλι, ἀραιωμένο μὲ 50 δράμια νερό, τὰ ἀρώματα καὶ τὸ σιμιγδάλι. Τὰ δουλεύουμε μὲ τὸ χέρι ὡσότου γίνουν μιὰ μᾶζα, ὁπότε τὰ πλάθομε σὲ διάφορα σχήματα καὶ τὰ τοποθετοῦμε μέσα σὲ λαδωμένη λαμαρίνα.

Τὰ βάζομε ὕστερα στὸ φοῦρνο ἐπὶ μισὴ ὥρα καὶ ἀφοῦ ψηθοῦν τὰ ραντίζομε μὲ ἀνθόνερο καὶ τὰ χώνομε μέσα σὲ ἄχνη ἀπὸ ζάχαρι. Ἀφοῦ ἀφήσωμε τοὺς ροζέδες ἀρκετὴ ὥρα στὴ ζάχαρι, τοὺς σερβίρομε σ' ἕνα πιάτο.

Οἱ ροζέδες εἶνε ὡραιότατο γλύκυσμα, τὸ ὁποῖον τρώγεται κυρίως τὴν σαρακοστή. Πολλὲς ὅμως οἰκογένειες κάνουν ροζέδες καὶ τὶς ἄλλες ἐποχὲς τοῦ ἔτους, ἐκτὸς τῶν ζαχαροπλαστείων ποὺ τὸ καθιέρωσαν πειὰ νὰ τὸ θεωροῦν, ὡς καθαρῶς σαρακοστιανὸ γλύκυσμα.

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ πλέον ἰδιότροπα σχέδια ποὺ ἐπενόησε ποτὲ ἡ μόδα

Τὰ ἐμπριμέ, παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐφετεινὴ μόδα. Σ' ἕνα φωτεινό, ξάστερο φόντο βλέπει κανεὶς λουλούδια., φουτουριστικὰ σχέδια, πρόσωπα καὶ ζωάκια λιλιπούτεια. Τὸ ἐμπριμὲ χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, τόσο γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ «ντὲ-πιὲς» ὅσο καὶ γιὰ τὴν βραδυνὴ τουαλέττα.

Καὶ εἶνε τόσο μεγάλη ἡ ποικιλία τῶν ἐμπριμὲ ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς ποιὸ νὰ πρωτοδιαλέξῃ.

Μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα ἔχει ἐμπριμὲ διάφορα λουλούδια ποὺ πλαισιώνουν τοὺς τίτλους γνωστῶν ποιημάτων. Ἄλλες πάλι ἔχουν στὴν μέσῃ ζωγραφισμένο τὸ βιβλίο ἢ τὸ θεατρικὸ ἔργο τῆς μόδας.

Ἐπίσης χαριτωμένα εἶνε τὰ ἐμπριμὲ ποὺ παριστάνουν βαποράκια, μέλισσες, ἀεροπλάνα, ξύλινα ἐξοχικὰ σπιτάκια μὲ μιὰ καπνοδόχο ποὺ καπνίζει, πολύχρωμες πεταλοῦδες, ὑπογραφὲς ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, χελῶνες...σαλιάγκους, πουλιὰ κλπ. Στὸν γιακᾶ τῶν φορεμάτων αὐτῶν τοποθετεῖται ἀντὶ ἑνὸς μπουκέττου, μιὰ πεταλοῦδα ἀπὸ λευκὴ λενζερὶ μὲ μάτια ποὺ λάμπουν.

Τὰ φορέματα αὐτὰ εἶνε βέβαια σκερτσόζικα καὶ χαριτωμένα, ἀλλὰ δὲν μποροῦν, φυσικά, νὰ χρησιμοποιηθοῦν παρὰ μιὰ ἐποχὴ μόνο.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πιὸ οἰκονόμες γυναῖκες προτιμοῦν φορέματα ἀπὸ μεταξωτὸ μαῦρο τοῦ ὁποίου ξανοίγουν τὴν αὐστηρότητα μὲ δύο ζῶνες τοποθετημένες ἡ μιὰ ἐπάνω στὴν ἄλλη καὶ δεμένες στὸ πλάϊ. Ἡ μιὰ εἶνε ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ καὶ ἄλλη ἀπὸ πράσινο.

Ἐπίσης μὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ γαρνιρισμένο μὲ κόκκινο, φοροῦν γάντια ἀσσορτί, ἡμίμαυρα, κατὰ τὸ ἥμισυ κόκκινα καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μαῦρα.

Ἂς μὴν ξεχνοῦμε τέλος καὶ τὴν ἀμετάβλητη καὶ πάντα ἐξαιρετικὰ κομψὴ καὶ διακριτικὴ μόδα τοῦ ἀσπρόμαυρου.

Τὰ κουμπιὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὶς γαρνιτοῦρες. Ἕνα θαυμάσιο βραδυνὸ ταγιὲρ τοῦ Γουόρθ ἀπὸ τοῦλλι μαῦρο ἦταν γαρνιρισμένο μὲ κουμπιὰ-ρολόγια, δηλ. μὲ κουμπιὰ στρογγυλὰ ποὺ σημείωναν μιὰ διαφορετικὴ ὥρα τὸ καθένα.

Σὲ φορέματα ἀπὸ πικέ, ἀπὸ τουάλ, γίνονται ἀπὸ τὴν ἴδια ψάθα τοῦ καπέλλου. Σὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ τουὰλ ρόζ, βρίσκομε κουμπιὰ ἀπὸ ψάθα μαρρόν, ἀσσορτὶ μὲ τὴν ζώνη καὶ μ' ἕνα μεγάλο ψάθινο κανοτιὲ μαρρόν.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ κεφάλαιον «καπέλλα», παρατηροῦμε ὅτι ἡ Μόδα ἄρχισε εὐτυχῶς νὰ φρονιμεύῃ λίγο καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὶς ἐξωφρενικὲς ὑπερβολὲς ποὺ ἐπιδείκνυε τελευταῖα.

Βλέπομε βέβαια ἀκόμη μερικὰ καπελλάκια ἀνησυχαστικὰ ἐξ αἰτίας τῆς γελοίας ἰσορροπίας τους καὶ τῆς ὑπερβολικῆς ἐκκεντρικότητός των, τὰ περισσότερα ὅμως μοντέλα δείχνουν κάποια «σύνεσι», ἂς ποῦμε, ἡ ὁποία ὅμως δὲν βλάπτει καθόλου τὴν κομψότητά τους.

Τὰ μπρετόν, τὰ κλός, τὸ τυρμπάν, οἱ τόκες καὶ τὰ κανοτιέ, ὅλα εὐνοοῦνται ἐφέτος.

Μιὰ πραγματικὴ σπατάλη λουλουδιῶν τοὺς δίνει τὸν χαρούμενο ἀνοιξιάτικο τόνο.

Λεπτότατες, στρογγυλὲς τουαλέττες κοντές, ἀλλὰ πολὺ φαρδειὲς περιβάλλουν σὰν ἕνα χαριτωμένο σύννεφο τὰ καπέλλα αὐτά.

Τὰ λουλούδια τῶν καπέλλων ξαναβρίσκονται στὰ φορέματα ὑπὸ μορφὴν ἐπωμίδων, ρεβὲρ κλπ.

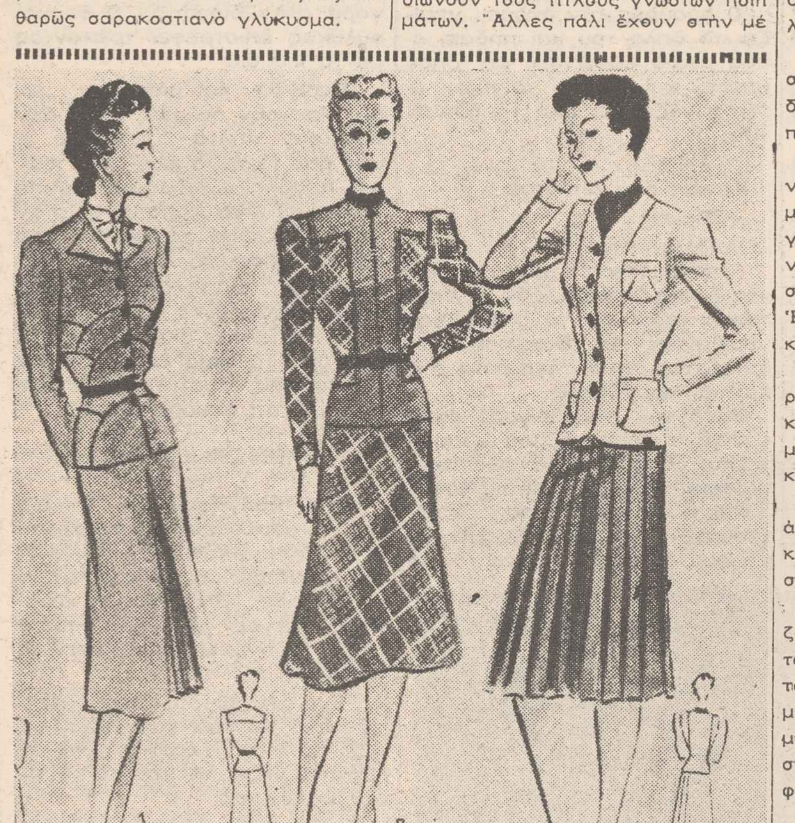

Τρία μοντελλάκια τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἐκρέαρσε γιὰ τὶς κομψὲς Παριζιάνες ὁ οἶκος Λανβὲν

Μερικὲς νουβωτὲ

Μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ κορδέλλα ριγὲ σὲ ζωηρὰ χρώματα δίνει ἕνα νεανικὸ καὶ χαρούμενο τόνο σ' ἕνα σκοῦρο φόρεμα. Ἕνας μεγάλος φιόγκος στὸ πλάϊ τοῦ δίνει μιὰ ἐμφάνισι πρωτότυπη καὶ μοντέρνα.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὰ «ριγὲ» ὑφάσματα εἶνε ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς.

◆

Μᾶς προξενοῦν μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι οἱ μπλοῦζες καὶ τὰ φορέματα χωρὶς μανίκια ποὺ συμπληρώνονται μὲ ζακέττες ἢ μαντὼ σὲ καθαρῶς Ἀγγλικὸ στύλ.

◆

Πολὺ τῆς μόδας οἱ χρωματιστὲς μπάντες ποὺ «ξεπερνοῦν» τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, οἱ ἐπωμίδες, οἱ σφηκοφωλῆς ποὺ τελειώνουν τὴ γραμμὴ τῶν ὤμων.

Τριαντάφυλλο γλυκὸ

Ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν τριαντάφυλλα τ' «Ἀπριλιάτικα» καὶ τὰ «Μαγιάτικα». Καὶ τὰ δυὸ γίνονται γλυκὸ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλὰ τὰ «Μαγιάτικα» εἶνε ὡραιότερα. Τὰ «Ἀπριλιάτικα» χρησιμοποιοῦνται μόνον γιὰ γλυκὸ καθαρκτικό, ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ πρὸ τοῦ καφὲ μὲ ἕνα ποτῆρι νερό.

Ἐκτέλεσις: Παίρνομε 100 δράμια τριαντάφυλλα τοῦ γλυκοῦ «Μαγιάτικα» τὰ καθαρίζομε, τὰ βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη μὲ 100 δράμια ζάχαρη καὶ τὰ τρίβομε καλά.

Τὰ ἀφήνομε ἔτσι μιὰ ἡμέρα καὶ κατόπιν τὰ βάζομε σὲ κατσαρόλα μὲ 300 δράμια ζάχαρη, μισὸ λεμόνι καὶ 100 δράμια νερό. Βάζομε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιὰ καὶ ὅταν δέσουν καὶ κρυώσῃ τὸ γλυκό, τὸ βάζομε στοὺς κεσέδες χωρίς, ὅμως, νὰ τοὺς σκεπάσωμε ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ σπάσουν.

Γαρνιτοῦρες

Οἱ γαρνιτοῦρες εἶνε λεπτὲς καὶ πολὺ κομψὲς καὶ διακριτικές. Οἱ δαντέλλες εἶνε μικρὲς καὶ χαριτωμένες. Χρησιμοποιούμενες μὲ διακριτικότητα δίνουν στὰ ἐσώρρουχα ἕνα τόνο ὤμορφο καὶ νεανικό. Οἱ ἐνκρυστασιὸν συνηθίζονται ἐπίσης πολύ: γίνονται ἀπὸ δαντέλλα σὲ λεπτὸ ὕφασμα, ἢ ἀπὸ σατὲν γυαλιστερὸ σὲ σατὲν μὰτ καὶ μᾶς γοητεύουν μὲ τὴν ποικιλία τους. Τὸ γυαλιστερὸ σατὲν σχεδιάζει μπορντοῦρα ἁπλῆ, ἢ εἶνε ντεκουπαρισμένο σὲ μοτὶφ καὶ σχεδιάζει λουλουδάκια, φύλλα, φιόγκους, πουλιά, πεταλοῦδες κλπ.

Χρώματα

Τὰ χρώματα ποὺ προτιμῶνται γιὰ τὰ ἐσώρρουχα τῆς μόδας εἶνε μετὰ τὸ κλασσικὸ λευκό: τὸ πολυ ἁπλὸ ρόζ, τὸ ὄκρ ροζέ, τὸ ρὸζ συκλαμέν, τὰ λιλὰ πολὺ πὰλ, τὸ «σαὶρ» καὶ μερικὰ θαλασσιὰ πλοῦ ἀνοιχτὰ γιὰ τὶς νυχτικές.

Οἱ γαρνιτοῦρες γίνονται στὸν ἴδιο τόνο ἢ σὲ ἄλλο τόνο πολὺ ἁπαλό: λ. χ. ἕνα κρὲπ ρὸζ πὰλ μπορεῖ νὰ γαρνιρισθῇ μὲ ἐ[illegible] ἐνκρυστασιὸν γκρὶ-φυμέ, θὰ ἀποφύγωμε ὅμως τὰ ζωηρὰ χρώματα ποὺ ἔρχονται σὲ ἀπότομη ἀντίθεση μ' ἕνα λεπτὸ χρωματισμό.

Μερικὲς λιζὲζ ἀπὸ ὕφασμα «ματελασὲ» εἶνε ἁπλῶς πρακτικὲς καὶ ζεστές. Ἄλλες πάλι ἀπὸ δαντέλλα εἶνε πιὸ κομψὲς παρὰ ζεστές.

Θεόφιλος Καλαβρὸς
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Εἰδικὴ μέθοδος διὰ τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν. Δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἰατρεῖον του, Νίκης 13.

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μὴν πῆτε, κυρία μου, ὅτι δὲν ἔχετε ἀνάγκη ρόμπας τοῦ σπιτιοῦ, ἐπειδὴ ἐργάζεσθε, ἐπειδὴ σηκώνεσθε πρωΐ καὶ πλαγιάζετε ἀργὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχετε καιρὸ διαθέσιμο νὰ ξεπλώνεσθε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ διαβάζετε ρομάντσα. Πολλὲς γυναῖκες βρίσκονται στὴν ἴδια περίπτωσι μὲ σᾶς, μολαταῦτα, ὅμως, ἔχουν μιὰ πρακτικὴ καὶ κομψὴ ρὸμπ ντὲ σάμμρ γιατὶ εἶνε ἕνα φόρεμα ἀπαραίτητο γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ρὸμπ ντὲ σάμπρ. Τὸ μοντέλο ποὺ σᾶς παρουσιάζομε σήμερα δὲν εἶνε μόνο ἄνετο καὶ πρακτικά, ἀλλὰ συγχρόνως εἶνε ἀρκετὰ «ἀμπιγιὲ» ὥστε νὰ εἴσθε ἀπολύτως παρουσιάσιμη γιὰ νὰ δεχθῆτε μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι.

Οἱ ρόμπες ποὺ θὰ φορέσωμε ἐφέτος στὸ σπίτι μας παρουσιάζουν φανερὴ ἐπίδρασι ἀπὸ τὰ ἄλλα φορέματά μας. Μοιάζουν πολὺ μὲ ἁπλᾶ μαντὼ ποὺ συνηθίζονται τόσο πολὺ σήμερα.

Τὰ γαρνιρίσματά τους εἶνε ἐξ ἴσου χαριτωμένα καὶ κομψὰ σουτάς, γαλονάκια, κουμπιὰ φανταζί, βελονιές, τσέπες. Ποτέ, ὅμως δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὑπερφορτωμένα ἀλλὰ νὰ διατηροῦν κάποια αὐστηρότητα στὴ γραμμὴ ποὺ τοὺς δίνει μεγάλη κομψότητα.

Γιὰ τὶς πολὺ ψηλὲς γυναῖκες εἶνε θαυμάσιες οἱ ἡμίμακρες τουνὶκ ποὺ συμπληρώνονται μὲ μιὰ φοῦστα μὲ ἀνοίγματα δίπλα. Καμμιὰ φορά, σπανιώτερα, συμπληρώνονται μὲ πυτζάμες.

Πολλὰ μοντέλα γυναικείων ρὸμπ ντὲ σὰρπ μιμοῦνται πολὺ τὶς ἀνδρικὲς ρόμπες, τοὺς «κοιτωνίτες», ὅπως ἔλεγαν οἱ γιαγιάδες μας. Καὶ τότε ἔχουν στὴ μέση τὸ κλασσικὸ κορδόνι ποὺ δένει σ' ἕνα φιόγκο.

Σημειώνουμε στὶς περισσότερες ρόμπες, ἀρκετὸ φάρδος στὶς φοῦστες καὶ ὤμους ἀρκετὰ μεγάλους. Βλέπομε ἀκόμη πολλὰ ρεβὲρ καὶ κουμπώματα, ὅπως στὰ μαντώ.

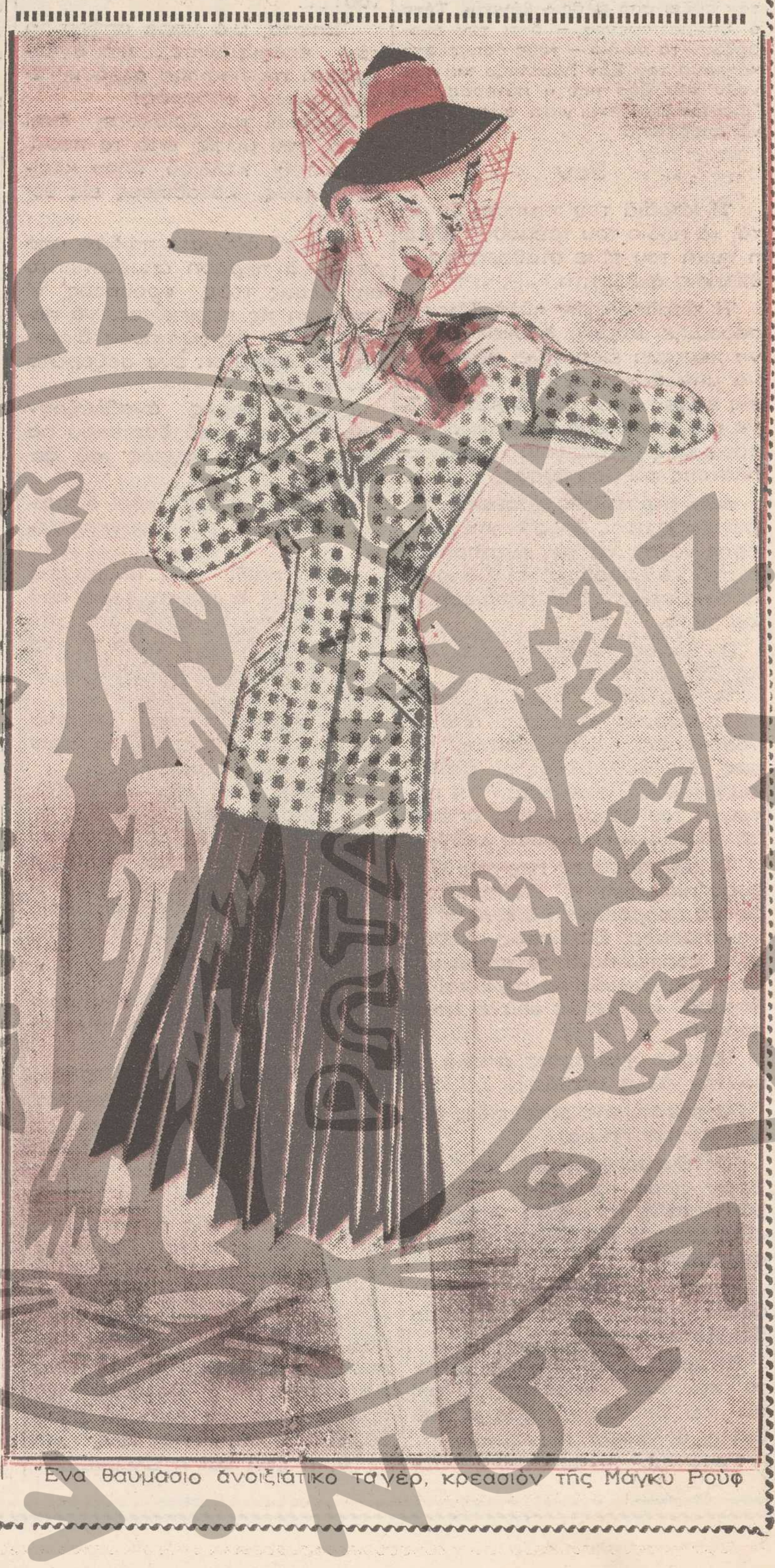

Ἕνα θαυμάσιο ἀνοιξιάτικο ταγέρ, κρεασιὸν τῆς Μάγκυ Ροὺφ

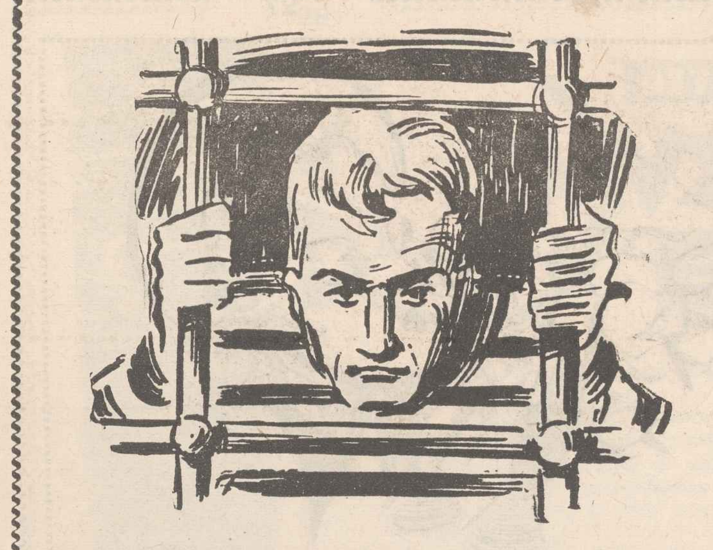

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μέσα στὴν τροπικὴ Ζούγκλα, δυὸ παιδιά, ὁ Ἕκτορας — ἕνας καμπούρης ἕντεκα χρονῶν — καὶ ἡ Ἐλίζα δέκα χρονῶν, προχωροῦν μὲ τὴν μητέρα τους πρὸς τὸ Σὰν Λορέντσο, τὴν πόλιν τῶν κατέργων. Ἐκεῖ βρίσκεται φυλακισμένος ὁ πατέρας τους ποὺ δικάστηκε ἄδικα. Πηγαίνουν γιὰ νὰ τὸν σώσουν γιατὶ ἡ μητέρα ἔχει μαζί της ἕνα φάκελλο μὲ διάφορα ἔγγραφα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἀθωότητά του. Προχωροῦν μὲ χίλια βάσανα μέσα στὴ ζούγκλα, ἀλλὰ ἡ μητέρα τους δὲν ἀντέχει στὴ φοβερὴ ζέστη τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ πεθαίνει ἀπὸ ἡλίασι. Προτοῦ ὅμως ξεψυχήσῃ τοὺς ἐμπιστεύεται τὸν φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα. Ἐνῷ ἀκόμα τὰ δυὸ παιδιὰ βρίσκονται κοντὰ στὸ πτῶμα τῆς μητέρας τους, παρουσιάζεται μέσα ἀπὸ τὴ λόγχμη ἕνας ἀγριάνθρωπος. Φαίνεται Εὐρωπαῖος καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ δυστυχία τους ἁρπάζει τὸ φάκελλο μὲ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα καὶ ψάχνει μήπως βρῇ λεφτά. Δὲν βρίσκει τίποτα καὶ φεύγει ἐγκαταλείποντας ἄσπλαχνα τὰ δυὸ παιδιά. Ἕνα φίδι ὅμως φαρμακερὸ τὸν δαγκώνει στὴν πλάτη καὶ πέφτει σφαδάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ Ἕκτωρ ρουφάει τὸ δηλητηριασμένο αἷμα τῆς πληγῆς καὶ τὸν σώζει ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Τότε ὁ Στιγματισμένος — ἔτσι τὸν ὀνομάζουν τὰ παιδιὰ — τοὺς ὁδηγεῖ στὰ κάτεργα τοῦ Σὰν Λορέντζο καὶ φθάνουν τὴν ὥρα ποὺ ὁ πατέρας τοῦ Ἕκτωρα δικάζεται γιατὶ ἀπεπειράθη νὰ ἀποδράσῃ.

5ον

Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατά, τὰ πόδια του τρέμουν. Ἀλλὰ ἡ ψυχή του εἶνε σταθερὴ καὶ ἡ θέλησις ἀκλόνητη.

Ἡ εἴσοδος στὴν αὐλὴ δὲν παρουσιάζει καμμιὰ δυσκολία. Ἕνα χώρισμα ἔχει γίνει μόνο γιὰ νὰ μὴν ἔρχονται οἱ κατάδικοι εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἄλλους. Εἶνε μιὰ σειρὰ ἀπὸ πασάλους, μήκους ἑξῆντα μέτρων, σαράντα πλάτους καὶ δύο ὕψους.

Δύο στρατιῶτες φρουροῦν ἐκεῖ, ἕνας πρὸς βορρᾶν καὶ ἕνας πρὸς νότον, μὲ τὴν αὐστηρὴ διαταγὴ νὰ πυροβολήσουν ὁποιον δήποτε τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ πέρα.

Ὁ Ἕκτωρ τὸ ξέρει αὐτό, ἀλλὰ δὲν διστάζει καθόλου.

Ὁ φρουρὸς ποὺ στέκεται πρὸς βορρᾶν, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, λαγοκοιμᾶται. Ἴσως εἶνε βυθισμένος σὲ βαθεῖς ρεμβασμούς, σκέφτεται τὴ μακρυνή του πατρίδα, ποὺ ἀπέχει ἀπ' ἐκεῖ δέκα χιλιάδες λεῦγες.

Ὁ καμπουράκος περνάει ἀθόρυβα πίσω του, κι' ἔπειτα ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ ἀπάνω σ' ἕναν πάσαλο. Εὐκίνητος καθὼς εἶνε χρησιμοποιεῖ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, ἀνεβαίνει σιγὰ καὶ ἀθόρυβα καὶ τέλος φθάνει στὴν κορυφή.

Ἔπειτα γλυστράει ἁπαλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Ὁ στρατιώτης οὔτε εἶδε, οὔτε ἄκουσε τίποτα.

Ὁ Ἕκτωρ προχωρεῖ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ κελλιά. Τὸ θυμᾶται καλὰ τὸ μέρος, ὅπως τὸ εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ νοσοκομείου.

Μετράει τὰ κελλιά: Ἕνα... δύο... τρία... Νά, ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ὁ πατέρας του.

Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατά, κοντεύει νὰ σπάσῃ. Τ' αὐτιά του βουΐζουν, τὰ μάτια του ἔχουν θολώσει.

Γονατίζει, καβουριάζει, χτυπάει σιγὰ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου καὶ λέει μὲ τὸ στόμα σχεδὸν κολλημένο στὴ γῆ:

— Πατέρα, ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ἕκτωρ... Ἄκου...

Ἀκούει κρότον ἀπὸ σίδερα. Ὁ κρατούμενος ἀναπηδάει καὶ ταράζεται στὸ σανιδένιο κρεββάτι ὅπου εἶνε καθηλωμένος.

— Ἐσὺ εἶσαι ἀγαπημένο μου παιδί;... Καὶ ἡ Λιζέτα ποὺ εἶνε;

— Στὸ νοσοκομεῖο. Μᾶς ἔχουν σ' ἕνα ὡραῖο δωμάτιο. Δὲν μἄφηναν νἄρθῶ νὰ σὲ ἰδῶ, ἀλλὰ τὰ κατάφερα. Καὶ ἦρθα νὰ σοῦ πῶ ὅτι σ' ἀγαπᾶμε πολύ, πάρα πολύ, ἀγαπημένε μου μπαμπᾶ!

Ὤ, τί τρομερὸ ποὺ εἶνε γιὰ τὸν πατέρα, νὰ βρίσκεται καθηλωμένος σὲ μιὰ στερεὴ σανίδα ποὺ τοῦ χρησιμεύει γιὰ κρεββάτι! Νὰ μὴν μπορῇ νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ νὰ βρίσκεται κλεισμένος σὰν θηρίο στὸ κλουβί του! Νὰ μὴ μπορῇ νὰ σφίξῃ τὸ ἀγαπημένο του παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ φιλήσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μαζύ του!...

Ἔπειτα, μιὰ χαρὰ ἀπέραντη τὸν ἐπλημμύρισε, μιὰ ἀνέκφραστη περηφάνεια ἀλλὰ κι' ἕνας τρόμος φοβερός!

Τὸ παιδί του βρίσκεται ἐκεῖ πέρα, τοῦ μιλάει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ, ὅπου κλείνουν τοὺς καταδίκους εἰς θάνατον!

Αὐτὸ τὸ ἀδύνατο παιδάκι μπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητο ἀπ' ὅλους τοὺς φρουρούς, ν' ἀποφύγῃ τὶς περιπολίες, νὰ περιφρονήσῃ τὶς αὐστηρὲς διαταγές, ν' ἀψηφήσῃ ἕνα σοβαρώτατον κίνδυνον!

Δάκρυα χαρᾶς ἀναβλύζουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ δύστυχου πατέρα. Ἕνας λυγμὸς τοῦ ξεφεύγει.

— Πατέρα κλαῖς; λέει ὁ καμπουράκος μὲ φωνὴ συγκινημένη.

— Ναὶ παιδί μου, κλαίω ἀπὸ χαρά. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ συμβαίνει αὐτό, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι. Σ' ἀγαπῶ, σὲ θαυμάζω, σ' εὐλογῶ.

— Ἄκουσε πατέρα, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι σπουδαῖο, πρὶν ἔρθουν καὶ μὲ πιάσουν...

— Λέγε παιδί μου, σὲ ἀκούω.

— Ἔχουμε ἐδῶ πέρα ἕνα φίλον, ποὺ εἶνε γερὸς καὶ πονηρὸς καὶ μᾶς ἀγαπάει. Θὰ βάλη λοιπὸν τὰ δυνατά του γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ δραπετεύσῃς. Σ' ἀγαπάει καὶ θέλει νὰ ζήσῃς.

— Πῶς λέγεται;

— Στιγματισμένος.

— Ἕνας ληστής! Καϋμένο μου παιδί, φυλάξου ἀπὸ ἕνα τέτοιο τέρας!

— Ἀπατᾶσαι, πατέρα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς ἔσωσε καὶ χωρὶς αὐτὸν θὰ εἴχαμε πεθάνει καὶ οἱ δύο... κοντὰ στὴ μητέρα, τὴν ὁποίαν ἔθαψε μόνος του.

Στὴ θύμησι τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας ἕνας δεύτερος λυγμὸς ἀναταράζει τὸ στῆθος τοῦ καταδίκου. Καὶ συστρέφεται πάνω στὸ ἄτιμο ἐκεῖνο κρεββάτι, ἀνίκανος νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, καθὼς εἶνε ἁλυσοδεμένος. Ὡστόσο, γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα φωτίζει τὴν ψυχή του.

Ὤ, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία!

Ἡ ζωὴ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ παιδάκια του, τὰ ἀθῷα ἐκεῖνα πλάσματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸν χωρίζει ἡ σκληρότης τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἡ ἐλευθερία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τιμωρήσῃ σκληρότατα αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀτίμασαν, ποὺ τοῦ κατέστρεψαν τὴν εὐτυχία καὶ τὸν ἔχουν κλεισμένο ἐκεῖ μέσα!

Συμμαζεύεται ὅσο μπορεῖ πιὸ πολὺ καὶ προσπαθεῖ νὰ κολλήσῃ τὸ αὐτί του στὸ παράθυρο γιὰ νὰ μὴ χάσῃ οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' ὅσα τοῦ λέει τὸ παιδί του.

Ἔχουν περάσει πέντε ἢ ἕξη λεπτὰ τῆς ὥρας. Γύρω βασιλεύει σιγὴ ἀπόλυτη, νεκρική. Ὁ ἡρωϊκὸς ἄθλος τοῦ γενναίου παιδιοῦ ἔχει ἐπιτύχει μόνο στὸ πρῶτο μέρος του.

Ὁ πατέρας εἶνε ἀνήσυχος καὶ διερωτᾶται πῶς θὰ μπορέσῃ τὸ παιδί του νὰ ξανακάνῃ τὸν ἴδιο δρόμο καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ νοσοκομεῖο.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς εἶνε ἥσυχος καὶ δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ καθόλου.

Ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸν πατέρα του, καὶ τοῦ ἀφηγεῖται ὅσο μπορεῖ περισσότερα πράγματα, συντομώτατα, ἐπιμένοντας πρὸ παντὸς στὴ βοήθειαν ποὺ τοὺς ἔδοσε ὁ Στιγματισμένος κατὰ τὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τοῦ ταξειδίου.

Ὁ πατέρας ἀναγνωρίζει ὅτι μέσα στὰ κάτεργα βρίσκονται ἄνθρωποι ἐξαιρετικὰ ἔξυπνοι, πονηροί, ποὺ κατὰ βάθος εἶνε καλοὶ καὶ ἂν κάποτε ἐγκλημάτισαν, μποροῦν ὅμως νὰ κάμουν ἕνα καλὸ ὅταν βροῦν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Ἴσως ὁ Στιγματισμένος νὰ εἶνε ἕνας ἀπ' αὐτούς.

Ὁ πατέρας λοιπὸν ἀκούει μὲ χαρὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ παιδιοῦ του. Γιὰ ν' ἀκουστῇ καλύτερα ὁ μικρὸς ἔχει πέσει πρηνὴς καὶ ἐκόλλησε τὸ στόμα του στὸ παράθυρο. Σὲ λιγάκι ὅμως κουράζεται ἀπ' αὐτὴ τὴ στάσι καὶ ἀνασηκώνεται λιγάκι.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὑψώνει τὴ φωνὴ γιὰ ν' ἀκουστῇ καλύτερα ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ὁ φρουρὸς τὸν ἀκούει, γεμίζει τὸ ὅπλο του καὶ πηδάει σ' ἕνα μικρὸ ὑψωματάκι ἀπ' ὅπου μπορεῖ καὶ βλέπει τριγύρω, ἐνῷ φωνάζει μὲ ὅλη τὴ δύναμί του:

— Τὶς εἶ;

Κανεὶς δὲν ἀπαντάει.

— Τίς εἶ;

Ἀπόλυτη σιγή.

Ὑπακούοντας στὴν ἀμείλικτη διαταγὴ ποὺ ἔλαβε, ὁ στρατιώτης σηκώνει τὸ ὅπλο καί, νομίζοντας πὼς διακρίνει μιὰν ἀνθρώπινη φωνὴ μπροστὰ στὰ κελλιά, πυροβολεῖ.

Μετὰ τὸν πυροβολισμὸ ἀκούεται ἕνα βογγητό, μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἀγωνία, ἕνα σπαρακτικὸ παράπονο μικροῦ παιδιοῦ.

Καὶ ὁ φυλακισμένος, κατατρομαγμένος, οὐρλιάζει μὲ φωνὴ ποὺ δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀνθρώπινο:

— Παιδί μου, Ἕκτωρ, πληγώθηκες;

Τίποτε, οὔτε μιὰ λέξι, οὔτε ἕνας θόρυβος, οὔτε μιὰ ἀνάσα.

— Στὰ ὅπλα! φωνάζει ὁ στρατιώτης.

Οἱ ἄνδρες, ποὺ εἶνε στὸ φυλάκιο, τρέχουν νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Ὁ δεκανεὺς ποὺ εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς κρατεῖ ἕνα φαναράκι.

Ἀμέσως κατόπιν ἔρχονται δύο δεσμοφύλακες τρέχοντας. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν μαζί τους τὰ κλειδιὰ γιὰ νὰ ἀνοίξουν τὴν καγκελλωτὴ πόρτα.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τρέχει γρήγορα στὸν διοικητή. Ὁ δεσμοφύλακας ἐπιστρέφει τρέχοντας μὲ τὰ κλειδιά.

Ἀνοίγουν καὶ μπαίνουν μέσα. Ψάχνουν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βρίσκουν τίποτα. Μπροστὰ ὅμως ἀπὸ τὸ τρίτο κελλὶ βλέπουν μιὰ μεγάλη κηλίδα ἀπὸ νωπὸ αἷμα. Καὶ λίγο παραπάνω, στὸν τοῖχο, φαίνεται τὸ σημάδι ποὺ ἄφησε ἡ σφαῖρα.

Τίποτε ἄλλο! Οὔτε νεκρός, οὔτε πληγωμένος κανείς.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἴχνος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτὸ καὶ τὴν δήλωσι τοῦ στρατιώτη ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι ἄκουσε ὁμιλίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Ἀφοῦ ὡδήγησαν τὰ παιδιὰ στὸ νοσοκομεῖο, μετέφεραν τὸν Στιγματισμένον στὸ κελλί, πέντε μέτρα μῆκος καὶ τέσσερα πλάτος. Ἕνας κῦβος κατασκευασμένος μὲ τὴν ντόπια πέτρα ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τῆς σκουριᾶς.

Ἕνα παράθυρο, κλεισμένο μὲ πολὺ χοντρὰ κάγκελλα, φωτίζει τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἡ ζέστη θυμίζει τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς καλοριφέρ.

Πενῆντα ἑκατοστὰ κάτου ἀπὸ τὸ δάπεδο βρίσκεται ἕνα ξύλινο κρεββάτι, ἐπικλινές, ποὺ στηρίζεται ἐπάνω σὲ τέσσερα κομμάτια κορμοῦ δέντρου, ὥστε νὰ σχηματίζῃ κενὸ ἀπὸ κάτω.

Στὰ πόδια αὐτὰ τοῦ κρεββατιοῦ βρίσκεται ἕνα μακρὺ σίδερο, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στερεωμένο στὸν τοῖχο, ἐνῷ τὸ ἄλλο τελειώνει σ' ενα μεγάλον κρίκο.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κρίκο βάζουν τὰ πόδια τοῦ καταδίκου ὅταν πρόκειται νὰ κοιμηθῇ. Σὲ μιὰ γωνιὰ δύο δοχεῖα μὲ νερὸ ἀαποτελοῦν τὴν ὅλην ἐπίπλωσι τοῦ κελλιοῦ.

Μιὰ πόρτα ξύλινη, ντυμένη μὲ λαμαρίνα, μὲ μιὰ μεγάλη κλειδαριά, μὲ ἀμπάρες καὶ σύρτες ποὺ ἀνοίγουν κατὰ τρόπον πολύπλοκον, ἐμποδίζει τὸν κατάδικον νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἐλεύθερος στὶς κινήσεις του. Πάνω στὴν πόρτα εἶνε ζωγραφισμένος ἕνας ἀριθμός.

Ἕνας μονάχα δεσμοφύλακας συνοδεύει τὸν Στιγματισμένον, ποὺ προχωρεῖ σιωπηλός.

— Δὲν πιστεύω νὰ κάνῃς καμμιὰ βλακεία, αἴ; τοῦ λέει ὁ δεσμοφύλακας ὅταν σταματᾶνε μπροστὰ στὸ κελλί. Ἄφησε νὰ σοῦ βάλω τὸν κρίκο χωρὶς νὰ κάνῃς φασαρία. Τὸν ξέρεις καλὰ τὸν κανονισμό... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φωνάξω κι' ἄλλους.

— Ὄχι, ἔχεις τὸ λόγο μου. Ἔπειτα ἐγὼ ἦρθα μόνος μου ἐδῶ, γιὰ τὰ παιδιά... ἄλλως δὲν μὲ ξαναπιάνατε.

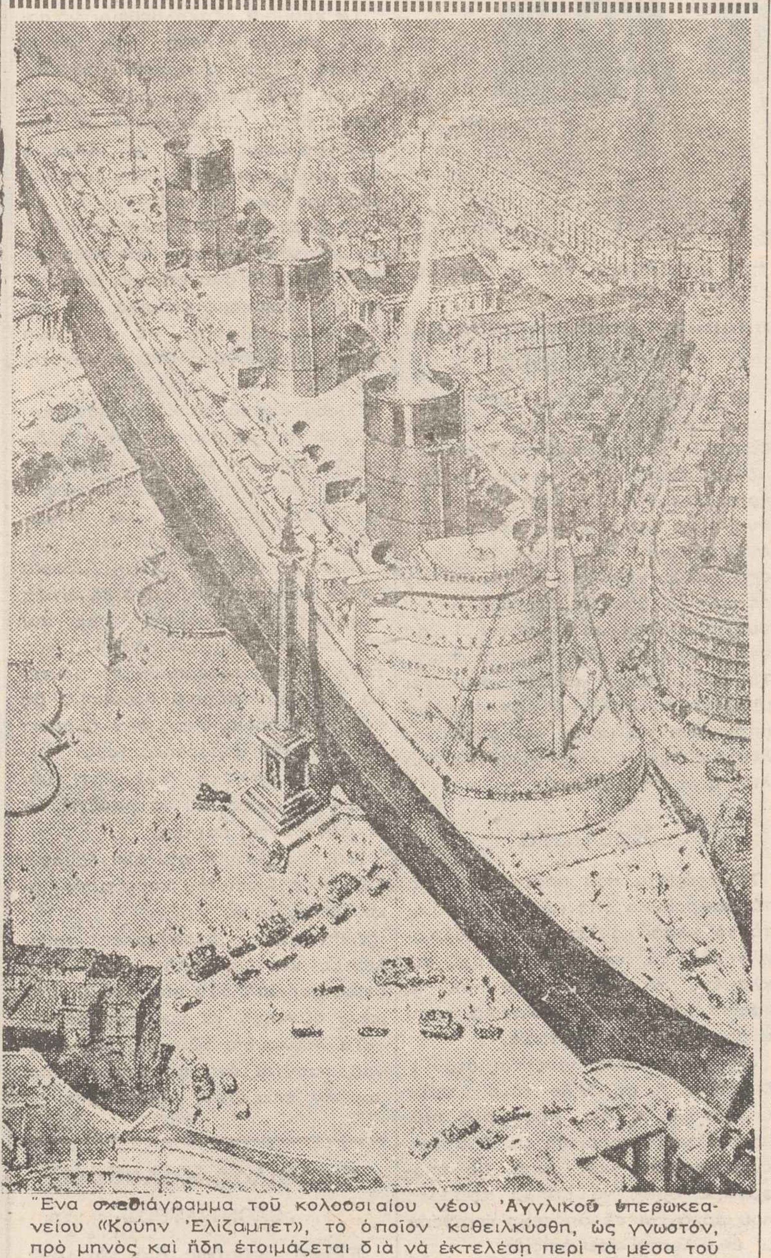

Ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ κολοσσιαίου νέου Ἀγγλικοῦ ὑπερωκεανείου «Κούην Ἐλίζαμπετ», τὸ ὁποῖον καθειλκύσθη, ὡς γνωστόν, πρὸ μηνὸς καὶ ἤδη ἑτοιμάζεται διὰ νὰ ἐκτελέσῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου τὸ παρθενικόν του ταξίδιον. Ἀνωτέρω τὸ νέον σκάφος, μεγαλύτερον καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ «Κούην Μαίρη», ὅπως θὰ ἐφαίνετο...ἂν ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν εὐρεῖαν λεωφόρον μιᾶς μεγαλουπόλεως.

ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

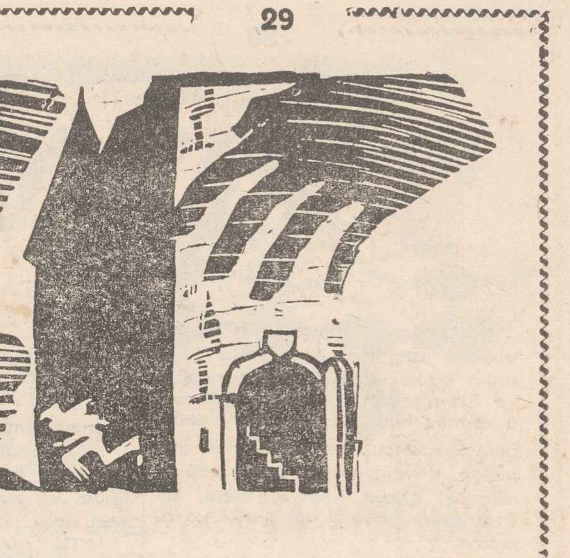

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΡΟΝΥ ΒΑΓΚ

— Τέλος πάντων, ἔκανες μιὰ καλὴ πρᾶξι καὶ τὸ δικαστήριο θὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψει του.

Ὁ κατάδικος δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ τὴ χαρά του ὅταν βλέπῃ ὅτι σταμάτησαν μπροστὰ στὸ πέμπτο κελλί. Μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη λάμπει στὰ μάτια του.

Σὰν παληὸς κατάδικος ποὺ εἶνε ξέρει τοὺς κανονισμούς, ἀνεβαίνει στὸ ξύλινο κρεββάτι καὶ τεντώνει τὰ πόδια του. Ὁ δεσμοφύλακας τὰ βάζει μέσα στὸν σιδερένιο κρίκο ποὺ κλείνει μ' ἕνα μεγάλο λουκέτο.

Ἔτσι, δεμένος γερὰ ἀπὸ τὰ πόδια, ὁ κατάδικος μόλις καὶ μετὰ βίας μπορεῖ νὰ ξαπλωθῇ γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Γιὰ νὰ ξαπλωθῇ ὅμως καλὰ πρέπει νὰ γείρῃ στὸ ἕνα πλευρό.

Ἡ πόρτα κλείνει μὲ πάταγο καὶ ὁ φυλακισμένος μένει μόνος ἐκεῖ μέσα.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἡ ὄψις του εἶνε πολὺ διαφορετική. Δὲν εἶνε πιὰ ὁ ἥσυχος ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ὑποταχτῇ στὴ μοῖρα του.

Ὁ δεσμοφύλακας δὲν τὸν εἶδε ὅταν ἔκανε μορφασμοὺς καὶ γελοῦσε κρυφά, σάμπως νὰ τὸν εἶχαν κλείσει σ' ἕνα κέντρο διασκεδάσεως καὶ ὄχι σ' ἕνα κελλί. Ἔπειτα ἀρχίζει νὰ μιλάῃ μόνος του.

— Εἶνε βλάκες, εἶνε πραγματικὰ κτήνη!... μουρμουρίζει. Αὐτοὶ δὲν νοιώθουν τίποτε!... Τόσον καιρὸ καὶ δὲν μπόρεσαν ἀκόμη νὰ καταλάβουν τὸ κόλπο μας, τὸ περίφημο κόλπο ποὺ μεταχειριζόμαστε ἐμεῖς οἱ βασιλεῖς τῶν κατέργων!... Τώρα θὰ γελάσουμε καλά, θὰ γελάσουμε τόσο πολύ, ποὺ θὰ σπάσουν καὶ οἱ πόρτες. Ἐμπρός, λοιπόν!...

Προτοῦ τὸν φέρουν ἐκεῖ μέσα τοῦ ἔκαμαν αὐστηρὴν σωματικὴν ἔρευνα. Οἱ τσέπες του εἶνε ἀδειανές, δὲν ἔχει οὔτε ἕνα σπίρτο, οὔτε μιὰν ὀδοντογλυφίδα! Εἶνε τρελλὸς λοιπὸν ποὺ ἐλπίζει ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα!

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! λέει ὅταν πιὰ ἐβεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὸν ἀκούει κανείς. Θὰ εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα. Ἀπόψε δὲν θὰ μοῦ φέρουν νὰ φάω. Πρέπει νὰ σφίξω τὸ λουρί μου, ἀλλὰ θὰ εἶμαι ἥσυχος ὥς τὸ πρωΐ. Καὶ τώρα, στὴ δουλειά! Τὸ κάνω γιὰ τὰ μικρά, γιὰ τὸν πατέρα τους! Καὶ θὰ μοῦ κάνῃ καλὸ νὰ δουλέψω λιγάκι πρὸς χάριν τους.

Σηκώνεται λοιπὸν καθιστὸς στὸ ξύλινο κρεββάτι καὶ σκύβει πρὸς τὰ ἐμπρός. Εἰς ἕνα μέρος τῆς χοντρῆς σανίδος ὑπάρχει ἕνας μεγάλος ρόζος, πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὥστε οἱ φύλακες ποὺ μπῆκαν κεῖ μέσα δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἰδοῦν.

Ὁ ρόζος αὐτὸς βγαίνει εὔκολα ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ὅταν βγῇ ἀφίνει ἀνοιχτὴ μιὰν ἀρκετὰ μεγάλη τρύπα. Ἐκεῖ μέσα ὁ Στιγματισμένος ἔχει κρύψει ἕνα πρωτόγονο κατσαβίδι ποὺ τοῦ εἶνε ὅμως τώρα πάρα πολὺ χρήσιμο.

Μὲ κόπο, γιατὶ τὸ σκοτάδι εἶνε πολὺ πυκνὸ ἐκεῖ μέσα, ὁ Στιγματισμένος κατορθώνει νὰ βγάλῃ τὸ κατσαβίδι ἀπὸ τὴν κρύπτη του.

Τότε τὸ στηρίζει σ' ἕνα μέρος τοῦ ξύλινου κρεββατιοῦ, τὸ χρησιμοποιεῖ σὰν μοχλὸ καὶ ἕνα κομμάτι τῆς χοντρῆς σανίδας ἀνασηκώνεται, ἀποκαλύπτοντας μιὰ μικρὴ κρύπτη.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀλλὰ κάνει τόση ζέστη ἐκεῖ μέσα, ποὺ ὁ κατάδικος εἶνε καταϊδρωμένος. Ὡστόσο αὐτὸς φαίνεται εὐχαριστημένος σὰν νὰ παίζῃ.

— Ὄχι γιὰ νὰ παινευτῶ, μουρμουρίζει, ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ κατάδικοι εἴμαστε πολὺ ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες! Ἂν ἤξεραν τί ἔχω κρυμμένο ἐδῶ μέσα!... Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι...

Ἀπὸ τὴν κρύπτη ἐκείνη ὁ Στιγματισμένος βγάζει δύο ἀντικείμενα καὶ τὰ παρατηρεῖ μὲ ἕνα εἶδος κωμικῆς τρυφερότητος.

Τὸ ἕνα εἶνε ἕνα κοντὸ καὶ χοντρὸ κλειδὶ καὶ τ' ἄλλο ἕνα μεγάλο ἀντικλείδι ἀπ' αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ κλειδαράδες.

— Τί ὡραῖα ἐργαλεῖα! λέει. Μ' αὐτὰ μπορῶ ἀπόψε νὰ τὸ σκάσω περίφημα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ὑποπτευθῇ. Βγαίνω ἔξω, κάνω τὶς δουλειές μου καὶ ξαναγυρίζω χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ κανεὶς μυρωδιά. Ἔτσι, τὸ πρωῒ μὲ βρίσκουν πάλι δεμένον στὴ θέσι μου.

Λέγοντας αὐτὰ ξανακλείνει τὴν κρύπτη καὶ βάζει τὰ ἐργαλεῖα στὴν τσέπη του.

Τώρα πρέπει νὰ περιμένῃ τὴ νύχτα καὶ νὰ ὁπλιστῇ μὲ μεγάλην ὑπομονή. Ἀλλὰ ἡ ἀναμονὴ δὲν εἶνε καθόλου κουραστικὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ περιμένουν ἐκεῖ πέρα ὅλη τους τὴ ζωή.

Ὁ Στιγματισμένος περιμένει ἀπαθέστατα ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούει τὴν ἀποχώρησι.

— Ἦρθε ἡ ὥρα! λέει μὲ χαμηλὴ καὶ μυστηριώδη φωνή.

Δίχως νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸν θόρυβο σηκώνεται καθιστὸς στὸ ξύλινο κρεββάτι, σκύβει, πιάνει τὸν κρίκον, μέσα στὸν ὁποῖον εἶνε δεμένα τὰ πόδια του, καὶ ἔπειτα τὸ μεγάλο λουκέτο.

Μέσα στὸ ἄνοιγμά του μπάζει τὸ ἀντικλείδι καὶ ἀρχίζει μιὰ μυστηριώδη ἐργασία ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσπάθεια καὶ ἱκανότητα.

Τὰ χοντρὰ δάχτυλά του παίρνουν τὴν εὐκινησία μικροῦ παιδιοῦ. Φαίνεται σὰν ὡρολογᾶς, ποὺ προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ ἕνα μικρὸ γυναικεῖο ρολογάκι.

— Δὲν εἶνε καὶ πολὺ δύσκολη αὐτὴ ἡ δουλειά! μονολογεῖ. Ἔπειτα, ἔχω κάνει σιδηρουργὸς καὶ κάτι ξέρω ἀπ' αὐτά!

Σὲ λιγάκι, τὸ λουκέτο εἶνε ἀνοιχτό. Ὁ Στιγματισμένος βγάζει τὰ πόδια του ἀπὸ τὸν κρίκο καὶ πηδάει κάτου ἀπὸ τὸ ξύλινο κρεββάτι. Δὲν μένει παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ βρεθῇ ἐντελῶς ἐλεύθερος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο. Τοῦ φαίνεται σχεδὸν παιγνίδι.

Συνήθως οἱ κλειδαριὲς τῶν φυλακῶν δὲν ἀνοίγουν παρὰ μονάχα ἀπὸ ἕνα μέρος. Ἀνοίγουν δηλαδὴ μονάχα ἀπ' ἔξω ἐνῷ ἀπὸ μέσα δὲν ἔχουν κλειδαρότρυπα.

Σ' ἐκεῖνα ὅμως τὰ μέρη ποὺ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ κελλὶ του ὁ κατάδικος δὲν εἶνε καθόλου ἐλεύθερος, ἡ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν δὲν ἐφρόντισε νὰ λάβῃ τέτοια μέτρα.

Εἶχαν κλειδαριὲς μὲ δύο κλειδαρότρυπες, ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἔξω, καὶ τὶς ἔβαλαν. Ποιὸς μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῇ ὅτι ἕνας ἀνθρωποςάλυσσοδεμένος θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ βγῇ ἀπ' ἐκεῖ μέσα;

Κάθε κατάδικος εἶχε χίλιες δύο ἄλλες εὐκαιρίες γιὰ ν' ἀποδράσῃ, ὅταν δὲν ἦταν στὸ κελλί. Καὶ δὲν θὰ διάλεγε αὐτὴν τὴν περίστασι κανεὶς ποὺ ἦταν ἡ πιὸ δύσκολη.

Τότε λοιπὸν γιατὶ ἔχτισαν τόσο στερεὰ τὰ κελλιὰ καὶ γιατί τὰ φρουροῦν τόσο αὐστηρὰ ἀπ' ἔξω; Ἐπειδὴ καὶ κλεισμένοι ἀκόμη στὰ κελλιά τους οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ ἦταν οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐγκληματίαι εἶνε πάντα ἐπίφοβοι.

Ἐκεῖ μέσα ἔχουν διαπραχθῆ τὰ πιὸ μυστηριώδη γκλήματα, ἐκεῖ ἔγιναν ἐκδικήσεις φρικιαστικές, χωρὶς ποτὲ ν' ἀνακαλυφθοῦν οἱ δράσται, παρ' ὅλην τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψι τῶν φυλακῶν.

Ὁ Στιγματισμένος ἔμπασε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαρότρυπα, τὸ γύρισε ἁπαλὰ καὶ ἀθόρυβα καὶ ἄνοιξε. Μετὰ ἐβγῆκεν ἔξω, ἐπῆρε μιὰ βαθειὰν ἀναπνοὴ καὶ ἐπερίμενε λιγάκι, σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος.

Τίποτε, κανείς!... Ἀπόλυτη σιγὴ καὶ μοναξιά.

Βγάζει τὸ κλειδί, τὸ βάζει ἀπ' ἔξω, ξανακλείνει καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν πασσαλωτὸν μανδρότοιχον.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄλλαζε ἡ φρουρά.

Ἐνῷ ὁ δεκανέας κάνει τὴν ἀλλαγὴ καὶ ψιθυρίζει τὸ παρασύνθημα στὴ νέα φρουρά, ὁ Στιγματισμένος ἐπωφελεῖται τῆς στιγμῆς ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἀσχολεῖται μὲ τοὺς φυλακισμένους.

Σκαρφαλώνει ἀπάνου στοὺς πασσάλους, πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, βρίσκεται στὸ δρόμο καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν πεδιάδα. Εἶνε ξυπόλυτος καὶ δὲν κάνει τὸν παραμικρὸν θόρυβο. Ἐξ ἄλλου ἡ νύχτα εἶνε κατασκότεινη καὶ κανεὶς δὲν ἔχει μείνει ἔξω.

Ἔτσι, φτάνει ἀνενόχλητος καὶ ἀπαρατήρητος στὸ τελευταῖο σπίτι, ἀριστερά.

Τὸ σπίτι αὐτό, πολὺ μεγάλο, ἀνήκει σ' ἕναν πρώην κατάδικο ποὺ ἐπῆρε χάρι καὶ τώρα πουλάει κρασιά, πιοτὸ καὶ καπνό. Δίπλα εἶνε μεγάλες ἀποθῆκες γεμᾶτες διάφορα ἐμπορεύματα, μερικὰ δωμάτια ἐπιπλωμένα καὶ ἄλλα γιὰ τοὺς πελάτες τῆς μεγάλης ἐκείνης ταβέρνας.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μένει ἐκεῖ μέσα, νέος ἀκόμη, μὲ ἔξυπνη φυσιογνωμία, ἀλλὰ μ' ἕνα βλέμμα κάθε ἄλλο παρὰ εἰλικρινές, εἶνε γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Ὑποκόμης.

Ἀφοῦ ἔμεινε δέκα χρόνια στὰ κάτεργα, ἐπῆρε χάρι, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν ἀποικία. Καὶ μὲ τὸ ἐμπόριο αὐτὸ κάνει χρυσὲς δουλειές.

Ὅλα τὰ μεγάλα δωμάτια ποὺ ἀποτελοῦν τὴ μεγάλη ταβέρνα εἶνε γεμᾶτα πελάτες. Ἔχουν μαζευτῆ ἐκεῖ μέσα ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες τοῦ πεζικοῦ, ναῦτες, δεσμοφύλακες, χρυσοθῆραι.

Ὁ Στιγματισμένος σταματάει σὲ μικρὴν ἀπόστασι, κυττάει γύρω του καί, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του, κάνει τὸν γῦρον τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο.

Φθάνει στὴν αὐλή, κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα βαρέλι, φέρνει τὰ δυὸ χέρια στὸ στόμα καὶ βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνὴ σὰν σκύλος.

Οἱ κόττες ξυπνᾶνε μέσα στὸ κοττέτσι καὶ φτερουγίζουν τρομαγμένες. Ὁ Ὑποκόμης ποὺ σερβίρει τοὺς πελάτες του λέει σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται σιμά του:

— Ὁ σκύλος μου γαυγίζει ἔξω. Κάποιος θὰ πῆγε στὸ κοττέτσι. Πάω μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει κι' ἔφθασα!

Παίρνει τὸ πιστόλι του ἀπὸ ἕνα συρτάρι καὶ βγαίνει βιαστικός.

Μιὰ δεύτερη φωνὴ ἀκούεται, πιὸ σιγανὴ ἀπ' τὴν πρώτη, κι' ἔπειτα τὸ σφύριγμα ἑνὸς φειδιοῦ. Ὁ Ὑποκόμης σταματάει καὶ λέει σιγά:

— Ποιὸς εἶνε;

— Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Στιγματισμένος, ἀκούει τὴν ἀπάντησι.

— Τί θέλεις; ρωτάει πάλι ὁ Ὑποκόμης, χωρὶς ν' ἀπορήσῃ καθόλου γιὰ τὴν παρουσία τοῦ καταδίκου ἐκεῖ πέρα.

— Μοῦ χρειάζεται μιὰ στολὴ δεσμοφύλακα, ἕνα λίτρο ἀψέντι καὶ μιὰ μπουκάλα νερό.

— Ἂν σὲ πιάσουν, εἶσαι χαμένος!

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη. Κι' ἐσύ... μπορῶ νὰ ὑπολογίσω σ' ἐσένα;

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

— Ἔμαθα πὼς παίζεις διπλὸ παιγνίδι. Ἂν μὲ προδώσῃς θὰ σὲ σκοτώσω.

— Μὴν ἀπειλῇς. Σοῦ εἶπα ὅτι μπορεῖς νὰ ὑπολογίζῃς σ' ἐμένα. Ἔλα, πᾶμε στὸ δωμάτιο μου.

Ἀπὸ μιὰ περιστροφικὴ σκάλα ἀνεβαίνουν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ Ὑποκόμης ἀνάβει ἕνα κερί, ἀνοίγει μιὰ ντουλάπα καὶ λέει:

— Πάρε ὅσα σοῦ χρειάζονται. Ντύσου. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τὸ νερὸ καὶ τὸ ἀψέντ. θὰ βρίσκωνται κάτου ἀπὸ τὸ μεγάλο δέντρο, στὴν αὐλή.

Ὁ Στιγματισμένος ντύνεται βιαστικὰ καὶ φορεῖ μιὰ ναυτικὴ στολὴ μὲ ἀσημένια διακριτικὰ καὶ ἕνα μεγάλο καπέλλο ποὺ τοῦ σκεπάζει σχεδὸν καὶ τὰ μάτια.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο, λέει. Ἔτσι δὲν θὰ ἰδῇ κανεὶς πὼς ἔχω τὸ κεφάλι ξυρισμένο. ...Ἄ, νὰ καὶ μιὰ ἰδέα!

Παίρνει ἕνα φελλό, τὸν καίει στὴ φλόγα τοῦ κεριοῦ καὶ ζωγραφίζει στὸ ἐπάνω χεῖλος ἕνα ζευγάρι καλοστριμμένα μουστάκια.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια

Εἰς τὸ Παρίσι ἤνοιξε κατ' αὐτὰς μία ἐνδιαφέρουσα Ἔκθεσις ἀρχαίας Ἰαπωνικῆς τέχνης, ποὺ προσελκύει ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλοτέχνων. Μεταξὺ τῶν ἐκθεμάτων εἶνε ἡ ἀνωτέρω θαυμασία ἐστάμπα τοῦ 13ου αἰῶνος, ποὺ παριστᾶ τὴν σκηνὴν ἑνὸς χαρακίρι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΨΕΥΤΗΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Μιὰ μέρα μιλήσαμε γιὰ κάποιο γνωστό μας, ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ λέει ψευτιές. Καὶ τὸ περίεργο ἦταν, πὼς τὸ παρουσιαστικό του, ὁ τρόπος ποὺ μιλοῦσε, ἦταν σοβαροῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπου ποὺ μποροῦσε κανεὶς νἄχει ἐμπιστοσύνη, πὼς ὅτι ἔλεγε ἦταν ἀλήθεια. Κι' ἔτσι μποροῦσαν νὰ τὴν καταπιοῦν!...

Κ' ἔλεγε τὰ Ψέμματα ὄχι γιὰ νὰ κερδίσει ἢ νὰ κάνει κάποια βρωμιά, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ πεῖ μιὰ ψευτιά. Θὰ αἰσθανόταν ἡδονή!...

Καὶ εἴχαμε πεῖ πολλὰ γι' αὐτὸν καὶ τὸ ταλέντο του μὰ σιγά, σιγὰ δὲν εἴχαμε ἄλλο νὰ ποῦμε. Καὶ θὰ μέναμε σιωπηλοί, μελαγχολικοί, ὅπως τόσες φορές. Κανένας ψεύτης δὲν ὑπῆρχε στὴν παρέα μας, γιὰ νὰ δώσει τροφὴ στὴν ὁμιλία καὶ νὰ τὴν κρατήσει στὴ ζωή. φάμπρης νὰ ὁ 'Αλλὰ ὁ ἀγαπητός μας φίλος μίλησε:

— Ἐγὼ γνώρισα, εἶπε, πρὸ χρόνων πολλῶν ἕναν ψεύτη, ἕνα παράδοξο ψεύτη!...

Τὸν ἤξερα ἀπὸ μικρὸ παιδάκι. Τὰ σπίτια μας ἦταν κοντά. Μικρὸς ἐγώ, μικρὸς αὐτός, παίζαμε συχνὰ μαζύ.

Ἀπὸ τόσο δὰ παιδάκι ἔλεγε ψέμματα. Μὰ ποιὸς προσέχει στὰ μικρά, ὅλα τὰ μικρὰ λένε ψέμματα. Τὸ ψέμμα καὶ ἡ σκληρότητα νὰ κάνουν κάτι κακό, εἶνε τὰ πρῶτα ποὺ τοὺς φυτρώνουν μόλις πάρουν καλὰ τὰ πόδια τους. Μά, αὐτὸ ἔλεγε ψέμματα καὶ μεγάλο πιὰ παιδὶ δέκα, ἔντεκα χρονῶν.

Μιὰ βραδυὰ ὁ πατέρας του ἐπεθύμησε μαῦρο χαβιάρι. Ἦταν καὶ φτηνὸ τότε, σὲ μεγάλα βαρέλια τὸ πουλοῦσαν ὅπως τὶς ἐλιές.

Ὁ Γιωργάκης ἄργησε νἄρθει. Καὶ ὅταν ἦρθε, πρὶν ἀκόμα παραδώσει τὸ χαβιάρι στὴ μάνα του λέει στὸν πατέρα του:

— Πώ, πώ, τί γίνεται ἔξω! Ἐκεῖ στὰ μαγαζιά, ἐκεῖ ποὺ εἶνε καὶ τὸ μαγαζί μας... Μὰ δὲν ἀκούσατε καμπάνες...

— Μὰ τ' εἶνε, τ τρέχει;...

— Πυρκαϊὰ στὸ στραγαλάδικο τοῦ Μούζα!...

— Ὤχ, ὤχ!... κάνει ὁ πατέρας του καὶ τρέχει νὰ φορέσει τὰ παπούτσια του.

Τὸ στραγαλάδικο ἦταν δίπλα σχεδόν, στὸ κατάστημά του.

Καὶ βγαίνει γρήγορα ὁ πατέρας του καὶ τρέχει γιὰ τὴν ἀγορά, ὅπου κοντὰ βρισκόταν τὸ δικό του κατάστημα.

Ἔξω ὅμως ἦταν ἡσυχία. Φωτιὰ δὲν ἔλαμπε πουθενά! Καὶ ὅσο πλησίαζε στὴν ἀγορὰ δὲν ἔβλεπε ἀνθρώπους, κίνηση νὰ φανερώνει πὼς κάτι γινόταν ἢ ἔγινε.

Τὰ καταστήματα κλειστά. Τὰ μπακάλικα ἀνοιχτά, οἱ ταβέρνες. Καὶ στὸ στραγαλάδικο κίνηση δουλειᾶς ἐργασίας!...

Ρώτησε ὅμως στὸ στραγαλατζίδικο, ἂν συνέβηκε στὴ γειτονιὰ καμμιὰ πυρκαϊά. Δὲν εἶχε συμβεῖ τίποτα, οὔτε εἶχαν ἀκούσει...

Στὸ σπίτι του, ὅταν πῆγε καὶ ρώτησε τὸ Γιωργάκη γιατὶ τὄκανε αὐτό, ὁ Γιωργάκης ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος. Καὶ ὅταν τὸν βίασε νὰ μιλήσει, νὰ πεῖ, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἔτσι μοῦ φάνηκε, τί φταίω γώ!...

Καὶ μεγάλωνε χωρὶς ποτὲ νὰ λέει ἀλήθεια, οὔτε στοὺς δικούς τους, οὔτε στοὺς ξένους. Κ' ἕνα πιὰ φανερὸ πρᾶγμα, ποὺ τὄχαμε δεῖ μαζί, τὄστριβε, τὄκανε ἀλλοιώτικο!

Εἶχε ἀρρωστήσει ὁ πατέρας του, καὶ ἡ μάνα του ἐπειδὴ φοβήθηκε ἀπ' τὸ δυνατὸ πυρετὸ ποὺ τοὖχε ἔρθει, ἔστειλε τὸ Γιωργάκη νὰ φωνάξει τὸ γιατρό.

Ὁ γιατρὸς εἶχε πάει καὶ τὸ πρωΐ. Ὁ Γιωργάκης πῆγε καὶ ἦρθε γρήγορα.

— Ποῦ εἶνε ὁ γιατρός, γιατὶ δὲν ἦρθε; τὸν ρώτησε ἡ μάνα του. Θὰ ἔρθῃ;

— Εἶνε ἄρρωστος βαρειά! τῆς ἀπάντησε αὐτός! Ποῦ νὰ σηκωθεῖ νἄρθει!...

Ἡ μάνα του ντύθηκε γρήγορα κἔτρεξε στὸ φαρμακεῖο, γιὰ ἄλλο γιατρό. Ὅταν ὅμως ἔφθασε κεῖ καὶ μπῆκε, εἶδε τὸ γιατρὸ νὰ κάθεται καὶ νὰ μιλᾶ, γεμᾶτος ὑγεία, μὲ τὸ φαρμακοποιό!

— Μὰ γιατρέ μου, εἶχα στείλει τὸ Γιωργάκη νὰ σᾶς φωνάξει, γιατὶ ὁ Ἀντρέας ἔχει πυρετό, καίεται, κι' αὐτὸς ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε, πὼς εἶσθε ἄρρωστος!

— Βρὲ τὸ παληόπαιδο! ἔκανε ὁ γιατρὸς καὶ γέλασε κουνῶντας τὸ κεφάλι. Κι' ἐγὼ τὸ ἀπάντησα στὸ δρόμο καὶ τὸ ρώτησα, πῶς εἶνε ὁ πατέρας σου, καὶ μοῦ εἶπε.—Πολὺ καλά, δὲν ἔχει διόλου πυρετό!...

◆

Ἕνας καλὸς ψυχατρος εἶπε τότε, ποὺ ἄκουσε τὸν πατέρα του νὰ τὰ λέει, καὶ εἶδε τὸ Γιωργάκη, πὼς αὐτὰ ποὺ λέει τὰ πιστεύει. Τὰ φαντάζεται πρῶτα, πὼς γίνονται κ'ἔπειτα τὰ λέει ὅ,τι ἔγιναν.

Μεγαλούτσικος πιά, τί ἔκανε :

Πιάνει μιὰ μέρα ἕναν ὑπάλληλο τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ λέει, πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν κεράτωνε. Τοῦ εἶπε καὶ μὲ ποιόνε καὶ πότε. Σὰ νὰ τἄχε δεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος πῆγε νὰ πάθει, ἀλλ' ἔπειτα σκέφτηκε πὼς μπορεῖ νἄνε φαντασίες τοῦ Γιωργάκη, καὶ ἡσύχασε. Φύλαξε ὅμως, ἔκανε πολλὰ μήπως, μήπως, ἀλλὰ δὲ βρῆκε τίποτα ὕποπτο.

Εἶχε γίνει γνωστὸς γιὰ ψεύτης παντοῦ. Στὸ σχολεῖο εἶχε χαθεῖ τὄνομά του καὶ εἶχε πάει ἄλλο στὴ θέση του: Ὁ μπάρμπας μας ὁ ψεύτης!...

Κανεὶς δὲν τὸν πίστευε. Μεγάλος ὅμως, ἔπαψε νὰ λέει αὐτὲς τὶς ψευτιές, ἔλεγε ἄλλες.

Τὸ περεργο ἦταν πὼς ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν ἀγαποῦσαν, τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ὅταν ἔλεγε τὶς ψευτιές, ποὺ πίστευε γιὰ ἀλήθειες, καὶ ὅταν τὶς κατασκεύαζε, γιὰ νὰ γελάσει καὶ νὰ γελάσουν. Καὶ γι' αὐτὸ λυπήθηκαν πολύ, ὅταν ἔμαθαν, πὼς θάφευγε ἡ οἰκογένειά του ἀπ' τὸ σπτι της, καὶ θὰ πήγαινε γιὰ λίγον ἢ πολὺν καιρό, σὲ κάποια πόλη βορεινὴ καὶ ὀρεινὴ γιὰ νὰ πάρει ἐπάνω του ἕνα ἀδελφάκι του, ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει. Ὁ Γιωργάκης θἀκολουθοῦσε τοὺς δικούς του..

Ὁ Γιωργάκης ἔγραφε συχνὰ στοὺς φίλους του, καὶ τοὺς ὑμνοῦσε πάντα τὰ καλὰ τῆς ὀρεινῆς χώρας.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔλαβαν οἱ φίλοι του ἀγγελίες νεκρώσιμες. Τὶς ἄνοιξαν καὶ μὲ σπαραγμὸ διάβασαν τὄνομα τοῦ Γιωργάκη! Ὁ Γιωργάδὲ θἄβλεπε πιὰ τὴν ὄμορφη γειτονιά του, καὶ τὰ ὡραῖα της κορίτσια. Οὔτε θὰ γύριζαν μαζὶ στοὺς δρόμους, θὰ τἄλεγαν στὸ καφενεῖο καὶ θὰ σκάρωνε αὐτὸς κάποιο νόστιμο παιχνίδι!... Πάει πιά!...

Τὸν ἔκλαψαν.

Θἆχε περάσει ἕνας μῆνας, ὅταν ἕνα μεσημέρι, καθὼς τρώγαμε μάλιστα, τὸ θυμοῦμαι σὰ νἄνε τώρα, χτυπᾶ ἡ πόρτα, καὶ ὁ ταχυδρόμος μᾶς ἀφήνει μιὰ ἀγγελίαν νεκρώσιμη! Τὴ διαβάζουμε καὶ βλέπουμε, πὼς ἔλεγε πάλι γιὰ τὸ Γιωργάκη, ὅτι πέθανε...

— Μὰ τὶ δυὸ φορὲς πέθανε αὐτός! φώναξε ὁ πατέρας μου.

— Μήπως εἶνε μνημόσυνον;

— Τί λές!... Ναά...

Τί ἐμάθαμε ἔπειτα: Τὸ πρῶτο τὄχε κάνει ὁ ἴδιος ὁ Γιωργάκης καὶ μᾶς τὄστειλε, τὸ δεύτερο τὄχαν κάνει οἱ γονεῖς του.

Ὁ Γιωργάκης γυρίζοντας ἔξω ἀπ' τὴ μικρὴ πόλη, πάνω σὲ ἀπότομα βράχια γλύστρησε κἔπεσε σὲ βάραθρο...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ἀραβικὲς ἱστορίες

ΤΟ ΚΡΕΜΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΘΩΟΥ

Μιὰ διήγησις τοῦ Μπὲν Ἐλ Χὰι

Ὑπάρχει μιὰ ἀραβικὴ παροιμία ποὺ λέει: «Ἄλλος ἁμάρτησε κι' ἄλλον κρεμάσατε». Σ' ὅλες τὶς παροιμίες ὑπάρχουν πολλὲς ἐκδοχὲς γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ τὶς καθιέρωσε. Μιὰ ἀπὸ αὐτές, ἀληθινὰ χαριτωμένη, εἶνε κ' ἡ πάρα κάτω.

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας κλέφτης. Ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του νὰ κλέψῃ τὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου. Πῆγε, λοιπόν, μιὰ μέρα, ἀνέβηκε στὸν τοῖχο κι' ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ παράθυρο. Μὰ τὸ παράθυρο δὲν ἦταν καλὰ στερεωμένο καὶ καθὼς ἀκούμπησε τὸ χέρι του ὁ κλέφτης ἦρθε μαζί του κάτω, κι' ἔσπασε τὸ πόδι του· τότε ἔφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ κουτσὰ-κουτσὰ τράβηξε στὸ δικαστὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πῆγα νὰ κλέψω στὸ σπίτι τοῦ Ν. Ν. τοῦ ἐμπόρου. Ἀνέβηκα στὸν τοῖχο κ' ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ παράθυρο. Μὰ τὸ παράθυρο βγαίνει ἀπ' τὴ θέσι του, πέφτω καὶ σπάζω τὸ ποδάρι μου.

Ὁ δικαστὴς διέταξε ἕνα στρατιώτη νὰ πάῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ. Πῆγε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔφερε 'μπρὸς στὸ δικαστή.

Τοῦ λέει ὁ δικαστής:

— Ἄνθρωπε, γιατὶ δὲν ἔχεις στερεώσει καλὰ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ σου ; Κύτταξε! ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς κλέφτης πῆγε νὰ κλέψῃ τὸ σπίτι σου. Ἀνέβηκε στὸν τοῖχο καλά, μὰ μόλις ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ παράθυρο ἐκεῖνο ἔγειρε κι' ὁ κακομοίρης ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ πόδι του. Στὴν περίστασι αὐτὴ σὺ εἶσαι ἔνοχος.

Ὁ ἔμπορος ἀπάντησε:

— Κύριέ μου, τί φταίω ἐγώ; Μήπως ἐγὼ ἔκαμα τὰ παράθυρα; Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τοῦ μαραγκοῦ.

Ὁ δικαστὴς εἶπε:

— Φέρτε μου τὸν μαραγκό.

Πῆγαν καὶ τὸν ἔφεραν. Ὁ δικαστὴς τοῦ εἶπε:

— Γιατί δὲν κάρφωσες καλὰ τὰ παράθυρα; Ἐξ αἰτίας σου αὐτὸς ὁ κλέφτης ποὺ πῆγε νὰ κλέψῃ τὸ σπίτι τοῦ ἐμπόριου ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ πόδι του.

Ὁ μαραγκὸς ἀπάντησε:

— Αὐτό, κύριέ μου, εἶνε δουλειὰ τοῦ κτίστη ποὺ ἔβαλε τὰ παράθυρα στὸν τοῖχο.

— Καλά, φέρτε μου δῶ τὸν κτίστη.

Ὅταν ἦλθε τὸν ρώτησε ὁ δικαστής:

— Γιατί δὲν ἐστερέωσες καλὰ στὸν τοῖχο τὸ παράθυρο;

Ὁ κτίστης εἶπε:

— Μὰ τὸ Θεό, κύριέ μου, ὅταν ἔκτιζα τὸ σπίτι ἐκεῖνο πέρασε ἀπὸ κάτω μιὰ ὤμορφη κόρη, μὲ χρωματιστὴ ποδιά. Τὸ χρῶμα τῆς ποδιᾶς της ἦταν τόσο ζωηρὸ καὶ ὡραῖο ὥστε συνεπλήρωνε τὴν ὠμορφιὰ τοῦ κοριτσιοῦ. Στάθηκα καὶ τὴν κύτταξα μὲ ἔκστασι. Ἀμέλησα τὴ δουλειά μου καὶ λησμόνησα νὰ στερεώσω ἐκεῖνο τὸ παράθυρο ὅπως ἔπρεπε.

Ὁ καδῆς τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἐκεῖνο τὸ κορίτσι.

Αὐτὸς ἐπῆγε, ἔψαξε καὶ τὸ βρῆκε. Τὤφερε μπροστὰ στὸν καδῆ.

Ὁ καδῆς τοῦ εἶπε:

— Γιατί φοροῦσες κείνη τὴν ποδιὰ τὴ χρωματιστή;

Ἡ κόρη ἀπάντησε:

— Δὲν φταίω ἐγώ. Αὐτὸ εἶνε λάθος τοῦ μπογιαντζῆ ποὺ τὴν ἔβαψε.

Ὁ δικαστὴς ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοῦ φέρουν τὸν μπογιατζῆ.

Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Εἶπε λοιπὸν ὁ καδῆς:

— Πάρτε τον καὶ κρεμάστε τον!

Τὸν πῆραν οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν, μὰ βρῆκαν ὅτι ἦταν ψηλός, ἐνῷ ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του πολὺ χαμηλή. Πῶς νὰ τὸν κρεμάσουν;

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολὺ ψηλὸς καὶ ἡ πόρτα χαμηλή. Πῶς νὰ τὸν κρεμάσουμε;

Τότε ὁ καδῆς ἔξυσε τὸ γένι του καὶ εἶπε:

— Πηγαίνετε, βρῆτε ἕναν ἄνθρωπο πιὸ κοντὸ καὶ κρεμάστε τον!!

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ Α.Ε.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΨΥΚΤΙΚΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΥΣ ΤΑΠΗΤΩΝ, ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ ΚΛΠ.

Ἡ Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ" γνωστοποιεῖ ὅτι καὶ διὰ τὴν θερινὴν περίοδον 1939 (15 Ἀπριλίου μέχρι 30 Ὀκτωβρίου) καθωρίσθησαν τὰ αὐτὰ τιμολόγια ὡς τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ΠΑΡΑΛΑΒΗ - ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ: Ἡ παραλαβὴ καὶ ἡ παράδοσις τῶν ὡς ἄνω ἀντικειμένων ἤτοι ταπήτων, γουναρικῶν καὶ τῶν τοιούτων, θὰ γίνεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων 307 Ἐργοστάσιον τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας ἤτοι ἀπὸ 8 - 11.30 π. μ. καὶ 2 - 5 μ. μ.

ΦΩΝΗ

Δὲν ὑπόσχεται θαύματα!
ἀλλὰ σᾶς δίδει τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ὠμορφιά σας ἀπέδωσε ὅλην της τὴν γοητεία
Πούδρα
POUDRE POMPEIA
L.T. PIVER PARIS
ΠΟΜΠΕΙΑ
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

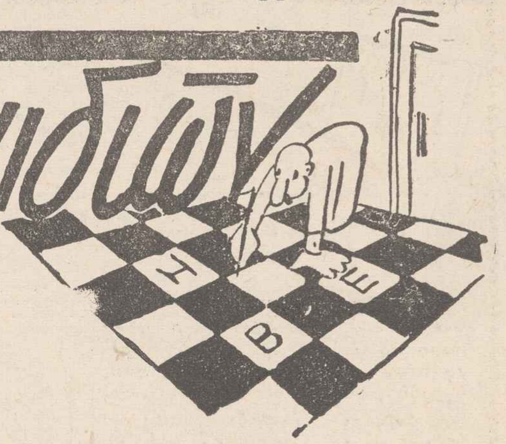

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

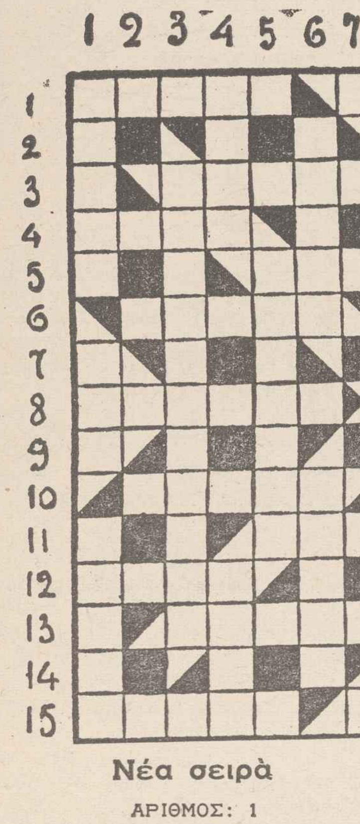

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τρέλλα παραφροσύνη καὶ συνεκδοχικῶς μεγάλη ὀργή.— Ἡ ἐντὸς ρείθρου κίνησις ὑγροῦ πρὸς τὰ χαμηλότερα. — Πᾶν σημεῖον ἢ ἀποτύπωμα ἐξ οὗ μαρτυρεῖται τι.

3) Ἐκεῖνος ποὺ ἀξίζει νὰ μὴ τὸν λησμονῇ κανείς.

4) Βιαία κίνησις καὶ φορὰ πρὸς τὰ ἐμπρός· μεγάλη ἔντασις, σφοδρότης.— Ἀτυχὴς ἔκβασις οἱουδήποτε ἀγῶνος.

5) Οὐράνιον σῶμα ἐμφανιζόμενον κατὰ μακρὰ χρονικὰ διαστήματα.

6) Ἓν ὅλον αὐτοτελῶς λαμβανόμενον· ποσότης ἢ μέγεθος λαμβανόμενον ὡς κοινὸν μέτρον πασῶν τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν ποσοτήτων ἢ μεγεθῶν.— Ποταμὸς τῆς Βορείου Ρωσσίας.

8) Ἁπλοῦς, ἀπέριττος, φυσικός, συνεκδοχικῶς: ὁπλοϊκός, εὐήθης.— Ἀπολύτως ἀπαραίτητη εἰς μίαν μοδίσταν.

10) Μεγάλη καὶ ἱστορικὴ Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα (γενική). — Εἰς αὐτὸν ἡ ὡραία....Ἑλένη, ἤρεσε περισσότερον παρὰ εἰς κάθε ἄλλον.

11) Ἄνθρωπος κακὸς καὶ καταχθόνιος (μεταφορικὴ σημασία).

12) Ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς πολλαχοῦ τῆς Πελοποννήσου.—Μέρος τοῦ λόγου.

13) Κύριον ὄνομα παρ' ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις.

15) Γένος νυκτικῶν πτηνῶν.— Χρησιμοποιοῦν μίαν τῶν πέντε αἰσθήσεων. — Προσὸν ἀπαραίτητον εἰς πολιτικούς, δικηγόρους, ἱεροκήρυκας κλπ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ὁρμὴ ψυχική, ἀκράτητος δύναμις, παραφορά.—Θεὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.— ἐπίρρημα, ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου.

3) Ἐπίρρημα: ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

4) Νεᾶνις ὁ πρὸς τὴν ὁποίαν σφοδρὸς ἔρως τοῦ Ἡρακλέους ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἥρωος.—Ὁ διαπρεπέστερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα τῶν ὁμηρικῶν ἡρώων.

5) Ὁ πρὸς τὰ κάτω βλέπων, ἐκ θλίψεως ἢ ἀθυμίας.

6) Μέγα πλῆθος, σμῆνος.—Ὁ ἕνεκα τρικυμίας κλυδωνισμὸς τοῦ πλοίου.

8) Ὅλοι καὶ ὅλα ὁμοῦ, τὸ σύνολον.—Θηλαστικὸν ζῶον τρωκτικὸν βιοῦν καθ' ὁμάδας παρὰ τὰ γλυκέα ὕδατα. Ὡς κύριον ὄνομα, ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων.

10) Ἄνθρωπος ὀκνηρὸς ζῶν εἰς βάρος τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων (μεταφορικὴ σημασία). — Ἆσμα παρ' ἀρχαίοις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

11) Ρωμαῖος φιλόσοφος καὶ δραματικὸς συγγραφεύς.

12) Ἡ κατὰ τὴν ἄνοιξιν πρώτη βλάστησις τῶν ἀγρωστοειδῶν. — Ἐλαφρὰ ἀπόκλισις ἀπὸ τῆς κανονικῆς πορείας ἢ καταστάσεως· τάσις πρός τι, ἐπιρρέπεια.

13) Ἀξιωματικὸς ἀποτελῶν μέλος τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου τοῦ δικάζοντος στρατιωτικούς.

15) Φωτεινὸν μετέωρον τῶν πολικῶν χωρῶν.—Ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρ' ὅλον ὅτι ἀόρατος. —Πρόσωπον ἀπαραίτητον εἰς μίαν οἰκογένειαν.

Ἀποστολεὺς
ΕΛΕΝΗ Γ. ΚΥΡΑΓΓΕΛΗ
Βόλος

◆

Ὁ χωρισμὸς

Ἠμπορεῖτε νὰ χωρίσετε τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σχέδιον εἰς 4 μέρη ἰδίας ἐκτάσεως καὶ ἰδίου σχήματος, συμπεριλαμβάνοντα ἕκαστον τοὺς πέντε ἀριθμούς: 1, 2, 3, 4 καὶ 5;

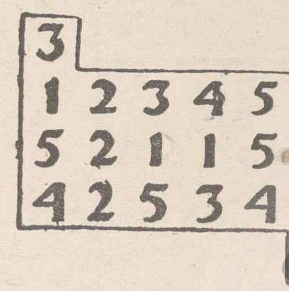

ΛΥΣΕΙΣ

Σταυρόλεξον ἀρ. 39

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΛΟΠΗ — ΑΡΓΟΣ. 2) ΡΕΥΣΤΟΣ. 3) ΛΑΘΡΑ — ΙΘΩΜΗ. 4) ΣΠΗΛΑΙΑ. 5) ΝΩΠΗ—ΟΣΜΗ. 6) ΠΑΣΙΦΑΗ. 7) ΠΕΔΗ — ΟΛΟΝ. 8) ΙΩΑΝΝΗΣ. 9) ΣΗΚΟΣ — ΤΑΓΟΣ. 10) ΩΚΕΑΝΙΑ. 11) ΝΟΣΟΣ — ΝΤΑΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΛΟΝ — ΠΟΣΟΝ. 3) ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΣ. 5) ΗΡΑΣ — ΙΣΩΣ. 6) ΠΤΑΙΩ. 7) ΦΥΓΗ-ΑΔΕΝ. 8) ΛΕΙΟΝ 9) ΣΤΟΑ — ΝΑΝΑ. 10) ΙΘΑΚΗ. 11) ΑΣΙΑ — ΣΤΑΝ. 13) ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ. 15) ΣΚΗΝΗ — ΝΗΣΣΑ.

◆

Ὁ χωρικὸς

450 μέτρα.

Παίρνει τὰ δύο κενὰ δοχεῖα τῆς ἀγροικίας καὶ τοῦ ὀρνιθῶνος 1 τὰ γεμίζει στὸ πηγάδι:
Διαδρομὴ 125 μέτρα.

2) Τὰ φέρνει στὸν ὀρνιθῶνα ἀρ. 2.
Διαδρομή: 125 μέτρα.

3) Παίρνει τὰ κενὰ δοχεῖα τοῦ 2 καὶ 3 καὶ τὰ φέρνει στὸ 4.
Διαδρομή: 75 μέτρα.

4) Παίρνει τὸ κενὸ δοχεῖο τοῦ 4, τὸ γεμίζει καὶ τὸ φέρνει πίσω.
Διαδρομή: 50 μέτρα.

5) Παίρνει τὰ δύο ἄλλα κενὰ δοχεῖα καὶ τὰ πηγαίνει στὸ πηγάδι.
Διαδρομή: 25 μέτρα.

6) Τὰ δύο γεμᾶτα δοχεῖα τὰ ἐπαναφέρει στὸ 3 καὶ στὸ 2.
Διαδρομή: 75 μέτρα.

7) Παίρνει τὰ δύο γεμᾶτα δοχεῖα τοῦ 2 καὶ ἀφήνει ἕνα στὸν ὀρνιθῶνα ἀρ. 1 καὶ ἕνα στὴν ἀγροικία.
Διαδρομή: 50 μέτρα.
Σύνολον διαδρομῆς:
125+75+50+50+25+75+50=
450 μέτρα

◆

Χωρισμὸς

Τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον κλισὲ σᾶς δεικνύει πῶς ἔπρεπε νὰ χωρισθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ παρελθόντος φύλλου μας.

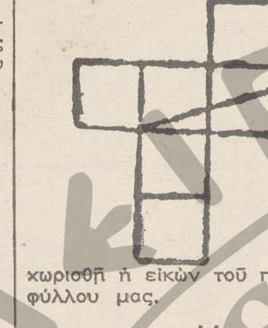

◆

Σκοποβολὴ

Διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸν ἀριθμὸν 100 μὲ 6 βολάς, ἕνας μόνος τρόπος ὑπῆρχε:

4 βολὲς στὸ 17=68
καὶ 2 στὸ 16—32
Σύνολον 100

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

1) Ποία ἦταν ἡ τελευταία ταινία τῆς Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ποῖον ρόλον ἔπαιζεν αὐτὴ ἐντὸς αὐτῆς;

2) Ποία ἡ μοναδικὴ ἐφετεινὴ ταινία τοῦ Κλάρκ Γκέϊμπλ;

3) Πόσον περίπου ἐτῶν εἶνε ὁ Τίνο Ρόσσι;

4) Ποία ἡ πρώτη ὁμιλοῦσα ταινία, καὶ ποῖος Ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος τὴν ἐπαρουσίασε;

5) Ποία ἡ τελευταία ταινία τοῦ Πὼλ Μιούνι τὴν ὁποία θὰ θαυμάσουμε τοῦ χρόνου στὰς Ἀθήνας;

ΟΡΘΟΝ Ἢ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

1) Οἱ ἀδελφὲς Λάϊν δὲν εἶνε πραγματικὲς ἀδελφές.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

2) Ἡ Τζόαν Μπλόντελ εἶνε σύζυγος τοῦ Ντίκ Πάουελ.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

3) Ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ εἶνε πλέον σύζυγος τῆς Καρὸλ Λομπάρ;

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

4) Στὴν ταινία «Ἀερομαχίες τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου» δὲν ἐμφανίζεται καμμία γυναίκα.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

5) Τὸ «Σουέζ» εἶνε ταινία γαλλική.

ΟΡΘΟΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

6) Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ δὲν θὰ παίξῃ πλέον στὸν κινηματογράφο.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΘΝΑΣΜΕΝΟΝ

7) Ἡ Ἀνναμπέλλα δὲν θὰ παντρευθῇ τὸν Ταΰρον Πάουερ.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

8) Στὴν ταινία «Ξανανθίζουν τὰ ρόδα», πρωταγωνιστεῖ ἡ Μύρνα Λόου.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

9) Ὁ Πὼλ Μιούνι, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ἡ Μπέττυ Νταΐβις, εἶνε οἱ ἀστέρες μὲ τοὺς μεγαλυτέρους μισθοὺς τοῦ Χόλλυγουντ.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

10) Ἡ ταινία «Ρομπὲν τῶν Δασῶν» ἐσημείωσε στὴν Ἑλλάδα τὸ μεγαλύτερο ρεκὸρ εἰσπράξεων.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

11) Ἐθαυμάσαμεν ἐφέτος τὴν Γκρέττα Γκάρμπο σὲ τρεῖς ταινίες (σὲ κινηματογράφους πρώτης προβολῆς, φυσικά).

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

12) Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ εἶνε νάνος.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

Λ. ΔΕΠ.

ΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον κλισὲ σᾶς παρουσιάζει 9 μικρὰ τρίγωνα συμπεριλαμβανόμενα ἐντὸς ἑνὸς μεγάλου.

Προσπαθῆστε τώρα νὰ χαράξετε τὸ σχέδον αὐτό, χωρὶς νὰ σηκώσετε τὸ μολύβι σας, δηλαδὴ μὲ μία μόνον γραμμή.

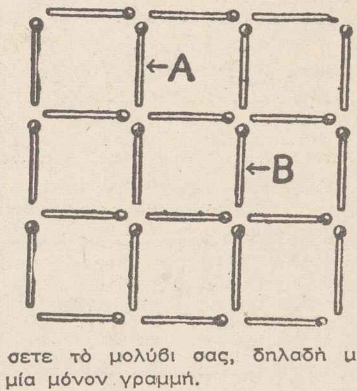

1) Πρέπει ἡ γραμμὴ νὰ μὴ περάσῃ ποτὲ δυὸ φορὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖον.

2) Δὲν πρέπει ἡ γραμμὴ αὐτὴ νὰ διασταυρωθῇ σὲ κανένα σημεῖον.

Ἂς ἀναφέρουμε γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε ὅτι θὰ χρειασθῆτε Β γραμμές, συνεχόμενες φυσικά.

◆

Μαγικὸν τετράγωνον

35	38	41
44	47	50
53	56	59.

Τοποθετήσετε τοὺς διαφόρους ἀριθμοὺς ἕκαστον ἐντὸς ἑκάστου τετραγωνιδίου τοῦ ἀνωτέρω δημοσιευομένου τετραγώνου, οὕτως ὥστε προσθέτοντες αὐτοὺς ὁριζοντίως διαγωνίως καὶ καθέτως, νὰ εὑρίσκετε πάντοτε ὡς ἀποτέλεσμα :«141».

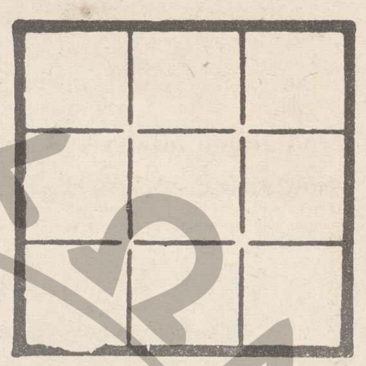

◆

Μὲ σπίρτα

Καθὼς βλέπετε, ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη εἰκών μας ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 σπίρτα....

Ἠμπορεῖτε τώρα νὰ εὕρητε:

1) Πόσα τετράγωνα βλέπετε ἐντὸς τῆς εἰκόνος μας αὐτῆς.

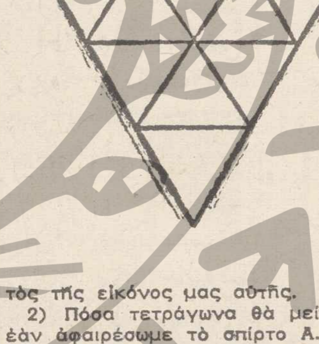

2) Πόσα τετράγωνα θὰ μείνουν ἐὰν ἀφαιρέσωμε τὸ σπίρτο Α.

3) Πόσα τετράγωνα θὰ μείνουν ἐὰν ἀφαιρέσουμε τὸ σπίρτο Β.

4) Πόσα θὰ μείνουν, ἐὰν ἀφαιρέσουμε καὶ τὰ δύο σπίρτα: Α καὶ Β.

Ἀπαντήσατε σὲ ὅλα αὐτὰ ἐντὸς 2 λεπτῶν.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΛΙΑΝ ΕΥΝΟΪΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΤΕΙΝΩΝΤΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
HELLENIC BANK TRUST C° SIMAIDEN LANE NEW YORK. U. S. A.
ΕΙΤΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ) ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΔΕ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ